

Berxwedan

HER TIŞT JI BO ENIYA RIZGARIYA NETEWA KURDISTAN

Yıl 10
Sayı 155
15 Ocak 1993
Fiyatı 3.00 DM

Aylık gazete

Giessen'de LOZAN'A TARiHi Şamar

ÇÖZÜM

A. ÖCALAN

En yüce karar organı olarak ULUSAL MECLİS

Ulusal Meclis kuruluşunun teknik düzenlenmesi, nizamı fazla kafa karıştırıcı nitelikte olamaz. Genelin temsil ilkeleri, nizamı, yönetmeliği burası için de geçerlidir. Örnek verirsek, en çok oyu alan temsilciliği hak kazanır. Temsil düzeyi geniş tutulmalıdır. Bütün ulusal sınıf ve tabakalara yayılmalıdır. Geniş bir tartışma, tabandan büyük bir tartışma ve kararlaştırma biçiminde olmalıdır. En çok oy alan aday temsilci olmalıdır. Teknik olarak nüfus başına köy temsilciliği veya büyük-küçük köy ayrımına göre ve yine büyük-küçük kent ayrımına göre sayısal tespitler demokrasinin bir gereğidir. Ulusal Meclisin kapsamı çağdaş örneklere baktığımızda kestirilebilir. Kendi ulusal çerçevemize -parçalanmışlık da dahil-, uyanmışlık düzeyimize ve dolayısıyla irademizi ifade etme durumumuza baktığımızda, 500 civarında bir temsil gücü düşünülebilir. Ulusal Meclisin yekünü bu biçimde tesbit edilir-

Devamı 21. sayfada

Topyekün Savaşa karşı, Topyekün direnişe çağrı

Yurtsever Kürdistanlılar, demokratlar, ilericiler, katliam ve soykırıma karşı olan bütün insanlık; Kürdistan halkı topyekün bir savaşla yok edilmek isteniyor. Dünya bu çağda halkımıza karşı yapılan katliamlara sessiz kalıyor, kulaklarını tıkıyor, gözlerini yumuyor. 24 Ocak 1993 günü 15 Kürt milletvekili, Kürt halkının katliamını önlemek, dünyanın gözlerini, kulaklarını açmak için süresiz açlık grevine başlıyor. Bütün yurtseverleri, insan hakları savunucularını, ilerici örgüt ve kuruluşları, Kürt milletvekillerini desteklemeye çağırıyoruz.

Berxwedan

BERXWEDAN'DAN

Bütün Kürdistanlılara ve demokratik kuruluşlara çağrı

24 Ocak 1993 günü, Kürdistan Ulusal Meclisi milletvekilleri, Belçika'nın başkenti Brüksel'de TC'nin Kürt halkına karşı başlattığı terör, baskı, göç ettirme, katliam politikasını protesto etmek, Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaşın detaylarını dünya kamuoyuna duyurmak için süresiz açlık grevine başlayacaklarını açıkladılar.

Kürdistan Ulusal Meclisi milletvekillerinin bu kararının çok önemli gerekçeleri olduğu biliniyor. Gerçekten Türk ordusu, uzun bir süreden beri gayri nizami bir savaşla yüzlerce Kürt aydınını, esnafını gazetecisini, politikacısını ve köylüsünü kontra yöntemleriyle katletti. Ağır silahlarla nüfusu 30 binin üzerinde olan çok sayıda kasabayı bombalayarak harabeye çevirdi. Yüzlerce köyü yakarak köylüleri göç ettirdi. En iyimser rakamlara göre zorla göç ettirilen 3 milyon Kürdistanlı Türkiye'nin ve Avrupa'nın çeşitli kentlerine sığınmak zorunda kalmıştır.

Ülkemizin baştan sona hapishaneye çevrildiği, tabanı gökyüzü olan bu büyük hapishanenin hapishanelerinde 10 bine

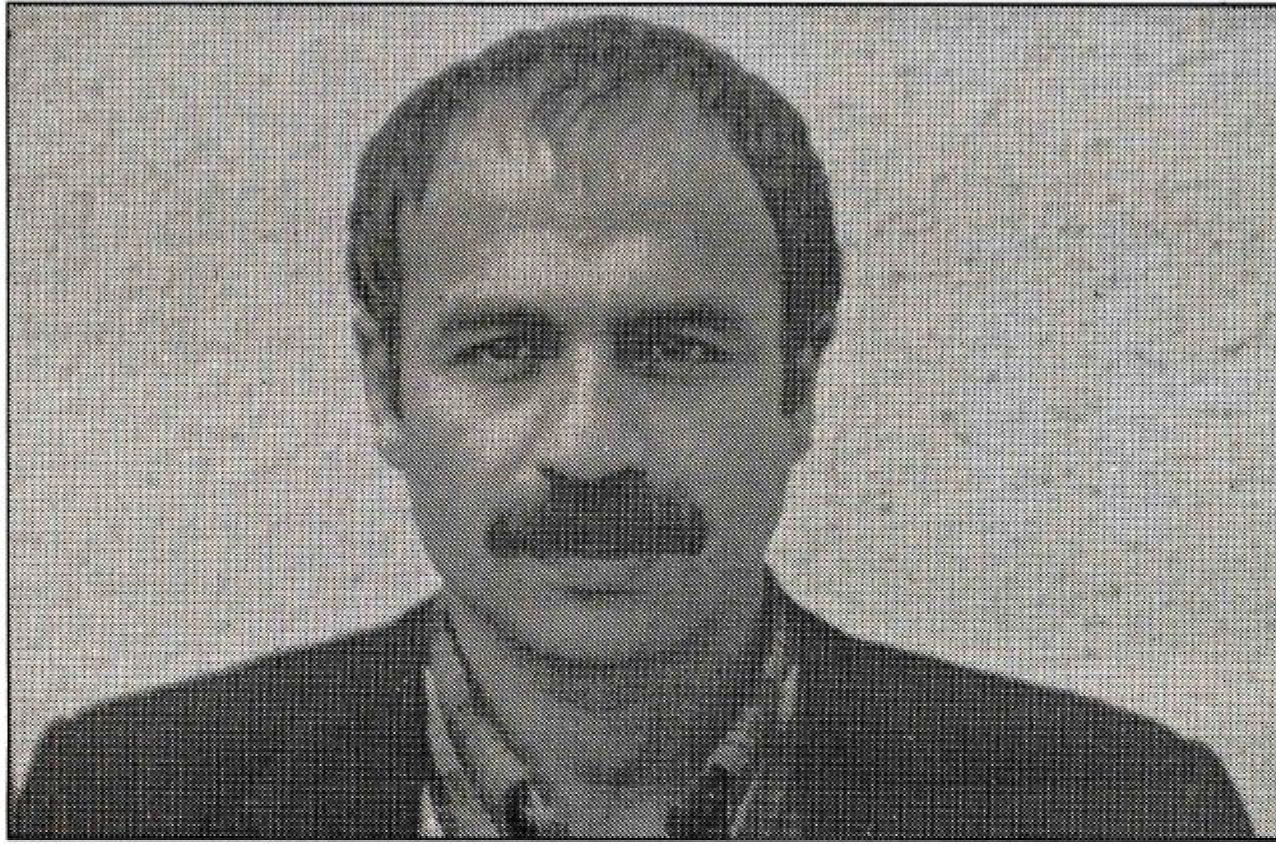
Devamı 21. sayfada

Dostluğa, özgür ve bağımsız yaşamaya ölümüne bağlı mert ve yiğit bir insan:

Mustafa GEZGÖR

Üç gün önce bir dost telefon ederek, Mustafa GEZGÖR'ün Suruç'ta düşmanla girdiği bir çatışmada 7 özgürlük savaşçısı arkadaşıyla birlikte şehit edilişinin haberini verdi. Ardından üzülmek, az ya da çok gözyaşı dökmek ölümün doğasında vardır. Bir de özgürlük ve bağımsızlık şehitlerinin kendine özgü bir doğası vardır ki, gözyaşı dökülmez ve yasları tutulmaz. Halaylarla, zılgıtlarla uğurlanır. Mustafa GEZGÖR üç şeyi çok severdi: Zılgıtlarla uğurlanmayı, Seyit Rıza'nın ak sakalını ve şiir yazıp gür sesle okumasını...

GEZGÖR'ü ilk kez Diyarbakır zindanından Eskişehir Özel Tip Cezaevi'ne sürgün edilirken tanıdım. Sürgün gecesinde koğuşlara yapılan özel tim-komando-asker baskınında GEZGÖR, en çok işkence görenlerin başındaydı. İşkence gördükçe yerlerde sürüklendirildikçe daha çok kinleniyor ve kinini sloganlaştırarak işkencecilerin suratına haykırıyordu. Bu sürgünden sonraki diğer bütün sürgün ve direnişlerde GEZGÖR'ün işkenceci subay ve gardiyanlara haykırdığı değişmez bir sloganı vardı: **"Hepinizin sonu Esat Oktay'ın sonu olacak... Esat Oktay'ı unutmayın!.."** GEZGÖR'ün gür sesi 1989 Ağustos direnişinde ve Aydın E Tipi Cezaevi'nden tahliye oluncaya kadar da devam etti. Bu gür sesin, şehit düştüğü ana kadar da sürdüğüne eminim.

Ufak tefek, sevecen, muzip ve kendine sonuna kadar muhalefet, dostluğa, özgür ve bağımsız yaşamaya ölümüne bağlı mert ve yiğit bir insandı GEZGÖR. Kendisiyle sürgünde başlayan tanışıklığımız Eskişehir ve Aydın cezaevlerinde güzel bir arkadaşlığa, sıcak bir dostluğa dönüştü Aydın Cezaevi'nde tahliye oluncaya kadar, iki yıla yakın bir süre aynı koğuşlarda kaldık. GEZGÖR'ü bu süre içinde daha yakından tanımaya başladım. Şehit düşüşünün arkasından yazmak oldukça zor bir iş. Hele bu, yaşamını Kürdistan devrimine adamış emektar GEZGÖR olunca... Yanılmıyorsam Hamili Yıldırım'dan sonra içimizde 11 yılla en çok cezaevi yatan oydu. Bu 11 yılda da belki 11 cezaevi görmüştü.

İyi bir zindan direnişçisi ve özgürlük tutsağıydı GEZGÖR. En büyük özlemlerinden biri de iyi bir savaşçı, şehir gerillası olmaktı. Cezaevinin havalandırma saatlerinde, voltada özgürlük savaşına katılmanın ve işkencecilerden, düşmandan büyük öcler almanın planlarını anlatırdı hep...

GEZGÖR, bir tek cümleyle ifade edilecek olursa: Gözükara olduğu kadar mağrur ve ince ruhluydu...

Kürdistan devrim şehitlerine ölesiye bağlıydı. Yakında tanıdığı kavga arkadaşlarının şahadetlerinden müthiş etkilenirdi.

Evet bir akşam üstü Aydın Cezaevi'nde havalandırmadaydık. Arkadaşlar toplanmış halay çekiyordu. Bu arada mektuplar dağıtıldı. Mustafa'ya da bir tane gelmişti. Açtı, okudu. Kıpkırmızı kesildi, heyecanlandı ve yukarı, koğuşa çıktı. Çok geçmeden aşağı indi, halayı durdurdu, başına geçti ve elindeki küçük beyaz kağıda yazdığı şu şiirini okudu:

"ZILGIT ZILGIT İHTİLAL

(Mahmut TANRIKULU'nun anısına)

Havalandırmadayız akşam üstü
Aydın mapushanesinde
Kimileri voltada
Kimileri duvar dibinde çömelmiş benim gibi,
Arada bir kargalar uçuşuyor
Gök mavisiyle tezat içinde
Bugün de mektup günlerimizden
Gözlerimiz mazgalın tıkırtısında
Mektuplar verilecek az sonra
ROJİN'den kısa bir not
Ak kağıda dökülmüş satırlar kapkara:
"Sevgili amcacığım
Babam şehit düştü
Beni yalnız bırakmayın..."
Kilitleniyor avuçlarımda parmaklarım
Usulca kucaklıyorum gözlerimle düştüğü yerde
Daha bir yıl önce kurtulmuştu tutsaklıktan
11 yıllık Diyarbakır mapusluğundan sonra
Bitimsiz bir sevdayla sarılmıştı
Namus bildiği silaha
Ve
Karmaşık düşlerin iz düştüğü
Yeni bir güne başlarken ROJİN
Kurşunlar soğuyor babacığının sinesinde
Çocukluğu vuruluyor
Paramparça özlemleri
Binlercemiz gibi...
Ve biz
Halay tutuyoruz az sonra
Halay başı bir yoldaş
Özgürlük türkülerimizi söylüyor
Yer yok
Yer yok
İntikam kesilmiş yüreğimizde
ağıtlara...
Gabar
Cudi
Herekol
Cehennem Deresi yetmez
Feriştahlar titresin intikam naralarımızda
İşte böyleyiz biz
Büyüyor halayımız
Zincirleri kırarak
Zılgıt zılgıt ihtilal
Hala Hala H e e e y y..."

27 Ağustos 1990-Aydın
Mustafa GEZGÖR

Şiirini okumasını tamamladı fakat halayın birinci turunu tamamlayamadı GEZGÖR. Gözleri doldu... Gözyaşlarını bıraktı... Ve bir solukta yukarı, koğuşa çıktı.

Berxwedan
Aylık Gazete
Berxwedan-Verlags-GmbH
Marken Str. 5-7
Postfach 10 15 31
4000 Düsseldorf 1 - BRD

Verantwortlich für den Inhalt
WALTHER BRAUN
(HABER MERKEZİ)
Tel:(49-0211) 78 83 851-2-3
Berxwedan
Tel.: (49-0211) 72 71 46
Fax: (49-0211) 77 35 03

Matbaa: Druckhaus Bonn
Dağıtım: Agri Verlag Köln

Avustralya 4.00 $ / Avusturya 25.00 s.
Belçika 70.00 bfr. / Danimarka 12.00 dkr.
Fransa 12.00 ff. / Hollanda 4.00 hfl.
İngiltere 1.20 £. / İsveç 12.00 skr.
İsviçre 3.00 sfr. / Norveç 12.00 nkr.

ABONE KOŞULLARI

Almanya içi	Almanya dışı
6 ay 18.- DM	6 ay 20.- DM
12 ay 36.- DM	12 ay 40.- DM

Stadtsparkasse Düsseldorf
Kto Nr. 360 168 06 / BLZ 300 501 10

1992'nin bilançosu:

5594 asker, subay, polis, korucu vb. öldü, 946 gerilla şehit düştü

Savaşın faturası kime çıkarılıyor?

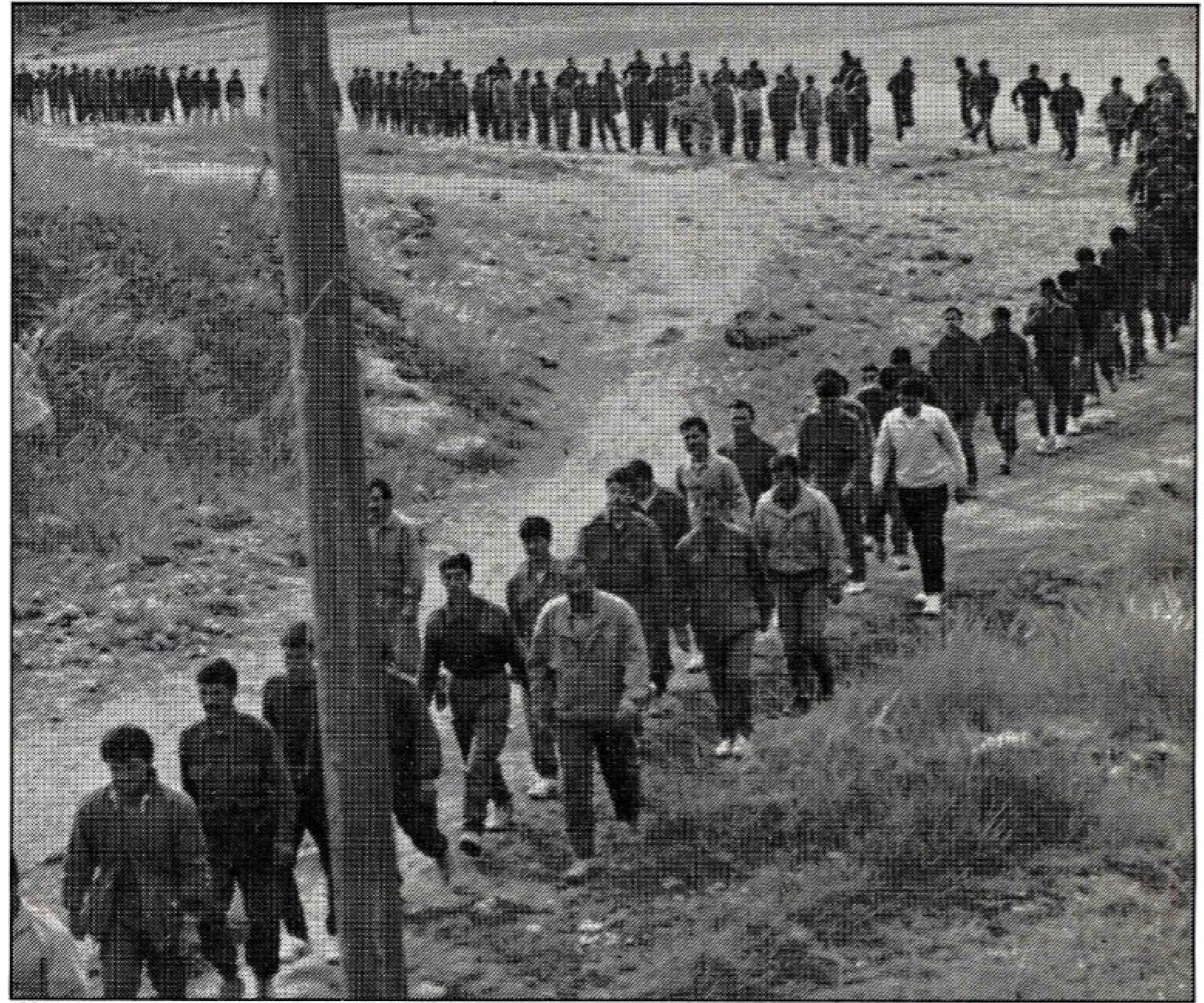
KURD-HA: 15 Ağustos 1984 yılında PKK'nin Eruh, Şemdinli baskınlarıyla başlattığı silahlı saldırı eylemlerinin üstünde tam 8 yıl geçti. Binlerce asker, gerilla ve sivil halkın hayatına mal olan bu savaş, 8. yılında ortaya çıkardığı tablo çok daha farklı olmaktadır. 1992 yılına gerek Türk hükümeti gerekse PKK çok çeşitli planlarla girdiler. Yeni kurulmuş olan Demirel-İnönü, yani koalisyon hükümeti kendisini sorunların tek çözüm gücü olarak görüyordu. Meydanlara çıkıp konuşan Demirel-İönü bunu kendilerinden çok emin bir şekilde dile getiriyorlardı. Tabii ki, bunlar başlangıçta yapılan tatlı hesaplardı. Mecliste ve kamuoyunda başlayan tartışmaların gündemi Kürdistan sorunu çok daha yoğun bir şekilde belirmeye devam etti. Halk yeni yıla çok daha güzel beklentilerle girmişti. Ancak siyaset meydanlarında iki anahtar dağıtanlar halkın evlerine, ocaklarına koca köçler vurmaya başladılar. İnsan hakları ihlalleri artık yasallaştırma aşamasına getiriliyordu. İnsanlar kayboluyor, insanlar kurşunlanıyordu, insanlar işkencehanelerde ölüyordu. Koalisyon hükümetinin şeffaflık politikası her gün biraz daha karanlık bir örtüyle örtünüyordu. Birinci elden halledilmesi gereken Kürdistan sorunu koalisyon hükümeti yüzyıllardır sürdürülen askeri mantık politikasıyla halletme yoluna giderek sorunu içinde çıkılamaz bir noktaya getirdi. "Türkiye Türklerindir" politikasıyla şiddet teorilerini fiili olarak uygulamaya hız verdi. 1992 yılının ilk aylarında Kürdistan'a yoğun bir asker ve araç sevkiyatına başlayarak savaşın şiddetlenmesi sağlandı. Tarafların sık sık yaptıkları açıklamalarla üstünlüğün kendilerinde olduğunu kamuoyuna duyuruyorlardı. Şiddetlenen savaşın ağır ekonomik faturası ise emekçi halkın omuzlarına yüklenilerek "can çıkmadan huy çıkmaz" politikası izlenerek toplum tamamen güçsüz ve takatsız bir duruma getirilmek istendi.

1992 yılını geride bıraktığımız bu günlerde dönüp arkamıza baktığımızda devletin "kökünü kazıyacağız" dediği gerilla hareketi, "kökünü" bir tarafa bırakalım aksine kök saldığı ve kökten filizlenen filizler metrelerce kalınlıkta olan ceviz ağaçları misali kalınlaşmış, büyümüş ve serpilmiştir. Binlerce insan Kürt halkına karşı savaştırılmak için Kürdistan'a gönderiliyor. Emekçi Türk halkı kardeş Kürt halkına karşı dünyanın en anlamsız ve haksız savaşına ortak edilmektedir. Basının savaşın gidişatı üzerine kamuoyuna verdiği bilgiler tek taraflı ve yanıltıcıdır. Söz konusu savaşlar yalnızca Ortadoğu'nun bu toprak parçasında değil, emsalleri daha önce çokça görülmüştür. ABD, Vietnam savaşının Amerikan toplumunda açtığı yaralar üzerine hala kitaplar, tiyatrolar, filmler yapmaktadır. Yüzlerce insan psikolojik bunalım geçirmiş, bir o kadarı da yaralı olarak hala bu anlamsız savaşı fiziken yaşamaktadır. Kağıtlar üzerine yapılan hesaplar, halkı yanılmanın dışında bir şey ifade etmediği gibi, anlamsızlığının da ifadesi olmaktadır.

Savaşın mali portresi ise akla hayale gelmeyecek büyüklükte ve bu ekonomik panoroma tamamen halkın sırtına bindirilmiştir. %77'lere tırmanan emflasyonun %37'si Kürdistan'da süren savaştan kaynaklanmaktadır. 1985 yılından beri koruculara ödenen para 3 trilyon tutarındadır. Kürdistan'daki savaş için harcanan 50 trilyonun üzerinde para söz konusudur. 30 trilyon liralık zarar ise gerilla baskınlarında tahrip edilen karakol, tabur, lojman, araç, panzer, uçak-helikopter vb. araçlar olmaktadır. Son bir yılın insan kaybı ise daha da korkunçtur. Olağanüstü Hal Bölge Valiliği 31 Aralık günü basına yaptığı açıklamada, "Bu yıl 1500 kadar olay meydana geldi. Bir önceki yıla oranla olay sayısında 200 kadar artış var. Yurt içinde 1650 dağ kadrosu elemanı ölü, yaralı, sağ veya kendiliğinden teslim olmak suretiyle ele geçirilmiştir. Bunlardan 200 kadarı, kendiliğinden teslim oldu. Örgüt uzantısı durumunda olan yardım, yataklık yapan; il, ilçe, köy komitelerinde yer alan 8 bin 136 kişi yakalanmıştır. Bunlardan 3 bin 290'ı tutuklanmış, geri kalanı tutuksuz yargılanmaktadır. Operasyonlar sırasında 3 bin 317 uzun namlulu, 1478 kısa namlulu silah ele geçirildi. 117 roketatar, 833 roket mermisi, 2 bin 339 elbombası, 8 bin 852 uçaksavar mermisi, Kuzey Irak'takilerle birlikte ele geçirilen silah sayısı 10 bini buluyor." Olaylarda 467 asker ve polis ile 133 köy korucusunun öldüğünü belirten Ünal Erkan, 127 faili meşhul 375 cinayet işlendiğini de belirtti. Bu rakamlar devlet cephesinin kamuoyuna yansıttığı rakamlardır. Yaptığımız araştırmalarda bir yıllık savaşta binlerce insan ölmesine rağmen, Bölge Valisi komik denecek rakamlar vererek savaşın bilançosunu dar tutmakta ve kamuoyunu yanıltmaktadır. PKK yayınlarında ve ARGK karargahlarında incelediğimiz ve ortaya çıkardığımız rakamlar ise Bölge Valiliğinin belirttiği rakamlardan kat be kat fazladır. Bir ay boyunca yaptığımız araştırmalarda 1992 yılının başlarından yılın son günlerine kadar **1491** olayın meydana geldiğini gördük. Bu olayların ağırlıklı bölümü baskın, yol kesme, köy ve şehir baskınlarını içermektedir. Her olayda bir kişinin öldüğünü hesaplasak bile, Bölge Valisinin verdiği rakamların gerçeği yansıtmadığı hemen görülecektir. Yaptığımız araştırmalarda 1992 yılı boyunca **1491** olay meydana gelmiş. 875 baskın eylemi, **208** yol kesme eylemi gerillalarca gerçekleştirilmiştir. 1992 yılı boyunca çıkan çatışmalarda **5594** asker, subay, köy korucusu, devlete ajanlık yapan kişi öldü. Bunlardan **118**'i subay, astsubay, üstegmen, başçavuş. **44**'ü binbaşı, yüzbaşı, teğmen, albay ve yarbay. **773**'ü köy korucusu. Düşürülen helikopter sayısı **22**. Uçak sayısı **6**. Gerilla kaybı ise **946**. Bu kayıpların yanısıra **150**'ye yakın gerilla da yaralı esir düşmüştür. Bir yıllık süre içinde cenaze töreni, boykot, kepenk kapama ve kontak kapama, kutlama, açlık grevi, yürüyüş vb. halkın başvurduğu eylem sayısı **857**'dir. Çatışmalarda ve karakol baskınlarında **4714** silah gerillalar tarafından alınmıştır. Bu araştırmaları yaparken ARGK Karargah Komutanlığında tüm belgeleri inceledik. Ayrıca yayın organlarının bu yılki tüm sayılarını inceledik. ARGK Karargah Komutanlığı, yaptığımız araştırmanın dahi tam anlamıyla savaşın gerçek düzeyini yansıtmadığını belirtiyor. Sayısız baskın, pusu, yol kesme eylemi ise yazılı hale getirilmemiştir.

Araştırmalarda da ortaya çıkan gerçek, savaşın yansıtıldığından çok daha öteye bir üst aşamada seyrettiği ortaya çıkıyor. Bu sürede 28 asker esir alındı. Bunlardan çoğu serbest bırakılmıştır.

İşte tüm bu yoğun savaşın yükü Türk halkının sırtına konulmuş çok ağır bir yük olmaktadır. Kirli bir savaşla karşı karşıya olan Kürt halkı, bu kirli savaşa alet edilmek istenilen Türk halkı, kardeşlik elini daha bir sıcak, daha bir mutlu, daha bir sevgi yumağı ile yüreklerini kaderleri gibi birleştirmezlerse, Kürt halkının uzattığı dostluk ellini Türk halkı gerektiği şekilde tutmazsa, TC halklarımız arasına daha derin yaralar açmaya çabalayacaktır. Buna halklarımız izin vermemelidir.

'93'de daha emin adımlarla özgürlüğe yürüyoruz

ARGK Tank Taburunu vurdu

KURD-HA (Şırnak): Şırnak'ın Silopi ilçesi yakınlarında bulunan Tank Taburuna kalabalık bir gerilla birliği ağır silahlarla baskın düzenledi. Şırnak'ın Silopi ilçesine 4 km uzaklıkta Botaş Petrol istasyonu yakınlarında bulunan Tank Taburuna yapılan baskında muhabirlerimiz ilk belirlemelere göre 7 askerin öldüğünü belirtirlerken, Silopi şehir merkezinde görüştüğümüz halktan kişiler silah seslerinin sabaha kadar devam ettiğini ve devlet güçlerinin helikopterlerle ve ambulanslarla sürekli yaralı ve ölü asker taşıdıklarını belirttiler. Tank Taburunun roket atışları sonucu ağır hasara uğradığı da gelen bilgiler arasında.

KURD-HA (Diyarbakır): Diyarbakır şehir merkezinde ARGK şehir gerillaları tarafından bir askeri araca düzenlenen saldırıda 1 asker ve 1 subay öldü, 5 asker de yaralandı.

Diyarbakır'ın Bağlar semtinde ARGK şehir gerillalarınca kontra merkezinde görevli bir polise saldırı düzenlendi. Saldırı sonucu polis olay yerinde ölürken, eşi de yaralandı.

Mardin'in Gercüş ilçesi yakınlarında ARGK gerillalarının bir askeri araca attığı pusu sonucu 1 subay 3 asker öldü, 3 askerin de yaralandığı muhabirlerimizce bildirildi.

Diyarbakır'da polis otosu tarandı

KURD-HA (Diyarbakır): Diyarbakır'ın Melikahmet Caddesi'nde devriye gezen polis otosu tarandı, 3 polis yaralandı. Edinilen bilgiye göre, Melikahmet Caddesi'nde devriye gezen polis otosuna silahlı bir grup tarafından ateş açıldı. Saldırı sırasında 3 polis yaralandı. Yaralı polisler Diyarbakır Devlet Hastanesi'ne kaldırılarak tedavi altına alındılar. Olay bölgesinde bulunan çok sayıda kişinin gözaltına alındığı muhabirlerimizce bildirildi.

Öte yandan, Diyarbakır'ın Bağlar Semti Sağlık Ocağı Caddesi'nden, evine gitmekte olan bir kişi de uğradığı silahlı saldırıda öldürüldü. Edinilen bilgiye göre Sağlık Ocağı 60. Sokakta kimliği belirsiz kişilerin silahlı saldırısına uğrayan Mehmet Rasim Oruç (42) adlı kişi, olay yerinde yaşamını yitirdi. Ergani nüfusuna kayıtlı olduğu bildirilen Mehmet Rasim Oruç'un öldürülmesi olayı ile ilgili ayrıntılı bilgi edinilemedi.

ARGK:

"TC kaybettiği 1992'yi yalanlarla kurtarma peşindedir"

"Sahibinin sesi Hürriyet yalan söylüyor"

KURD-HA (Ortadoğu Temsilciliği): 29 Aralık tarihli Hürriyet gazetesi, "PKK'da iç savaş" manşetiyle PKK'nin kadrolarının başarısız olduklarından dolayı PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan tarafından verilen bir talimatla idam edilmelerinin istendiği, Güney Kürdistan'daki savaşta 4 bin PKK kadrosunun imha edildiğini bizzat PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan'ın verdiği talimatta belirtildiğini okuyucularına duyurdu. Haberin yayılması sonrası Ajansımızın Ortadoğu Temsilciliği bölgede bulunan tüm muhabirlerini seferber ederek haberin doğruluğunu araştırmaya başladı. Erbil muhabirimiz ARGK Ana Karargah Komutanlığıyla görüştü, PKK'nin üst düzey yetkilileriyle yaptığımız telefon görüşmelerinde söz konusu iddianın psikolojik savaşın bir parçası olduğunu belirttiler. Yaptığımız tüm araştırma ve görüşmeler sonunda Hürriyet gazetesinin iddia ettiği gibi, ne böyle bir talimat var, ne de sınırda yakalanan bir kurye vardı.

Doç. Yalçın Küçük'ün Başkan APO ile görüşmesi sonrası Türkiye'ye dönüşünde İstanbul Atatürk Hava Limanı'nda gözaltına alınmasıyla başlıyor olay. Yalçın Küçük, Başkan APO ile yaptığı uzun bir görüşme sonrası ARGK telsiz kayıtlarını röportajını daha da güçlendirmek amacıyla alıyor. İstanbul'da gözaltına alındıktan sonra Yalçın Küçük'ün üzerinde bulunan tüm röportaj materyallerine polis el koyuyor. Polisin elkoyduğu ve hemen Hürriyet gazetesine verdiği söz konusu belgeler böylelikle Hürriyet'in eline geçiyor. Hürriyet böylesi bir talimatın varlığını iddia ederek, talimatın sınırda içeri girmek isteyen ancak askerlerce gözaltına alınan bir hayali kurye senaryosunu ortaya atarak olayı bir labirente dönüştürmek istiyor.

Görüştüğümüz gerilla komutanları, "Söz konusu edilen ve talimat olarak kamuoyuna sunulan yazı ARGK telsiz konuşmaları metnidir. Hürriyet gazetesinin talimat olarak iddia ettiği telsiz metninde söz konusu rakamlar ve iddia edilen, "Güney'de bozgun yaşadık" sözleri yer almamaktadır. Kaldı ki dünyanın gözleri önünde gelişen ve sonuçlanan Güney savaşında kimin başarısız kaldığı ortadadır. TC, Hürriyet gazetesi aracılığıyla kaybettiği 1992 yılını çok yönlü entrikalarla halkı yanıltarak ibreyi kendi yönüne çekmek istemektedir. Çünkü 1992 yılı PKK'nin altın yılı olmuş, TC'nin daha da bataklığa saplandığı, kaybettiği, temellerinde büyük gediklerin açıldığı ve gerek savaş meydanında gerekse de uluslararası alanda önemli gerilemeleri yaşadığı bir yıl olmuştur. Bu nedenle özellikle böylesi hile ve entrikalara başvurmaktadır. Telsiz metninde eleştiriler vardır ve eleştiri bir devrimci örgütün en önemli silahıdır. Yanlışları eleştirmek, yanlış yapanlarda neden yanlış yaptıklarını, hangi etkenlerin buna yol açtığını sormak olağandışı bir durum değildir. Parti Önderliğimizin de telsiz metninde bazı arkadaşlarımıza yönelik eleştirileri olmuştur. PKK'nin bugüne gelmesinde eleştiri ve özeleştirinin büyük payı vardır. Bu yalnız bizde değil tüm dünya devrimci hareketlerinde böyledir. Ancak Hürriyet'in belirttiği ve talimat olarak iddia ettiği telsiz metninde 2 bin arkadaşımızın safdışı kaldığı, 4 bin kaybımızın olduğu tamamen yalandan ibarettir. Yine belirtilen yanlış yapanları idam edin, sözü bilinçlice yazının içine yerleştirilmiştir. Bu, yıllardan beri 'PKK kendi kadrolarını vuruyor' iftirasının yeni bir tarzda işlenmesidir. PKK 1992 yılını başarıyla sonuçlandırmıştır. Gerçekler günyüzü gibi ortadayken, devlet özel savaşın sesi Hürriyet'le, lafta yılı kazanmak istiyor. Köşeye sıkışan kimdir, bu ortadadır. Durum böyle olunca ve gerçekler ortadayken, böylesi iftiralar atılarak hayali zaferler yaratmanın devletin kendisini kurtaramayacağı ve hiç kimseyi de bu konuda ikna edemeyeceği kesin. Gözler gerçekleri görürken, zorla kulaklara fısıldamalarla yayılan yalanlara kimse inanmaz. PKK her zamankinden daha örgütlü, daha güçlü ve daha emin adımlarla özgürlüğe yürüdüğünü herkes bilmelidir."

Erbil muhabirimiz ARGK Ana Karargah Komutanlığıyla görüşerek Hürriyet'in iddia ettiği talimatın doğru olup olmadığını sordu. ARGK Ana Karargah Komutanlığı muhabirimizin sorusunu şöyle cevapladı: "Şunu hemen belirtelim: Hürriyet gazetesi özel savaşın bir borazanıdır. Kürt halkına karşı özel savaşı tırmandıran, kışkırtan, devlete akıl hocalığı yapan, basınla hiç ilgisi olmayan, devletin sesidir. Basın statüsünde değerlendirmiyoruz. Halkımıza karşı her gün suç işleyen bir suç ve pislik yuvasıdır. İddia edilen ve talimat denilen yazı telsiz konuşmalarıdır. Bunları size veriyoruz ve tümünü yayınlayabilirsiniz. Şimdi özellikle 1992'nin son günlerine girdiğimiz bu günlerde aslı astarı olmayan böyle bir yalana neden gereksinim duyduklarını irdelemek gerekir. 1992'yi devlet başarısızlıkla, biz altın bir yıl olarak sonuçlandırıyoruz. Güney savaşında kaybeden TC'nin kendisi olmasına rağmen ve dünya kamuoyunun gözleri önünde cereyan eden savaşta kim kaybetti, kim kazadı, ortadadır. Biz defalarca belirttik; kayıplarımız 130'dur. Bize karşı savaşı yöneten generaller durumu çok iyi biliyorlar. Mete Sayar herkesten daha iyi biliyor. Kendisiyle telsizle konuştuk, bitmiş bir durumdaydı, ağlıyordu. Şimdi kalkıp bunu tersine çevirerek kamuoyuna yansıtmak kadar alçaltıcı bir durum olamaz. Yayınlanan metin size verdiğim metindir. Biz her zaman yanlışları eleştiririz, eleştirilmeden doğrular bulunamaz veya doğrular yakalanamaz. Bizde eleştiri devrimin hızlanmasında, kişinin kendi gerçekliğini bulmasında en önemli silahtır. Dikkat edilirse, yıllardan beri hep PKK içinde bölünmenin yaşandığı, hep çatıştığımız iddiaları ortaya atılıp duruldu. Arzu ettikleri, hayal ettikleri böylesi durumların olmasıdır. Deyim yerindeyse, PKK feleğin çemberinden geçmiştir. En zor dönemleri geride bırakmıştır, halkla bütünleşmiştir. PKK, TC ordusunu savunma pozisyonuna sokacak örgütlü bir orduya sahip olduğu defalarca pratiksel olarak kanıtlanmıştır. Milyonlarca kitleyi ayağa kaldırmış durumdadır. PKK, her zamankinde daha örgütlü, daha güçlüdür, bunda kimsenin şüphesi olmasın. 1993'te bir kez daha görülecektir ki, partimiz halkımızın bağımsızlığını sağlamada önemli mevziler kazanacak, TC'yi çok daha bir üst aşamada bozguna uğratacaktır. Basın mensupları gelip gördüler durumu, devletin iddia ettiği hiçbir şeyin doğru olmadığını gözleriyle gördüler. Hürriyet'in kamuoyunu yanlış yöne sevketmesi ve yalana dayalı haberler üretmesi sahibini kuratarmayacağını, yürütülen bu savaşta TC'nin ne denli entrikalarla komplolara başvurduğu bir kez daha görülmektedir. Söz konusu iddianın TC'nin çöküşünü belgelenmesi dışında hiçbir anlam ifade etmemektedir."

Muhabirimizin yaptığı araştırma sonucu, İstanbul Hava Limanı'nda Yalçın Küçük'ün gözaltına alınması sırasında Hürriyet muhabirlerinin de Küçük'ü gözaltına alan polislerle birlikte olduklarını saptadılar. Büyük bir ihtimalle Yalçın Küçük'ün geleceğini hesaplayan polis ve Hürriyet muhabirleri saatlerce Küçük'ün geleceği uçağı bekledikleri ortaya çıkıyor. ARGK tarafından ajansımıza verilen, Hürriyet gazetesinin talimat dediği, ancak telsiz konuşma netnini yayınlayarak sahibinin sesi Hürriyet'in yalanını yüzüne çarpacağız.

Kulp'a gerilla baskını

KURD-HA (Diyarbakır): Diyarbakır'ın Kulp ilçesindeki resmi binalara bir grup ARGK gerillası tarafından saldırı düzenlendi. Kalabalık bir grubun ağır silah ve roketlerle saldırdığı Jandarma Komutanlığı, Adliye, Hükümet Konağı ve bazı resmi kurum ve kuruluşların binalarında ağır hasar meydana geldi. Gerillalar tarafından düzenlenen saldırı sabah saatlerine kadar sürerken, can kaybı olup olmadağı yolunda bilgi edinilemedi.

Gerillaların sabah saatlerinde ilçeyi terk etmeleri ardından devlet güçlerinin ilçedeki ev ve işyerlerine rastgele ateş açtığı ve kimi ev ile işyerlerini yaktığı bildirildi. Olaylarda Hacı Zeki Dengiz'e ait bir otobüs, Halis Başar'e ait bir bakkal dükkanı, Kılınç Tuhafiye, İsmali Özgen ile Bahri Kutlay'a ait 2 eczanenin asker ve polislerce yakılarak tahrip edildiği öğrenildi. Askeri birliklerin ikindi saatlerine kadar kimi ev işyerlerini kundakladığı bildirilirken, ilçe halkının sığınaklardan çıkmadığı bildirilmektedir. Telefonla görüştüğmüz bir Kulp'lu şunları söyledi: "Silah sesleri akşam saatlerinde başladı ve sabah saat 05.00 kadar devam etti. Şimdi sokağa çıkma yasağı var. Askerler evleri yakıyorlar. Şu anda ilçede 6-7 yerden dumanları yükseliyor. Sokağa çıkamadığımız için neler olduğunu öğrenemiyoruz. Telefonlarımızın çoğu kesik. Köylerden Kulp'a gelenlerin gözaltına alındığını öğrendik. İlçeye giriş-çıkışta yasak"

Kulp'a giriş-çıkışlar yasaklanırken, ilçeyle haberleşme de iki gün boyunca yapılamadı.

Diyarbakır'ın Şehitlik semtinde bulunan Şehitlik Camii imamı Ubeydullah Dalar(40) camii önünde kimliği belirsiz kişilerin silahlı saldırısına uğradı. İmam Dalar olay yerinde ölürken kim tarafından gerçekleştirildiği belirlenemedi.

Şırnak Silopi ilçesi Şehit Harun Bey Mahallesin'de Sait Şimdi (50) adlı bir kişi kimliği belirsiz kişilerce evinden alındı. Sait Şimdi'nin cesedi daha sonra Zedika (Beşek) köyü yakınında bulundu. Çok sayıda esnaf, dükkan ve evlere baskın yapılırken, polis çok insanı gözaltına aldı.

Öte yandan Kışla Mahallesi'nde özel aracı içinde bir gerilla grubu tarafından otomatik silahlarla taranarak ağır yaralanan ve Diyarbakır Askeri Hastanesi'ne kaldırılan Garnizon ve Askerlik Şubesi Başkanı Yarbay Gökhan Gürbüz'ün sağlık durumunun ciddiyetini koruduğu bildirildi.

ARGK vuruyor

KURD-HA (Diyarbakır): Batman baraj inşaatı DSİ tesislerine bir ARGK gerilla birliği tarafından yapılan baskında 5 asker ve 2 işçi öldü.

Diyarbakır'ın Silvan ilçesinde Malabadi Köprüsü yakınlarında yapımı devam eden Batman baraj inşaatı DSİ tesisleri ve tesisi korumakla görevli jandarma karakoluna ARGK gerilla birliği tarafından düzenlenen baskında bina ve tesislerde hasar meydana geldi. Gerilla birliğinin roketli ve otomatik silahlarla yaptığı saldırıda jandarma karakolu büyük oranda tahrip oldu. Baskın eyleminde bulunan bölge komutanı ajansımızı arayarak, "Yaptığımız baskın eyleminde TC'nin ekonomik kurumlarını işlevsiz hale getirmeyi amaçlıyoruz. Baraj işçileri bizimle askerlerin ateşi arasında kaldılar. Baskında 5 asker öldü. 3'nün silahını aldık. Hiçbir arkadaşımız ne yaralandı, ne de şehit düştü" dedi.

Bingöl'ün Karlıova ilçesi ile merkeze bağlı Ilıcalar köyü arasında kalan bölgede çıkan çatışmaları bildiren muhabirlerimiz, çatışmada 5 gerillanın şehit düştüğünü belirttiler.

Pazarcık ilçesine bağlı Tilkiler köyü Kandil ovasın'a basan bir ARGK gerilla birliği devlete ajanlık yapan Salman Selindağ ve oğlunu öldürdüler.

Diyarbakır'ın Silvan ilçesine bağlı Bayrambaşı Belediyesi'ne ait bir otobüs, Silvan'a giderken yola döşenen bir mayına çarpması sonucunda yolculardan Alaattin Havza, Muhittin Barut, Cahit Sümbül, Davut Demirtaş, Mehmet Yıldırım, Cevat Yıldırmaz ve Fatih Matyer ağır yaralanarak Diyarbakır'daki hastanelere kaldırıldılar. Mayınların kim tarafından döşendiği belirlenemedi.

Mardin'in Midyat ilçesinde üç gün önce korucular tarafından kaçırılan esnaf Hüseyin Eser ve Midyat Mehmetçik İlkokulu müstahdemi Seyfetin Kardeş'in cesetleri Midyat-Batman karayolu Dargeçit yol ayrımında kurşulanmış olarak bulundu. Bu arada Midyat'a bağlı Gülgöze köyü yakınlarında Abdülselam Tunç isimli bir kişinin cesedi bulundu. Tunç'un da korucular tarafından kaçırılarak öldürüldüğü sanılıyor. Bu arada Midyat'ta geçtiğimiz hafta uğradıkları silahlı saldırı soncunda yaralanan polislerden Sinan Topaç ve Süleyman Keskin tedavi gördükleri Diyarbakır Tıp Fakültesi Hastenesinde öldüler.

Diyarbakır'ın Kulp ilçesinde ARGK gerillaları tarafından önceki akşam resmi binalara yönelik olarak yapıldığı öne sürülen saldırının ardından devlet güçlerinin çok sayıda ev ve işyerini taradığı ve ateşe verdiği bildirildi. İlçede sokağa çıkma yasağı hala devam ediyor. Kulp'un Altınmeşe Mahallesi'nde 3 evin askerler tarafından ateşe verilerek yakıldığı yine askerlerin açtığı ateş sonucu 15 dükkanın da tamamen tahrip olduğu öğrenildi.

Giessen'de

Lozan'a tarihi şamar

Giessen 1992

Almanya'nın Giessen kentinde gerçekleşen Kürdistan ulusal Meclisi Seçimleri Lozan'a tarihi bir tokat olarak değerlendirmek gerekiyor. Yeni bir sürece giren Kürdistan halkının birçok sorunla karşı karşıya olduğu, tarihin derinliklerinden gelen pek çok sorunun olduğu, bu sorunları aşmak için son yıllarımızın mücadele tarihini ve sorunlarını incelemekte yarar görüyoruz.

Kürdistan halkı, tarih boyunca yabancı güçler tarafından yönetilmiş bir halktır. Kendi kendisinin yöneticisi olamamış, iradesi zayıflatılmış, çarpıtılmış, yabancıların iradesi kendi iradesi yerine konulmuş bir halkın, kendi kendini yönetme isteğinin doğması önemli bir gelişmedir.

Bu önemli gelişmeyi yakalayan Kürdistan halkı, kendisini nasıl yöneteceğinin derin sancısını çekiyor. Hep zorbalıkla, baskıyla yönetilip yönlendirilen, baskı ve zorbalık dışında yönetimleri görmeyen, tanık olmayan halkın demokratik bir yönetim oluşturması büyük bir önem arz ediyor.

Bilindiği gibi Kürdistan ulusal kurtuluş savaşı gelişmeden önce Kürt halkının kendi öz iradesi yoktu. Sömürgeci irade halkın iradesinin yerine geçirilmiş ve halk iradesizleştirilmişti. Savaş bu durumu hızla ortadan kaldırmaya başladı. Sömürgeci iradeyi adım adım yıkarak, halkın kendi öz iradesini inşa etti. Bu durum Kürdistan toplumu için önemli demokratik bir gelişmeydi. Ve bu gelişme Kürdistan halkının otoritesi olan PKK önderliği, ERNK ve ARGK gibi kurumları ortaya çıkardı. Kürt halkı otorite ile demokratikleşmeyi birbirinin karşıtı olarak değil, bir bütünün iki parçası olarak tesis etmek zorundadır. Çünkü Kürt halkı kendi otoritesini güçlendirmedikçe demokrasinin nimetlerinden yararlanmayacağını asırlık tarihinden biliyor.

Fakat yabancı otorite tarafından uzun süre yönetilen halkların otorite ve demokrasiyi iç içe yaşatma alışkanlığına sahip olmadıkları, toplumu yöneten kişilerin, eski yabancı otoritesini ve yönetim anlayışını uygulamaya yeltendikleri, buna zaten alışkın olan halkın da bu duruma sessiz kaldığı çokça görülmüştür. Çünkü uzun süre zorla yönetilen halklar "koyun psikolojisine" sahiptirler ve başlarında sürekli eli sopalı çobanlar isterler.

Bu gibi halkların üzerinde otorite zayıf oldu mu veya demokratik hakları geniş tutuldu mu? Her şeyi bozup toplumu ve düzeni altüst ederler, hiçbir kurumu işletmezler. Bütün kural ve nizamları ortadan kaldırırlar. Anarşi ve kaosu ortaya çıkarırlar. Otorite bütün demokratik haklarını çiğneyince sinerler, elpençe olurlar. Bu durumda toplumun gelişmesini, düşünce üretmesini, yaratım gücünü öldürür. Toplum sürüleşir ve yıkılır.

İki ucu keskin bir bıçak olan bu gibi toplumların bu dramını iyi teşhis etmek, otorite ve demokrasi olgularını birlikte alıştırmak devrimin can alıcı bir sorunudur.

Yöneticilerin "çoban" toplumun "sürü psikolojisine" sahip olduğu bu toplumlarda hem yöneticilerin, hem de toplumun yönetim ve yönetilme kültürünü edinmesi, eski toplumun yönetme ve yönetilme psikolojisinden hızla sıyrılması devrimin veya yeni bir topluma geçmenin ön koşuludur.

PKK önderliğinin son yıllarda geliştirdiği çözümlemelerle bu konuları çok detaylı olarak işlediği, Kürdistan'da yönetici duruma gelen insanların ve yönetilenlerin eski yönetim anlayışlarından kurtulması yeni yönetim anlayışı edinmeleri için büyük çabaların harcandığı biliniyor. Ve bu alanda yeterli olmazsa da önemli gelişmelerin kaydedildiği görülüyor.

Bir adım daha ya da hayaller, umutlar birer birer

Berxwedan Haber Merkezi

Yaşanan günler; olağanüstü ve tarihi günlerdir. Devrimin zaferinden umudu büyüten gelişmeleri yaşayan bugünlerde, Kürdistan topraklarında her şeye rağmen bir tarih inşa ediliyor. Yeni yeni sayfalar açılıyor. Günümüz dünyasında kapitalizm ve reel sosyalizm şahsında bir tıkanmayı yaşayan insanlığın en eski uygarlık beşiğinde yeni bir yol beliriyor.

İnsanlığın en düşürüldüğü, umutsuzluğun ve kendine güvensizliğin dörtbir yanı sımsıkı sarmaladığı ya da sarmalandırıldığı bir yerde gerçekleşen büyük patlamanın, büyük uyanışın ve büyük yürüyüşün ayak sesleri her gün biraz daha yakından duyuluyor. Bunun, dünyanın adını anmaya layık görmediği Kürdistan'da gerçekleşiyor olması, bir yerde ilginçtir ama gerçektir. Hayal bile edilemeyenin gerçekleşmesinden Kürtler ve Kürdün dostları mutludur, coşkuludur, gururludur.

Tarihi boyunca başkaları tarafından yönetilen, buna çok doğalmış ya da değiştirilmesi mümkün olmayan bir kadermiş gibi alışan Kürtler, inanılmaz bir şekilde çok kısa bir tarih kesitinde bu içselleşen alışkanlıklarına karşı savaşıyor, bunun asıl sorumlusunu ortaya çıkarıp hesap sorma gücüne ulaşıyor. Dile kolay, bin yılların alışkanlığı, bin yılların "adam olamam" felsefesi, yine bin yılların kendi kendini yönetmeye layık görmeyen ve başkalarına ait olan bir yaşam biçimi....

Giessen'de bir sayfa

Tarih 19 Aralık 1992. Günlerden Cumartesi. Bu, ulusal kurtuluş mücadelemizin, yeni bir insan topluluğunu yaratma tarihinin bir sayfasının notu. Dünya engeline rağmen, Kürdün özgürlük tarihi. Ölüm fermanından, insanca yaşama fermanına...

Hazırlıkları 1992 yılının başından bu yana yürütülen Kürdistan Ulusal Meclisi'nin son aşamasının tamamlanması için bir konferans başlatılıyordu. Bir süre önce Meclis'in Avrupa kolunda yapılan delege seçimleri ardından halk temsilcilerinin seçimine geçiliyordu. 153 delegeden 147'si hazır bulunuyordu. Diğer 7'si ise, ellerinde olmayan nedenlerden dolayı konferansa gelememişlerdi. Çeşitli meslek sahibi misafirlerin yanısıra, 600'ü aşkın izleyici hazır bulunuyordu. Kürtlerin tarihinde ilk defa, kendi özgüçleri temelinde yaratılan gelişmelerin bu aşamasında bağımsız ve özgür iradeye dayalı olarak bir seçimin heyecanı ve coşkusu içinde....

Her şey Ulusal Meclis seçim Komisyonu'nun gözetiminde yapılıyordu. Seçimler hariç, konferansın gündem maddelerinin tartışılıp sonuçlandırılması için delegelerden seçimle bir divan oluşturuyordu. Demokratik işleyiş esas alınıyordu. Divana seçilenler, delegelerin ve izleyicilerin yakından tanıdığı simalardı. 5 kişiden oluşan divanın bir üyesi yeniydi. Delegelerin, "biz onlar kadar yapamayız" anlayışının bir sonucu olsa gerek. Karma bir divan, demokratik işleyişin içeriğini daha da doldurabilirdi. Bu noktada Seçim Komisyonu'nun yapabileceği bir şey yoktu. Fakat böyle bir anlayış yetmezliğinin farkında olup, divan seçiminin daha demokratik temelde olmasını açıklamalarıyla sağlayabilirdi.

Devlet değil, devletleşiyoruz

Delegelerin hazırlıklı olduğu belliydi. Tartışmalara katılımları ve önerileriyle bu farkedilebilinen bir durumdu. Önemli sorunların tartışılması ve karar düzeyine çıkarılmasıyla birlikte, gerçekçi olmayan öneriler de az değildi. Oysa unutulmaması gereken önemli bir gerçek vardı; bağımsız ve özgür bir devletimiz yoktur. Avrupa'da bulunuyor olmamız, ilk meclis kurumunu gerçekleştirmeye çalışıyor olmamız, bunu fazlasıyla hatırlatan bir gerçekti. Tartışmaların ve geliştirilen önerilerin odak noktasına, devletleşmeye hizmet eden yaklaşımlar oturtulmalıydı. Kimi delegelerin yaptığı önerilerin hiç yeri değildi.

İlk deneyimdi, tecrübesizlik vardı. Ancak oluşturulmaya çalışılan bu meclisin benzerlerinden oldukça farklı olduğu dikkate alınmak zorundaydı. Her şeyden önce, gerisinde benzeri az görülen ağırlıkta bir bedel bulunuyordu. Tarihimizin bütün değerlerinin gerçek sahipleri olarak kabul ettiğimiz şehitlerimizin kanları vardı. Yeterince kavranmamış olsa da, bunun, bütün delegeler tarafından bilindiği kesindir. Öyleyse yaklaşımlarda amaca tersliklerin ortaya çıktığını teslim etmek gerekiyor.

Ne kapitalizm, ne de reel sosyalizm

Bu meclisin, benzerlerinden farklı amaç ve içeriğe sahip olduğunu belirttik. Kimi delegelerin de önemle parmak bastığı noktalardan biri bu oluyordu. Biliyoruz ki, halkımıza insanca yaşamı layık görmeyenler, ona en kötüsünden bir köleliği reva görenler feodaller ve burjuva kapitalistlerdir. Bunu, tarihin artık geride bıraktığı bir hata olarak görüp onaylayanlar ise reel sosyalistlerdir. Oluşturulmak istenen Meclis, buna tepki ve alternatif harektinin bir parçası değil midir? Bu istemleri, sadece halkımızı inkar ettikleri için değil, kendi halklarına da bir şey vermedikleri, onları her türlü politik manevrayla aldattıkları için reddetme hakkımız doğmuştur. Esas görev, bu hakkı mutlak anlamda kullanmaktır.

İleriyi görebilmek oraya doğru götüren adımları atabilmek önemlidir. PKK önderliğinde can ve kan temelinde yaratılan bu imkanı doğru değerlendirmek, ele geçirilen bu fırsatı doğru kullanmak her şeyden önce geliyor. Halkın temsilcisi olmanın yükümlediği çok ciddi sorumluluklar, görevler vardır. Temsilci bunu başarmak için seçilmiştir. Halkın üstünde bir kariyer, kabul edilebilir bir şey değildir. Halk böyle bir yaklaşıma asla onay vermez. Temsilci de, bunu kendisine asla

Yanlış yönetim anlayışlarından nasıl sıyrıldığı, önümüzdeki engellerin neler olduğu PKK'nin tarihini inceleyerek anlamak mümkündür.

1974 yıllarında PKK önderliği dağınık, örgütsüz, örgüte gelemeyen veya gelmekte zorluk çeken Kürdistan aydın gençliğini örgütleme çalışmaları başlattı. 1978'lere kadar ideolojik propaganda temelinde süren bu çalışmalar döneminde insanların örgütlü hareket etmekte zorlandıkları bir gerçektir.

1978'de partileşme aşamasına geçiş yapılmasına rağmen kadroların hala grup aşamasındaki insanlar gibi davranıp düşündükleri, rastgele davrandıkları, öngörülen örgütlenmeye gelemedikleri görüldü.

Yüzbinlerce insanın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine kanalize olmaya başladığı bu dönemde hala bir parti örgütlenmesine gelemeyen, ruhen kendini buna hazırlamayan kadroların yüzbinleri yönetmesi, kitleleri yönetim düzeyine çıkarması düşünülemez. Veya küçük bir grubu yönetmeye alışmış, bunun yollarını ve yöntemleriyle kafasını çemberlemiş kadroların, yüzbinlerce insanın mücadeleye katılması karşısında kendini yeni koşullara göre hazırlayamaması, eski yöntemlerde diretmesi gövdesi büyük, başı küçük bir yaratığın oluşmasına katkıda bulundu.

Nitekim 12 Eylül 1980 darbesi olduğunda başı küçük gövdesi çok büyük bir yapı ile sömürgeci faşizme karşı savaşılamayacağı anlaşıldı. Ve yeniden bir yapının inşası için geri çekilindi.

1982 yıllarına kadar PKK hareketi özünde sivil bir harekettir. Fakat bu tarihlerden sonra Kürdistan'ın ve Ortadoğu'nun şartları gereği askeri bir oluşum olmak zorundaydı. Askeri örgütlenmenin kendine özgü bazı kural, kaide, işleyiş ve çalışma tarzı vardır. Bu kaide, kural, çalışma ve yaşam tarzına uymayan askeri örgütlenmenin bireyleri, askeri-faşist bir rejime karşı savaşamaz, direnemezler.

Yüzyıllardır örgütsüzlüğe alışmış Kürdistan halkının örgütlenme sürecine girerken çektiği zorluklar, üzerinde taşıdığı eski alışkanlıklar, 1982 yıllarında askeri örgütlenmeye doğru adım atarken, bu kez sivil yaşamdan askeri yaşama geçişte zorlandı.

Sivil alışkanlıklar, askeri kural, kaide ve yaşama gelmeme, kaide kural ve disiplini yanlış uygulamadan kaynaklanan dağ gibi sorunlar çıktı. Bu tıpkı uzun süre ilkel bir makinayı kullanan birinin birden bire çok modern bir makinaya kavuşmasıyla modern makinayı ilkel makina gibi kullanmaya kalkmasına benzer bir olaydır. Bu kişi uzun süre ilkel makinayı kullanırken edindiği alışkanlıkları nasıl sürdürüyorsa, sivil bir örgütlenmeden askeri bir örgütlenmeye geçiş yapan insanlarda bu alışkanlıklarını uzun süre sürdürürler. Diğer yandan modern makinayı uzun süre yanlış kullanma olasılığı da olduğundan durum çok tehlikeli bir hal alır.

Kürdistan halkının mücadelesi taç takıyor

1988 yıllarına kadar gerilla savaşında çıkan hata ve yetmezliklerin çoğu bu savaşa ve yaşama yanlış yaklaşımdan kaynaklandığı biliniyor. Komutandır, sıradan bir köylü gibi hareket ediyor. Askerdir, bir çoban gibi davranıyor, istihbaratçıdır. Ülke gerçeklerinden kopuk bir aydın gibi davranıyor. Böyle bir durum mücadeleyi tıkatıyor.

Küçük düşürülmüş bir halkın bireylerinin büyük düşünememesinden kaynaklanıyor bu. Ve bu durum hayatın bütün alanlarında bir halkın mücadelesini durgunlaştırıyor. Düşmanla savaşmaktan çok ezilmiş, horlanmış, yönetme yetenekleri köreltilmiş, ufku daraltılmış bir halkın bu yönleriyle savaşmak büyük bir önem kazanıyor.

PKK önderliği bunu çok iyi tahlil ederek, Kürt halkının bu alışkanlıklarına karşı savaş vermiş, halka yönetim anlayışı kazandırmaya çalışmıştır. Tüm bunlara rağmen toplumun eski alışkanlıkları bu kez devrimci maske altında, disiplin adı altında, otorite olma adı altında, önderliğe, partiye bağlı olma adı altında da ortaya çıkıyor.

Bu sorunu aşma, devletleşme sürecine doğru giderken önem kazanıyor. Kürt halkı 1992'de yeni bir sürece girmeye başlamıştır. Bu devletleşme sürecidir. Bu süreci kavramak gerekiyor. Başta partinin, cephenin kadrosu olan arkadaşların bunu kavraması gerekiyor. Yeni sürece ayak uydurmak, yeni çalışma yöntemlerini benimsemek, eskiyi, eski alışkanlıkları hızla terk etmek, bir grubun mantığı ile soruna bakma yerine bir devletin, bir devlet adamının gözleriyle dünyaya, olaylara, olgulara bakmak önem arz ediyor.

Her zaman yaşayarak, savaşarak, hatalar işleyerek doğruyu bulmaya kalkmak risklidir, zahmetlidir, acıdır. Geçmişe bakarak da doğrulara erişilebilinir. Yukarıda izah etmeye çalıştığımız PKK tarihi bile incelenirse doğru kolaylıkla bulunabilir.

Tüm bu anlatımlardan şuraya varmak istiyoruz. Kürdistan halkının öncü gücü PKK yeni bir sürece girmiş bulunuyor. Bu Kürdistan halkının tarihinde ilk olarak oluşturduğu ulusal meclis sürecidir. Bütün politik kadroların bu yeni sürece kendilerini hazırlaması gerekiyor. Hazırlanmak demek bu süreci olumlu görmek, alkışlamak demek değildir. Sürece cevap verecek kapasiteye ulaşmak, ruhen ve düşüncede buna ulaşmak demektir.

Devletleşme aşamasına ulaşmış bir halkın dev gibi sorunlarını görmemezlikten gelerek hala 1985'lerin dar örgüt elamanları gibi hareket eden kadro, sürece cevap veremez. Gelişmenin önünü tıkar, "dev" gibi bir gövdeye "soğan" kadar baş olur. Hem dünyayı kendine güldürür hem de gövdeyi işlemez hale getirir.

Devletleşmeye ve meclise doğru giderken bu sorunun altını kalın çizgilerle çizmek önem taşıyor.

Kürdistan Ulusal Meclisi'ne anti-sömürgeci ve anti-feodal tüm sınıf ve tabakalardan milletvekilinin seçilmesi söz konusudur. Bu milletvekilleri halkımızın bugünkü hedeflerini, acılarını, zorluklarını bilince çıkarmaları, halkın sorunlarına çözüm getirecek bir kapasiteye ulaşmaları, kendilerini büyük bir davanın insanları olarak görmeleri, buna göre kendilerini yakıştırmamalıdır. Biliyoruz ki temsilci, halkın çıkarını her türlü zorluğa rağmen savunabilen güç ve yetenekte olması gereken kişiliktir. Halk ile ayırt edilmesi gerekecekse, halktan daha çok halkın çıkarını savunabilme yeteneğinde olmasıdır. Öyleyse yapılması gereken, bu özelliği halkın üstünde bir yer edinme aracına dönüştürmek yerine, onu bir hizmetten ibaret görmektir.

Konferansta kimi delegelerin şahsında bunun tehlikelerini gördük. Adeta kendine halkın doğal öncüsü sıfatını yakıştıran tutumlara tanık olduk. Öncüler veya ardçılar, yeni başlayan sınav sürecinde görülecektir. Özellikle de, milletvekilliğine adaylığını koyan delegelerden kimileri, kendilerini tanıtırken ulusal kurtuluş mücadelesine olan hizmetlerini çok eskilerden başlatarak abarttılar. Yine kendilerini önemli bir yetenek olarak sunarak seçilmenin zeminini oluşturmaya çalıştılar. Yurtseverlik görevlerinde yetersiz kaldığını dile getiren hemen hiç kimse yoktu. Bir yerde temel alınan, seçimi kazanmak oluyordu. Oysa Başkan APO, konferansa sunduğu mesajda, delegelere hitaben, "Biz halk için, sizin için varız" sözlerini vurgulaması çok önemliydi.

Ancak her şeye rağmen, izleyici ve misafirlerin yoklamasına göre adaylardan hak edenler seçimi kazandılar.

Misafirlerin coşkusu

Konferansa önemli bir sayıda misafirin katılımının yanısıra, çeşitli nedenlerle gelemeyen önemli dost şahsiyetler de mesaj gönderdiler. Mesajlarında dostluk duygusu ve coşkusu dile geliyordu. Konferansta hazır bulunanlar alkışlarla karşılık verdiler.

Konferansa bizzat katılanlara ise divan konuşma hakkı verdi. Duygularını, dostluklarını sözlü dile getirdiler. Coşkuyla sevinçlerini aktardılar. Kürdistan halkının Ulusal Meclis adımına büyük değer biçtiler. Ve konferansı, baştan sona kadar merak ve ilgiyle izlediler. Bu gelişmeden oldukça etkilendiklerini, gurur duyduklarını her vesilede belirttiler.

Bu arada dikkati çeken ve biraz da izleyicilerin içten içe tepkisine yol açan bir durum oldu. İ. Şerif Vanlı, misafirler arasında en uzun konuşandı. Konuşmasının bir yerinde,

PKK'yi kastederek, "Irak Kürtlerine karşı savaşmayın, TC'ye karşı savaşın. Orada ortaya çıkan bir oluşum var. Buna karışmayın. Bırakın yaşasın" sözlerine yer veriyordu. Bir görüştü. İzleyiciler kendi aralarında bu görüşün gerçekçilikten uzak olduğunu fısıldadılar. Çünkü var olan gerçek, bunun tersiydi. Daha sonra, milletvekili de seçilen bir delege uygun bir üslupla, bir sorun üzerine görüş belirtirken bu noktaya da değindi. "Biz başından beri TC'ye karşı savaştık, savaşmaya devam edeceğiz. Fakat ne yazık ki, Güney Kürdistanlı güçler TC ile bir olup bize karşı savaştılar" sözleri alkış topladı.

Konferansın bitişi ve davul-zurna

Milletvekilliği seçimi gizli oy ve açık sayımla yapıldı. Konferansın en heyecanlı bölümüydü. Hem adaylar ve hem de izleyiciler heyecanın doruğunda sonuçları merakla bekliyordu.

Bazı isimlerin seçileceği kesin durumdaydı. Kendilerini tanıtımları esnasında fazla alkış toplayanlar vardı. Bu, onların seçileceğine dair bir işaretti.

Güney Kürdistan'daki savaşta şehit düşen Hüseyin ÇELEBİ'nin babası da adaydı. Hüseyin'in babası oğlundan gururla bahsedince, konferans salonundaki herkes ayağa kalkarak, dakikalarca ayakta "Şehit namırın!" sloganı eşliğinde alkışlı tempo tuttu. Bu manzaradan hemen herkes etkilendi. Hüseyin'i tanıyanların ise gözleri doldu. Nitekim Hüseyin, çok değerli bir insan olarak tanınan, sevilen ve iyiden yana her şeye layık olan bir kişiydi.

Akşam üstü, seçim sonuçları belli oldu. Seçilenler sahneye çıkarak izleyicileri selamladılar. Karşılığında büyük alkış aldılar. Zaman darlığından dolayı son sözlerini dile getirme imkanını bulamadılar.

Divan kapanış konuşmasını bitirdikten sonra, konferans salonu, ara salon ve dışarı olmak üzere üç ayrı yerde davul-zurnalar çalmaya başladı. O anki büyük coşku görülmeye değerdi. Buna tanık olmak bir şanstı.

Tarihimizin Giessen sayfası böylece tamamlanıyordu.

hazırlamaları, halkı geriden takip etme yerine halkın öncüsü olma performansını yakalamaları, ilişkilerini, yaşam tarzlarını buna göre kurmaları önem taşır.

Önümüzde başarılması gereken dağ gibi sorunların olduğu bir gerçektir. Bu sorunları aşmak için ufuk genişliği, yetenek, bilgi, beceri ve cesaret gerekiyor.

Ulusal meclis, dört parçadaki halkımızı temsil etme hedefiyle ortaya çıktığına göre, bütün parçalardaki halkımızı meclis çatısı altında toplamak, bunun için çok geniş çabalar sarf etmek göreviyle karşı karşıya olunduğu bilinmelidir. Bunun için birlik önünde engel olan yapı ve anlayışları bilince çıkarma zorunlu oluyor.

Güney Kürdistan'da halkımızı temsil etme yeteneğine sahip veya kapasitede olmasa da bir yerel meclis oluşmuştur. Koşulların veya çeşitli ülkelerin çıkarlarının sonucu olarak oluşan bu yerel meclis ile Kürdistan halkının çıkarlarını, diğer uluslarla eşit düzeyde kardeşlik bağlarını geliştirmek temelinde ele alan meclisin tek bir meclis haline dönüşmesi için çabalar sarf etmek böyle bir birliği geliştirmek için politikalar üretmek günümüzün acil görevleri arasındadır.

Yabancı güçlerin ülkedeki çıkarlarını temsil ederek, bütün haklardan yoksun Kürt halkından destek bulmak mümkün değildir. Halkımızın iradesizleştirilmesi sonucu çizilen sınırları esas alarak Kürdistan'da politika üretmenin olanağı yoktur.

Dört parçadaki halkımızı temsil eden bir kurumlaşmanın oluşturulması, halkımıza, dünya halklarının sempati duymasına neden olacak ve dünya devletlerinin bir bölümü başta istemeseler de, varlığımızı kabul etmek zorunda kalacaklardır. Kurtuluş umudu bizi bölüp parçalayan şu veya bu sömürgeci devletin kapısında değil, halkımızı temsil eden tek bir meclisin çatısı altındadır. Bunun için tek meclisin çatısı altında bağımsız ve özgür yaşamak için birleşmeyi şiar edinmeliyiz. Bu birliğe karşı koyan, gelmeyen, bozan, bu birlik için çaba harcamayan kişileri halkımıza gösterelim, soyutlayalım. Ve halkımızın birliğini gerçekleştirelim.

Bununla birlikte Kürdistan'ın dört parçasında, Avrupa'da irili ufaklı pek çok ideolojik grup veya örgüt vardır. Bunları ulusal meclisin çatısı altına almak, ulusal meclisin çaba ve çalışmalarına ortak etmek Kürt halkının bağımsızlık ve özgürlüğünün yandaşı durumuna getirmek için çabalar gerekiyor. Sorunu artık meclis düzeyinde ele almak, hatta tek tek bireyleri bile halkımızın hizmetine koşturmanın önemli olduğuna vurgu yapmak gerekiyor.

Ülkemizi bölen, parçalayan halkımızı tüm haklardan mahrum bırakan sömürgeci meclislerde görev yapan tüm Kürt milletvekillerine "Ulusal meclise katıl" çağrıları yaparak görev yaptıkları meclislerden istifalarını sağlamak, gelmeyenlerin halkımızın temsilcileri olmadıklarını kendilerine ve halkımıza bildirerek, bundan sonraki seçimlerde sömürgeci parlamentolara milletvekili göndermemek, Kürdistanlı belediye başkanlarının, muhtarların ve halk tarafından seçilmiş kişilerin ulusal meclisi tanımalarını sağlamak, yürütülecek çalışmalar arasında görülmelidir.

Meclisin ilk toplantısında bir hükümetin seçilmesi, hızla kurumlaşmaya gidilmesi, her bakanlığın kendi kadrolarını oluşturması, uluslararası ilişkilerden, kültür, savaş ve ekonomiye kadar bütün konulara el atılması kaçınılmazdır.

Devrime katılmış bütün sınıf ve tabakaların çıkarlarını gözeten bir anayasanın hazırlanması ve ilerde meclise sunulması, meclis iç tüzüğü, çalışması, meclisin hedeflerinin belirlenmesi gibi pek çok sorunlar vardır.

Kürdistan Ulusal Meclisi, Kürdistan'ın dört parçasında birlik ruhunun daha da pekişmesinin ifadesi olacağı, halkımızın özgürlük ve bağımsızlık mücadelesinde motorize rol oynayacağı, ülkemizdeki tüm sınıf ve katmanların devrime çekilmesinin en geniş ifadesi olacağı kuşku götürmez bir gerçektir. Halkımızın yoğun çaba ve fedakarlığı sonucu girdiğimiz bu yeni süreçte Kürdistan'a takılan tacın ifadesi Meclisimiz, özgürlük ve bağımsızlığımızın da garantisi olacaktır.

Böylece Lozan'ın halkımız için başlattığı yok etme sürecini tersine çevirerek Giessen'nin sürecini özgürlük ve bağımsızlıkla taçlandırmış oluruz.

TBMM'NİN OLUŞUMU

Selim Ferat

TBMM'nin ve TC'nin temellerini Erzurum Kongresi oluşturur. Erzurum Kongresi 23 Temmuz-7 Ağustos 1919 tarihleri arasında yapılmıştır. Kongrenin toplanma çağrısı Amasya tamimi ile yapılır. Halkın kendi inisiyatifine ve özgür iradesine dayanan Kürdistan Ulusal Meclisinin tam tersine, TBMM çalışmaları Osmanlı generalleri tarafından başlatılmıştır. O dönemden bu yana da TC tüm "kriz" dönemlerinde generaller tarafından idare edilir.

Amasya Genelgesi ile birlikte tesbit edilen delegeleri çağırma işi Kazım Karabekir Paşa'ya verilir. Bu genelge, 20. Kolordu Komutanı Ali Fuat Paşa tarafından imzalanır. İzmir'den gelen Rauf Bey imza atanlar arasındadır. 3. Kolordu Komutanı Rafet Bele Paşa imzalamakta güçlük çeker. M. Kemal onu da "ikna" ederek bu genelgeyi parafe etmeye ikna eder. Kolordular M. Kemal'e arka çıkarlar. Erzurum Kongresi'ne katılan 56 delegeden 19'u büyük toprak sahibi, 15'i memur, 13'ü şeyh, 11'i askerdirler. Diğer "delegeler" ise işadamları ve tüccarlardan oluşmaktadır. Aralarında emekçi ve yoksul kesimlerin temsilcilerinin bulunmadığı Erzurum Kongresi Türk halkının iradesine karşı kurulmuştur. Kürdistan'ın TC tarafından sömürgeleştirilmesinin teorik planı ve haritası burada tayin edilmiştir. Misak-ı Milli burada tekrar karar altına alınmıştır. M. Kemal Misak-ı Milli'yi "kendi gücümüzle tayin edeceğimiz sınır olarak" tarif edilmiştir. Böylece, Kürt ağa ve beyleriyle birlikte Kürt halkına karşı yürütülen kıyım ve savaşlarda (Koçgiri, Amed'deki direnişler vb.) "galip" gelen Osmanlı orduları TC'nin temellerini atmışlardır. "Padişahı kurtarma" şiarı ile harekete başlayan M. Kemal ve arkadaşları (çoğunlukla yüksek rütbeli askerler) Kürdistan'ı yeniden sömürgeleştirme, Ermenileri yok etme ve Rumları vatanlarından yoksun bırakma, halkların köleleştirilmesi temelinde "Milli" meclise gitmişlerdir.

3 Mayıs 1920-24 Ocak 1921 birinci dönem hükümetinin bakanlar kurulunda sadece ve tek olarak Kürdistan Vilyeti Erzurum'dan Adliye Vekili Celalettin Arif Bey bulunmaktadır. Kendisi ise Kürt kökenli değildir. Hükümet programında dış politika ile ilgili olarak yabancı devletlerin "Misak-ı Milli dairesinde (sömürgeci sınırları kabul etmede, abç.) istiklalimize hürmetkar kılmak" hedeflenmiştir. Meclise üye olan bir mebus ise, bir öğretmen maaşının 15 mislini almaktadır.

1923 "seçimlerinde" çoğunlukla Müdafaa-i Hukuk grubunun adayları kazanmıştır. 10 Kasım 1924'de CHF (Cumhuriyet Halk Fırkası, Halk Fırkası başkanlığına M. Kemal getirilmiştir. 1927 seçimlerinde M. Kemal tarafından tesbit edilen 316 kişi 2 Eylül 1927 tarihinde millet tarafından "seçilmişlerdir." 1931'de 317 mebusun isimleri yine CHF Genel Başkanı ve Cmhurbaşkanı M. Kemal tarafından listeler halinde ilan edilmiştir. Oy pusulaları alternatifsiz sandıklara atılmışlardır. Bu seçimlerin yapılıp yapılmadıkları bile kuşkuludur. Örneğin, 30 Ağustos 1927'de bir tamim ile mebus listeleri yayımlanıyor, 2 Eylül'de ise seçimlerin yapıldığı ve adayların seçildikleri ilan ediliyordu. Yine 1935 seçimlerinde mebus adaylarının 399'u M. Kemal tarafından tesbit ediliyor ve "seçiliyorlar." 1931 seçimleriyle ilgili dönemin Cumhuriyet gazetesi şu değerlendirmeye yer veriyor: "Kaç yeni mebus alınacak. Tarihi, vaziyeti kimse tayin edemez. Kati vaziyet, Gazi hazretleri umumi listeyi ilan edince anlaşılacak." Türkiye Cumhuriyetinin "Ebedi şefi" Mustafa Kemal, daha sonra da tek parti döneminin "Milli şefi" İnönü adayları belirliyorlar ve seçtiriyorlar. 1939'dan 1946'ya kadar 6. ve 7. dönem meclislerinde 30 milletvekili atanıyor ve TC'nin asıl politikası ise 1930'da TC Adalet Bakanı M. Esat Bozkurt tarafından açıklanıyor: "Türk olmayanların (Kürtlerin abç) bu memlekette bir tek hakları vardır: Türk'e Köle olma, hizmet etme hakları..."

M. Kemal döneminde seçimlerin yapılıp yapılmadığı bilinmiyor. Generaller, işçiler ve emekçiler adına karar alıyorlar. Kürdistan'da kan gölü var. 1940'a kadar TC, meclisi ve ordusuyla Kürdistan'ı kontrolüne alamıyor. Kan ve barut kokuları içinde, Dersim "yenilgisi" ile birlikte TC generalleri Kadim Kürdistanlı kapılarına dayanabiliyorlar. M. Kemal döneminde, Generaller tarafından temelleri atılan Meclis 1960'lı, 70 ve 80'li yıllarda tekrar ve yeniden generaller tarafından ele geçiriliyor. M. Kemal meclisin kurucusu, Kürdistan'daki katliamların mimarı, inat ile halkların kıyımı için Türk halkının evlatlarını savaşa süren generallerin de öğretmeni olarak kalıyor.

Konferansın düşündürdükleri

Nuray Bayındır

Avrupa Ulusal Meclis Konferansı'nı izleme ve bu tarihsel ana tanık olma mutluluğunu yaşadım. Anlamını ve önemini kavrayabilenler için hiç de azımsanacak bir mutluluk değildir.

Seçimler, ulusal kurtuluş etiketi taşıyan savaşı tek başına "millici" kimliğe sıkıştırmaya çalışanlara böyle görmek isteyenlere esaslı bir tokat oldu. Delegelerin aralarında tartıştıkları güne ve geleceğe dair görevlerin tümüne tek başına ne ulusal ne de sadece toplumsal boyutluydu. Kadınların sorunlarının savaşın yarattığı potansiyel etkinin çok uzağında ve farklı bir dilde de olsa ortaya dökülmesi geleneksel erkek egemen ideolojiye yönelen köklü bir karşı çıkışın habercisiydi.

Kürdistan'da, özellikle Kuzey Kürdistan'da sekiz yıldır kapsamlı silahlı bir savaş yürütülüyordu. Bu savaşı siyasi ve ulusal boyutunda görmemeye kararlı emperyalist ve gerici dünya tekelcilerine savaşın karakterini ve halka yansısını anlatması açısından Avrupa'daki Ulusal Meclis seçimlerinin önemi çok büyüktü. Örgütlülük sadece bir cephede değil Kürdün ve Kürdistanlının olduğu her yerde ve her kesimde vardı ve sürüyordu.

Tüm yurtseverlerin yüzünde devlet olmaya yönelen örgütlü bir halkın heyecanı ve gururu vardı. Şimdi teslimiyetçi kimliği yırtmış her Kürt bir Kürdistan'dır. Binlerce sevdalı yüreğin kanlarıyla sulanmış kırmızı, yeşil, sarı renkli gencecik bir gül bitiyordu, kadını, erkeği ve çocuklarıyla tüm Kürdistanlılar o gülü hiçbir saldırgan, emperyalist, sömürgeci güce ezdirmemeye and içiyorlar, tek bir yürek oluyorlardı.

Kürtler tarihlerini bu kez yeni baştan, öncekilere hiç benzemeye kararlı ve bilinçle yazmaya and içiyorlardı. Tarih yazılıyordu. Ve ben de tıpkı Ragıp Zarakolu gibi; oldukça doğal sanki sıradan bir olaymış gibi büyük bir olgunlukla yazılan bu sayfının tanığı olarak kendimi ayrıcalıklı hissediyordum.

Süreç durmuyor, işliyor Kürtler içinse hiç durmuyor. Nerede olurlarsa olsunlar bir Kürdistanlıya yakışır tarzda davranmak ve düşünmek zorunda hissediyorlar kendilerini. Sorgulama sürüyor.

Konferans sırasında genç bir kadın delege Kürdistan para birimini oluşturma önerisi getirmişti. Bu öneri, farkına varmayanlar için zamansızdı. Ancak kendine ve halkına güvenen devrimci, aydın kimlikli her Kürt insanı için hiç de zamansız değildir. Başka bir yolla gelecek kurulamaz. Geleceğe hakim olmadan gelecek kurulamaz. Ekonomisiyle, politikasıyla, siyasetiyle (ve bir bütün olarak kadın ve erkek insanın üzerine çöreklenmiş tüm gerici geleneksel bağlara yönelik oluşturulan) toplumun politikasıyla gelecek an be an kurulmalıdır. Savaş tüm yönleriyle sürüyor. Kürt insanı bunun farkındadır. Her geçen gün daha iyi farkına varıyor.

Yaratılan tüm olanaklar binlerce gerillanın kanlarıyla yaratıldı. Onlara layık olmak her Kürdistanlının boynunun borcudur. Cezaevlerinde çözülmeyenler, direnenler dışardaki direnişin anlamını ve önemini çok iyi bilirler bugün artık direniş tüm gerici, işgalci değerlere saldırı niteliğini de almıştır. Görevi ihmal büyük bir ihanet sayılmalıdır. Büyük, küçük herkesin bir görevi vardır, onları zamanında yapmakla yükümlüdür. Devrimin olanakları çoktur ve her geçen gün daha da artıyor ancak sorun bu olanakları gereği gibi ve layıkıyla insanlığın hizmetine sunabilmektir. İster Kürt, isterse destek veren Türk ve diğer azınlıklardan devrimciler olsun, faydalandıkları olanakların değerini bilmek durumundadırlar. Burada kişisel tatmine, kendine has düşünceleri farklı amaçlara hizmet eder boyutta sunma çabaları boştur. Eski solculuk bitmiştir. Tırnak içindeki "yeni solculuk" ta tarihten ve güncelden dersini almıştır. Bunlar için örgütlülük hiçbir zaman değerli ve vazgeçilmez olmamıştır. Kürdistan gerçeği bunlara ve bunlar gibilere olanca gür sesiyle bir kez daha haykırıyor.

Örgütlü Halk Yenilmez!

Kürdistan Ulusal Meclisi

İrfan Dayıoğlu

Nicel birikimler, belirli uygun koşullarda, nitel sıçramalara yol açarlar. Her nitel değişimin oluşumunda, dış etmenlerde rol oynarlar. Su ısıtıldığında 100 dereceye gelmeden buhar olamaz. 100 derecede buhar haline gelen suyun buharlaşmasını sağlayan ısıdır. Isı olmadan su kendiliğinden bir nicelik değişimi yaratıp 100 dereceye gelip buharlaşamaz.

Toplumsal olaylarda da bu doğa yasasına benzer koşullarda geçerlidir. Tarihsel bir olayın oluşumunu belirleyen onu hızlandıran veya yavaşlatan dış ve iç etmenler vardır. Bu iç ve dış etmenlerin etkisiyle olaylar meydana gelir ve gerçekleşmiş olurlar.

Kürdistan Ulusal Meclisi'de bu gelişim seyrini izleyerek onu konu eden birçok etmenin etkisiyle günümüzde bir söylem olmaktan çıkarak gerçek hale gelmiş bulunmaktadır.

Her tarihsel an gibi, Kürdistan Ulusal Meclisi olayı da, kendini yaratan koşullar ve bu nitelik sıçramayı gündeme getiren uzun bir mücadele sürecinin birikimleri üzerine kurulmaktadır. Ve tarihsel bir ihtiyaca denk düşen bir adım olduğu için, mücadelenin zorunlu ve vazgeçilmez bir ihtiyaç olarak gündeme gelmiştir.

Kürdistan Ulusal Meclis'i oluşturan ve zorunlu bir ihtayaç olarak dayatan etmenlerin yaratıcıları ilk kurşunu 1984'de atıp binlerce şehit kanıyla vatan toprağını sulayan ve devrim ateşini körükleyen, sehitleriyle destanlar yaratan, zindanlarda ve hayatın tüm alanlarında inatçı, direnişçi ve kişilikli bir yapı oluşturan PKK ve önderliğinin yol gösterici paha biçilmez çabalarıdır. İlk kurşun artık gelinen aşamada atılan ilk özgür oya çevrilmiş ve uluslar zeminin de Kürt ulusunun hak ettiği yeri alabilmesinin koşulları Kürdistan Ulusal Meclis'i ile yartılmıştır.

Bu tarihsel adım, PKK ve önderliğince, yüzyıllar küçücük yıllara sığdırılarak, suyu ısıtacak ateş, şehitlerin kanıyla, önderliğin iradi müdahalesiyle körüklenerek erken buharlaşma sağlanmış ve Kürt ulusu özgürlüğe, artık geri dönülemeyecek bir tarzda adımını atmıştır.

Kürt ulusal varlığı, artık tarihsel planda dünyanın gündemine devrimci zor temelinde sokulmuştur.

İşte Kürdistan Ulusal Meclis olayını ve gerçek işlevini anlayabilmek için onu yaratan koşulları iyi bilmek her yurtseverin her Kürt insanının görevi oluyor. Bu durumu anlamak ve koşulla uygun davranışın içine girmek, hepimizin yurtseverlik görevi olarak karşımızda duruyor.

Kürt ulusu, önderliğinin öncülüğünde, bir devlet olmanın zorunlu kurumlarını oluşturmada en büyük adımını bu mecliste atmış oluyor. Artık ulus adına davranabilecek ve onun iradesini uluslararası planda temsil edebilecek bir meclisimiz, halkımızın yaşamını düzenleyecek. Yaşama ve yürtme gücüne sahip bir meclisimiz var ve o meclisin oluşumunun zeminlerini yaratan bir ulusal önderliğe sahibiz. PKK-ERNK-ARGK ve önderlik gerçeği bu koşulları bir bütün olarak Kürdistan halkına sağlayacak en büyük hizmetini bizlere yapmıştır.

Bizlere düşen bu hizmete layık olmak ve yaratılan bu değerleri kendi değerimiz sayarak sahiplenmek ve korumaktır.

Kürdistan Ulusal Meclisi'nin oluşumunun değerini anlayabilmek en büyük görevlerden biri oluyor. Bu meclis artık Kürt ulusunun her alanda kendini temsil etme yetki ve yeteneğine sahip olduğunun göstergesidir. Bu açıdan yaklaşıldığında tarihimizin en önemli olaylarından biri de bu meclis oluyor. 1984 nasıl ki, varlığımızın ve savaşımı kazanabileceğimizin ilk kez dünyaya ilanıysa meclis bütün bu sürecin Kürt halkının ve öncülerinin yenilmezliğini dünyaya ispatlamıştır.

Artık bir ulus olarak kendi devlet kurumlarımızı yaratma aşamasına gelindiği ortadadır. Ve birer birey olarak her Kürt insanı, her Kürt yurtseverin, aydını, işçisi, köylüsü, esnafı ve yurtsever iş adamlarıyla bir bütün Kürt ulusu bu kurumlarda kendi yetenek ve gücü oranında yer almak tarihi sorumluğuyla karşı karşıyadır.

Hepimiz bu görev ve sorumlulukları kavrayabildiğimiz oranda, meclisin ve onu yaratan etmenlerin gerçek değerini kavramış olacağız.

Ulusal Meclisin önemini anlamak, şehitlerin mesajını anlamaktır. Meclisin önemini anlamak gerillanın, erkeği, kadınıyla özverisini anlamaktır. Meclisi anlamak, önderliğin yol göstericiliğini ve sarsılmaz iradesini anlamaktır.

Bir Kürt aydını olarak bu tarihsel an'a Avrupa'da Kürt Ulusal Meclisi'nin milletvekili seçimlerine tanık oldum ve bundan büyük mutluluk duydum. Demokrat geçinen Avrupalıya, Kürtlere, demokrasi dersleri verdi. Bundan gurur duydum. Bir kez daha önderliğin, Kürt halkını nereden nereye getirdiğini çıplak gözle gördüm.

Her yaştan ve her katmandan, Kürt insanın görev almak için nasıl özgürce yarıştığını ve mücadele için canını fedaya hazır olduğunu gördüm. Bütün bunları görürken, biraz daha, daha fazla bu kavgaya ve bu ulusal kenetleşmeye katılmak gerektiğini kavradım. Olanakların ve yeteneklerin hepsine halkımın layık hale geldiğini ve bir bütün olarak Kürt ulusunun birlik içinde neler yapabileceğini ve yetenekli olduğunu gördüm.

Bu anlamıyla bu tarihsel olayın tanıkları olarak herkes gibi Kürt aydının da artık geç kalmış olduğu görevlere sarılma zorunluluğunu uyanma zamanının geldiğini anlatmak istiyorum.

Kürt aydını bu mücadelede kendisinden beklentileri layıkıyla yerine getirecek sorumluluğuyla karşı karşıya gelmiştir. Ve bu sorumluluğa uygun davranışın içine girmekle yükümlüdür. Tarih bizlere bu görevi dayatıyor ve ulusal önderlik bu görev alanlarını bize açıyor. Bize düşen bu alanda üstümüze düşeni yerine getirmek için çabaya girmektir. Tersi tüm Kürt aydınına lanetli bir gelecek olacaktır. Ve bize rağmen Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi kendi aydın hareketinde yaratmaya yeteneklidir.

Sorun her yurtsever, devrimci Kürt aydının kendisinden kaynaklanıyor. Aydının sınıf karekteri sert mücadelede en önde olmayı göze almayı engelliyor.

Önderlik mücadeleyi belirli bir düzeye getirmiş bulunuyor. Aydına düşen bireyci, "Tarafsızlık" ilkesi vb. kaygılardan arınarak, Kürdistan ulusal kurumları içinde yer almak ve kollektif iradenin yönlendiriciliğinde üstüne düşeni yerine getirmektir.

Kürdistan Ulusal Meclisi, aydınlar olarak bizlere büyük görevler yüklüyor. Bu görevleri kendi olanak ve yeteneklerimiz oranında yüklenmek ve yerine getirmek, olanaklarımızı bütünleştirmek, ihtiyaç duyduğumuz araçları ortak örgütlülük çatısıyla gidermek ve mücadelenin gelişim düzeyine layık işler başarmak görev ve sorumluluklar bizi bekliyor.

- Selam Kürdistan Ulusal Meclisimize!

- Selam bize bu Meclisi kazandıran Öncülere!

Temsilcilerimiz divanda

Ulusal meclis ayağa kalkışın, yükselişin, özgürlük ve demokrasinin adıdır

N. Direj

Kürdistan ulusal kurtuluş savaşı tarihinin dördüncü büyük adımını attı. Ulusal Meclisin kuruluşunun son hazırlığı olan II. aşama milletvekilleri seçimleriyle Kürt halkının özgürlük savaşının önüne yeni bir ufuk daha açıldı. Bu ufuk, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini ordulaşma, hükümetleşme ve devletleşme sürecine getirerek Kürdistan halkına tarihi bir hamle yaptırdı.

Birinci büyük adım; bundan ondört yıl önce doğuşu Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi için miladın başlangıcı anlamına gelen PKK'nin kuruluş hamlesidir. İkincisi; Kürdistan özgürlük savaşının başlangıcı olan 1984 Ağutos atılımıdır. Üçüncüsü; bu iki hamleyle et ve tırnak gibi birleşerek gerçekleşen ve 1990 Newroz'uyla başlayan büyük halk serhildanlarıdır. Kürdistan Ulusal Meclisi ise; bu üç büyük adımın birbiriyle kaynaşması ve bütünlüğünü ifade eden dördüncü büyük adımdır.

Kürdistan ulusal meclisinin 1992 yılının Kasım ve Aralık aylarında gerçekleşen halk delegeleri ve milletvekili seçimleriyle Kürdistan halkı, Ulusal Meclisine demokratik ve hukuki onayını vererek, Ulusal Meclisin önümüzdeki dönemde yapılacak olan ilk Büyük Genel Kongresinin kapılarını açıyor.

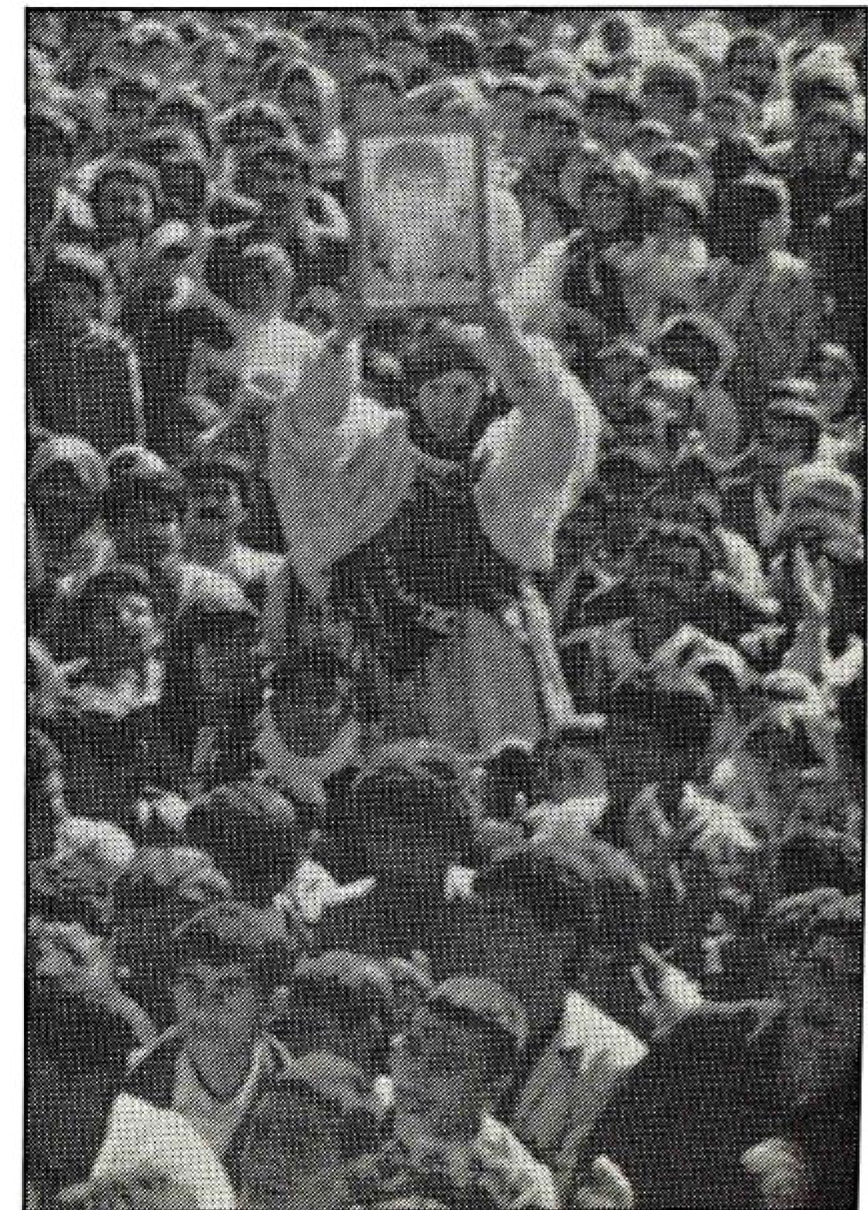
Kürdistan Ulusal Meclisi, bir kurucu meclistir. Kürdistan özgürlük ve kurtuluş savaşının ürünü olan olağanüstü halk meclisidir ve Kürdistan tarihinde gerçekleşen ilk halk komünüdür. Kürdistan özgürlük ve bağımsızlık mücadelesinin kutsal doğumlarından, değerlerinden biridir. Kürdistan Ulusal Meclisi bu özellikleriyle Kürdistan kurtuluş savaşının mihai hedefine kadar büyüyerek, gelişip olgunlaşarak yükselecektir. En nihayet Kürt halkının da bir meclisi vardır. Ve Kürdistan Ulusal Meclisinin dünya ulusları içindeki onurlu yerini alması artık bir rüya değildir. Bir gerçekliktir.

Bu gerçekliğin her geçen gün kendini daha yakıcı bir tarzda ortaya koyması, ulusal kurtuluş savaşımızın bütün pratik ihtiyaçlarına cevap vermesi ve yürütme organını yasalarla denetim altına alması önemli bir koşula bağlıdır. Bu koşul; kölelik zincirlerini kırmış, özgür ve bağımsız bir Kürdistan'dan yana, sınıfsal, etnik, dinsel, kültürel kökeni ne olursa olsun bütün Kürdistanlıların yeni doğan ve gelişmekte olan ulusal meclisleri üzerinde titremeleri ve ona sahip çıkmalarıdır.

Önümüzdeki süreç yoğun bir çaba ve daha hızlı bir çalışma temposuyla karşılanmayı gerektirir. Sürece daha verimli bir üretkenlikle girilirse, ulusal meclisten beklentiler ve 1993'te atılacak büyük ulusal adımlar beklenenden de daha çabuk gerçekleşebilir.

Ulusal kurtuluş mücadelemizi karanlıktan çıkarıp bugünlere ulaştıran ulusal kurtuluş önderliği ve onun örgütlü gücü PKK, ulusal kurtuluş savaşımıza geri dönülemez mevziler, geniş ve dev olanaklar sunmuştur. Kürdistan'da yaşanan devrim toplumumuzu, ülkemizi baştan başa değişime uğratmıştır. Koca Kürdistan ülkesi bugün artık boydan boya siyasiaskeri kültürel vb. yönlerinden sınırsız bir çalışma alanıdır.

Kürdistan Ulusal Meclis

KÜRDİSTAN ULUSAL MECLİSİ

A. Kadir Konuk

"Devletin egemen erki kimin elinde olmalı? Halkın mı? Varlıklı sınıfların mı? İyilerin en üstünü olan bir tek kişinin mi? Tiran olan bir tek kişinin mi? Bunların hepsine karşı söylenebilecek şeyler vardır. Tutun ki, en üstün yetki halktadır dedik; fakat halk sayı çokluğuna dayanarak zenginlerin malını mülkünü kendi arasında paylaşırsa, bu adaletsizlik değil midir? (...) Sonra çoğunluk her şeye el atarak azınlığın malını, mülkünü paylaşırsa, bu besbelli devletin yıkılmasına varır."

Yukarıdaki sözlerin anlamını yeniden açıklamaya hiç gerek yoktur. Bugün dünyada egemenlerin savundukları bu görüşler sanıldığı gibi çok yeni görüşler de değildir. Sözler olduğu gibi Aristoteles'e aittir ve günümüzden ikibinüçyüz yıldan fazla bir zaman önce söylenip, yazıldı.

O günden bu yana kurulan devletlerde yöneticiler aşağı yukarı aynı düşünceleri paylaştılar ve çoğunluğu devamlı baskı altında tutarak, sözde çoğunluğun yararınaymış gibi görünen ama özünde belirli bir azınlığın haklarını koruyan yasalarla kendi çıkarlarını koruma altına aldılar.

İnsanlığın tarihi aynı zamanda özgürleşmenin tarihidir de. Özgürleşmeye çalışan insan kendisi için istediklerini başkası için de istemeyi becerebilen insan demekti. Ve yakın tarihimizde "Başka ulusları ezen ulusların özgür olamayacağı" gerçeği ortaya konulmuştu.

Kürtler ulus olma sürecinde sürekli olarak başkalarının denetiminde ve baskısı altında yaşamak zorunda bırakıldı. Bugün özgürlük için mücadele ederken bu özgürlüğün ancak diğer halklarla kardeşlik, dayanışma ve birlikte mücadele temelinde sağlanacağının bilinciyle hareket etmektedirler.

Ama ne var ki niyetler her zaman yeterli desteği bulamamakta. Örneğin Kürt Ulusal Meclisi'nin seçildiği tüm dünyaya açıklandığı ortak mücadele platformunda bulunulduğu halde Türk sol örgütleri tarafından bir kutlama mesajına bile layık görülmedi. (En azından bu yazının yazarı böyle bir mesajı okuma mutluluğuna erişemedi. Gönderenler varsa onları yukarıdaki nitelemeden dışarıda tuttuğumu belirtmeliyim.)

Ama ilginçtir Ulusal Meclis seçimlerinin yapılacağı açıklanır açıklanmaz Güney Afrika önderliği ANC bir kutlama ve destek mesajı gönderebildi. Bu aynı zamanda ezilen ulusların da dayanışmasının en güzel örneklerinden birini oluşturuyordu. Sonuç olarak meclisin 15 parlamenteri Avrupa'da belirlendi. Şimdi maratonun en güç etabı başlamış bulunuyor. Seçilen milletvekilleri ne yapacaklar? Seçildikleri görevi ne kadar başarıyla yerine getirecekler? Bilgi ve becerileriyle görevlerinin üstesinden ne kadar gelebilecekler ve en azından kendilerine umut bağlamış olan yığınların ne kadar dili, gözü, kulağı olabilecekler?

Birçok insan belki bu soruları sormaktan çekinebilir. Ama öncelikle bu soruları kendilerine soracak olanlar seçilen kişiler olmalıdır. Dışişleri bakanlığı görevine getirilen milletvekili dünya politikasını ne kadar izliyor? Kaç yabancı dil biliyor? Ya da sağlık bakanı olacak milletvekili bu alanla ne kadar ilgili? Sorun birilerine görevler vererek onu çeşitli sorumluluklar altına sokmak değil, o görevi ne kadar yapabileceğini bilerek görevlendirmektir. Yazılanlardan "Seçilenler bu görevleri başaramaz" anlamı çıkarılmamalıdır. Aksine onlar devleti yönetmeye güçlerinin olduğu teziyle ortaya çıktıkları ve bu yolda kitlelere söz verdikleri için zaten sorumludurlar. Bundan sonra onları seçenler onların en yaman izleyicileri, eleştiricileri ve denetleyicileri olmak zorundadırlar.

Bir anayasanın hazırlanmasından söz ediliyor. Gerçekte bu anayasa öncelikle halk yığınlarının tartışmasına açılmalıdır. Nasıl bir anayasa istiyorsunuz? sorusu halka yöneltilmelidir. Halk kendi meclisine ulaşmak için nasıl çaba gösterdiyse kendi yasalarının hazırlanmasında da öyle çaba göstercektir. Kürtlerin şanslı bir yanları var ama bu şans kendi ülkelerinden uzakta, sürgünde yaşamalarından kaynaklanan bir çelişkiyi de içeriyor. Avrupa'nın birçok ülkesinde yaşıyor Kürtler. Hatta Avusturalya ve Amerika'da... Ve çok değişik dilleri biliyorlar. Bir an için bütün Kürtlerin kendi ülkelerine döndüklerini var sayınca bir diller mozayiğiyle de karşılaşmak olası. Öğrenilen bütün bu dillerin meclisin işini kolaylaştırabileceği de düşünülebilir. Dış ilişkileri yürütecek elemanların buralardan sağlanması da olanaklıdır. Ama elbette ki sorun sadece dil bilmek-bilmemek değildir. Yönetmek, yönetici olmak, kendi halkının başına bela olmadan, tiranlaşmadan, kendi halkını ezmeden yönetmek önemlidir. Ulusal Meclisin milletvekilleri buna soyunmuşlardır. Yüzyıllardır ezilen, horlanan, yok edilmeye çalışılan halkı mutluluğa götürmeye adaylar. Bunun için de yöneticiliğin bütün inceliklerini öğrenmek zorundalar.

Onlar Aristoteles'in söylediği gibi değil tam tersini yapmak için ortaya çıktılar ve çoğunluğun yönetimini oluşturmakla yükümlüler. Bu arada değinilmesi gereken bir başka yön de Ulusal Meclis seçimlerinde kazanamayan adayların durumudur.

İnsanlar girdikleri bütün yarışlarda en başta gidemezler ve her yarışın mutlaka önce bitirenleri vardır. Bu o yarışa girmiş olanların küskünlüğe düşmesine, kendilerini yenilmiş saymalarına, içlerine kapanmalarına yol açmaz, açmamalıdır. Yapılması gereken şey önde gidene omuz vermek, ona destek olmak, görevlerini daha iyi başarmasını sağlamaktır. Çünkü onların başarısızlığı aynı zamanda Kürt halkının da başarısızlığı olarak bazı çevrelerce öne sürülebilecektir. Yaygınlaştırılmış, bilinçli olarak Kürt halkını küçük düşürmek için yerleştirilmiş "Kürt'e yetki verirsen önce babasını keser" sözünün ne kadar değersiz ve boş olduğunu gerçekleştirilecek iyi bir yönetimle kanıtlamak olanaklıdır. Ve her şeyden önce bu halk bunu yapabilecek güçtedir ve buna layıktır. Bir ulusun temsilcisi olmak elbette bir örgütün üyesi olmaktan çok farklıdır. Bir örgütü yönetir gibi de bir ulusun yönetim işleri halledilemez. Kürt ulusu önemli bir sınav vermektedir. Bu sınavdaki başarısı diğer ezilen halkların da yararlanacakları bir örneği oluşturacaktır. Kaldı ki bugün sürdürülen mücadele bile bu örneği oluşturmaktadır.

Başlangıçta diğer ülkelerin yöneticileri seçilenleri ciddiye almayacak, Kürtlerin "demokrasicilik oynadıklarını" iddia edenler bile olacaktır. Bunun pratikte hiçbir önemi yoktur. Kürt halkı kendini dünyaya nasıl kabul ettirdi.ve varlığını nasıl onaylattırdıysa kendi yönetimini de öyle kabul ettirmesini bilecektir.

Seçilenler bu anlamda güç, ama başarılması olanaksız olmayan bir işe soyundular. Onların başarması için halkın desteğinin gerektiği de açıktır. Kuşkusuz bilinen çevreler başarısızlığın gerçekleşmesi yolunda ellerinden geleni yapacaklardır. Koşu engellidir ve hiç umulmayan yerlerde yeni engellerle karşılaşmak da olanaklıdır. Enerji, bilgi, coşku bu anlamda bir nefeslik olmamalı maratonun uzunluğuna yayılmalıdır.

Seçilen milletvekilleri açısından en büyük tehlike kendilerini seçenlerinin üstünde görmek, kibirlenmek, bürokratizm hastalığına kapılmak ve yönticiliği sonsuza kadar sürecek bir olgu olarak değerlendirmektir.

Kürdistan Ulusal Meclisine seçilen milletvekillerinin bu yanlışlara düşmeyecekleri umuduyla onları kutluyor. Kürdistan Ulusal Meclis 'in selamlıyorum. ■

---

inşa sürecinin başlatılması ve kuruluş çalışmalarının tamamlanmasıyla birlikte ulusal mücadele alanında yeni bir hizmet maratonu daha açılmıştır. Bu maraton şimdiye kadar açılanların en büyüğüdür. Hedefe doğru hep birlikte ve ulusal çapta koşulacaktır. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi bugün artık devletleşmeye doğru giden büyük bir kollektivitedir. Kürdistan devrimi bu maratonla işçisi, köylüsü, aydını, esnafı, yazarı ve hukukçusundan, sanatçısından, teknik elemanına kadar toplumun her sınıf ve kesiminden bütün Kürdistanlılarla beklenen amacına ulaşacak ve Kürditan devrimi kazanacaktır.

Kürdistan Ulusal Meclis seçimlerinin tamamlanmasıyla başlatılan ulusal çaplı mücadele maratonu aynı zamanda Kürdistan devriminde yeni bir çığır da açmıştır. Bu yeni çığırın önemi, Kürdstan Ulusal Meclisinin niteliği, içeriği ve üstleneceği tarihsel görevlerin daha derli ve özlüce anlaşılabilmesi için Başkan APO'nun bir yıl önce kaleme aldığı "Yeni yılda hedefimiz, halkımızın irade ve ulusal birliğinin ifadesi olan ulusal meclis kuruluşunu gerçekleştirmektir" başlıklı ve 9 Ocak 1992 tarihli yazısıyla, 19 Aralık 1992 tarihli Kürdistan Ulusal Meclisi Avrupa Seçim Konferansına gönderdiği mesajın bir kez daha dikkatlice okunmasında yarar görüyorum.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi, önderliğinin aydınlatıcı yolunda gösterilen hedeflere bir bir varıyor. Kürt halkının özgürlüğü ve Kürdistan'ın kurtuluşu gerçekleşiyor.

Bu temel gerçeklerle birlikte içinde bulunduğumuz tarihi an, ulusal kurtuluş savaşımızı bakleyen bundan sonraki büyük ve ağır hedefler ve kendimizi her türlü zorluğa biraz daha hazır kılmamız bir bütünsellik içinde kavrandığında geriye sadece kolları sıvayarak döneme daha üretken ve güçlü bir biçimde yüklenmek kalıyor.

Kürdistan Ulusal Meclisi inşa çalışmalarının başlangıcından son Avrupa Giessen Seçim Konferansına kadar geçen süreye kısaca bakıldığında, ülkedeki savaş koşullarıyla birlikte sömürgeci TC devletinin Avrupa'daki seçimleri sabote etmek için sürdürdüğü diplomatik savaş ve özellikle Alman hükümetiyle ikili ilişkiler sonucu çıkardıkları engellemelere rağmen, ulusal meclis seçimleri her iki aşamada başarıyla sonuçlanmıştır. Kürt halkının ilk seçimleri oluşunun, Kürtlerin kendi kendilerini ilk kez seçişlerinin eksik ve aksaklıklarıyla birlikte ulusal meclis seçimleri zengin ve öğretici sonuçlar sunmuştur. Kürdistan ulusal meclis seçimlerini başlangıçtan son aşamaya kadar bütün sonuçlarıyla birlikte bir bütünsellik içinde değerlendirmek ayrı bir çalışma konusu. Kısaca ifade etmeye çalıştığım bu makalenin sınırlarını aşıyor.

Kürdistan ulusal meclis seçimleri aynı zamanda bir referandum niteliğindedir. Kuzeyinden-Güneyine, Batısından-Doğusuna savaş içindeki bütün Kürdistan halkı, yurt dışında dağınık halde yaşayan Kürdistanlılar sömürgeci TC devletinin seçimleri sabote çabalarına ve diplomatik engellemelerine rağmen Avrupa'da %50 bir katılımla ve hatta eski Sovyetler Birliği topraklarına dağılmış Kürtlerin katılımıyla bütün Kürdistanlılar ulusal meclis seçimlerine güçlü bir biçimde katılarak, ulusal kurtuluş önderliğine, özgürlük savaşına, parçalanmış Kürdistan'ın birlik ve bütünlüğüne, eşitliğe, kardeşliğe ve adalete büyük bir kıvanç, sevgi ve coşku içerisinde E V E T ! denilmiştir.

Kürdistan ulusal meclisinin ilk adımları ise seçimlerden çok önce 1990 Newroz'uyla başlayan halk serhildanlarında atılmıştır. Botan'da Serhat'da birbirini takip eden serhildanlar ulusal meclise giden yolun kilometre taşları olmuşlar, ulusal meclisin maddi zeminini meydana getirmişlerdir. Ulusal Kongre, Uusal Meclis, Botan-Behdinan Savaş Hükümetinin oluşabileceğini ulusal Önderlik tarafından daha o dönemlerde dile getirilmiştir. Geçen süre içinde Kürdistan ulusal meclisinin bütün objektif ve siyasi koşullarının oluşmasıyla da tarihi I. ve II. seçim adımları atılmıştır.

Bilindiği üzere toplumlar tarihi insanlığın gerçekleştirdiği iki meclis biçimine tanıklık etmektedir. Birincisi; sömürücü egemen sınıfların bütün toplum adına, milli birlik ve bütünlük adına devletle birlikte tüm toplum üzerine tesis ettikleri zorbalık ve azınlık meclisleridir. İkincisi; insanlığın egemenlerin zulüm ve zorbalık düzeninden kurtuluş mücadelesinde geliştirdikleri ve bütün toplumu, çoğunluğu temsil eden özgürlük meclisleridir. Kürdistan Ulusal Meclisi de bir çoğunluk, demokrasi ve özgürlük meclisidir. Bu bağlamda Kürdistan Ulusal Meclisi üzerinde araştırma ve değerlendirmeler yapılırken, egemen sınıf meclisleriyle benzeştirmelere gidilmesi, hele bir de M. Kemal'in diktatoryal meclisiyle karşılaştırmalara gidilmesi, araştırıcıları sonuçta çok ciddi yanılgılara ve hatalara götürecektir.

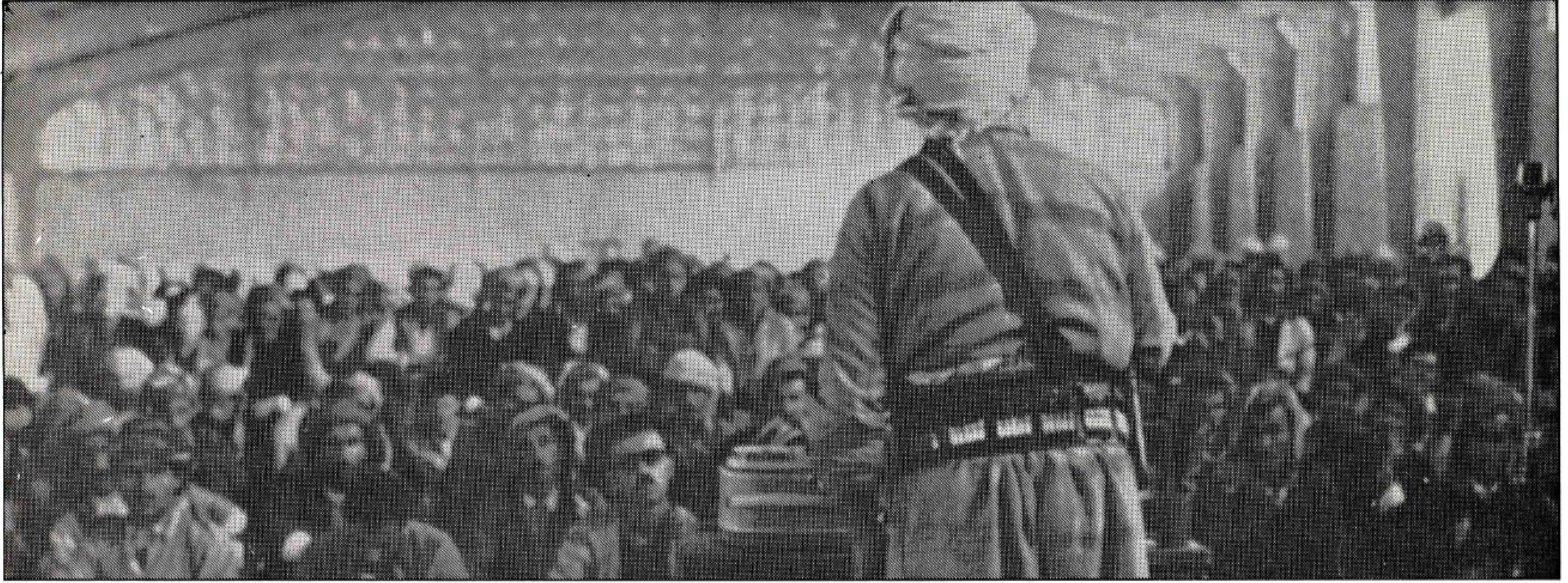
Kürdistan ulusal meclisi, Kürdistan'ın özgürlük ve bağımsızlık mücadelesini ve Kürdistan devrimini bütün boyutlarıyla bünyesinde sentezleştirerek gelişen yüksek bir organdır. Kölelik zincirlerini parçalayarak serhildanlarla ayağa kalkan Kürdistan halkını, Kürdistan halkının şahsında insanlığın büyük özgürlük davasını, ayaklar altında çiğnenen ahlaki değerlerini yükseltip, yücelten bir halk meclisidir. Bu temel karakteristik yapısıyla Kürdistan Ulusal Meclisinin ruhsal şekillenişinde, Spartaküs'ün Vezüv dağı eteklerinde başkaldıran kölelere verdiği söylevlerden, peygamberlerin havari ve eshabi meclislerinden, 1848'lerin Paris Komünlerinin yakıcı havasından ve 1917 Ekim Devriminin ilk Sovyet meclislerinin öğretici ortamından zengin içerikler taşımaktadır. Bu doğrularla birlikte sonuç olarak denilebilir ki, Kürdistan Ulusal Meclisi; sömürgeleştirilerek düşürülen Kürdistan halkının ayağa kaldırılıp kurtarılmasında olduğu gibi insanlık ideallerinin yükseltilip yüceltilmesinde de bir umut kapısıdır.

Bu gerçekler ışığında Kürdistan Ulusal Meclisinin son kuruluş çalışmaları, Avrupa Seçim Konferansıyla sonuçlanırken, şimdi bütün gözler, önümüzdeki yeni dönemde yapılacak olan Kürdistan Ulusal Meclisi ilk genel kurultayındadır. O görkemli tarihi andadır.

Kürdistan Ulusal Meclisinin kuruluşunun ilan edileceği tarihi anla birlikte Kürt halkı kendi kaderini yalnızca kendisinin tayin edebileceğini bütün dünyaya resmen ve hukuksal olarak ilan edecektir. Kürdistan halkı iradi birliğinin ifadesi olan Ulusal parlamentosu yoluyla ve kendi elleriyle bütün gerici emperyalist-sömürgeci oyunlara, süpekülatif antlaşmalara, işbirlikçi ve kukla bağlantılara son verecektir. Gerçekleşecek olan bu eylem aynı zamanda büyük bir demokrasi hamlesidir. Kürdistan halkı yıllardır süren özgürlük savaşı içerisinde demokrasiyi en arı şekliyle tanıyor ve öğreniyor. Kürdistan'da özgürlük savaşıyla birlikte halk demokrasisi de kurumlaşıyor ve gelişiyor. Kürdistan Ulusal Meclisi de Kürdistan'daki bu kurumlaşmanın en üst organı olacaktır.

Kürdistan toplumunun bu yeniden oluşumu ve yapılanışı karşısında Kürdistan Ulusal Meclisi de gerçek bir özgürlük ve demokrasi evi haline gelerek ilk Genel Kurultayıyla birlikte onurlu tarihsel yerini alacaktır. ■

GÜNEY SAVAŞINDA

Halkımızın özlemine ket vurma dersleri peşmergeye veriliyor

PKK KARŞITI HAÇLI İTTİFAKI

Seyit Çiya

Güney Kürdistan'ın yalçın dağlarına tonlarca ateşin yağdırıldığı, son yılların en büyük çatışmaların yaşandığı PKK ile TC-KDP-YNK arasında başlayan ihanet ve Kürdistan halkına sahip çıkma savaşı birçok açıdan incelenmelidir.

Birkaç bin kilometrelik alanda cereyan eden bu savaşta çok fazla görülmeyerek perde arkasında durmayı tercih eden ve savaşın esas taraflarından olan ABD ve Avrupa'nın rolü bu savaşta irdelenmesi gereken bir zorunluluk olmaktadır.

Güney Kürdistan dağlarındaki perde TC ordusunun mağlubiyetiyle kapanmıştı. Savaşın en ağır faturasını ise TC'nin müttefikleri KDP ile YNK ödemişti. TC, 40 günlük savaşta, gerilla mevzilerine 70 bin asker-korucu-tim, onlarca filo uçak ve helikopter bir o kadar tank ve zırhlı araç ile bir düzine kadar da gazete ve TV kanalıyla saldırıya geçmişti.

KDP-YNK ittifakı ARGK gerillalarına karşı önemli merkezlerini koruyan nöbetçiler dışında tüm güçlerini seferber etmiş, Avrupa'dan da aldıkları silahlarla saldırıya geçmişlerdi. ARGK gerillaları ise sınır boyundaki 6 bini aşkın gücüyle, onlarca kilometrelik sınır hattının iki yakasında konumlandırılarak, Kuzey Kürdistan ve Suriye Kürdistan'ındaki tüm Kürt halkını arkasına alarak saldırıları büyük kahramanlıklarla göğüsledi.

ABD, Avrupa, İran ve Suriye, Çekiç Güç ve bölge ile ilgili diğer güçler de savaşta TC-KDP-YNK ittifakını desteklediklerini açıklamış ve PKK'ye karşı bu ittifaka lojistik destek ve siyasal yardımlarda bulundular. PKK'nin bu kalleş savaşta darbe almaması için sadece Kürt halkına dost olan ve emperyalizme karşı bir halk hareketinin yenilgisini görmek istemeyen sosyalist güçler idi. Ancak bu kesimlerinde elinde gelen sadece dua etmekti.

Ortadoğu'nun orta yerindeki bu savaş, bu anlamda küçük bir dünya savaşıydı. Bir cephesinde dünyanın ezilen halklarını temsil eden PKK, diğer cephede ise dünyanın yeni düzenini, hakimlerini ve ezenlerini temsilen, TC-KDP-YNK'nin "Mehmetçik-Peşmerge" koalisyonu vardı. Söz konusu savaştaki güç dengeleri gözönüne alınınca, kimin ne için ve kimin için savaştığı da rahatlıkla anlaşılmaktadır.

PKK sosyalizmine karşı, emperyalist haçlı savaşı

Reel sosyalizmin çöktüğü günümüzde, dünya yüzeyinde bilimsel sosyalizmin çizgisini büyük bir kararlılıkla savunan en örgütlü ve direnişçi güçlerden birinin Ortadoğu gibi stratejik bir bölgede savaşan PKK olduğu gerçeği ortadayken, yukarıda sözünü ettiğimiz "PKK'ye karşı dünya savaşı" nitelemesi de yerli yerine koyulmuş olunur. Yeni düzenin hakim olduğu dünyada, kuralları "Emperyalizme siyasi ve ideolojik teslimeyet" olan bir oyunu sahneye koyan ABD ve Avrupa'nın sosyalist ve direnişçi bir çizgiyi kararlılık pratiğiyle sürdüren PKK'ye karşı TC'ye verdiği desteğin anlamı da yerine oturmaktadır.

Bu destek, dünya siyasal konjonktüründe Marks'ın ve Lenin'in heykellerinin dalga geçilerek, işportoda birkaç rubleye veya sente satıldığı bir döneme tekabül etmektedir. Birkaç yıl öncesine kadar dünya coğrafyasının neredeyse üçte ikisini yöneten bir sistem olan sosyalizm, yanlış yorumlar ve yanlış uygulamaları yapan yöneticiler eliyle insanların açlığa gömülerek, kapitalizme hayranlık duyduğu ve sopa zoruyla bırarada tutulduğu ortodoks rejimler haline getirilmiş, kapitalizmin tazyikleri sonucu sopa kırılınca sınırların silkelendiği ve dalgaların sistemi yuttuğu bir noktaya gelindi. Sosyalizme en çok küfür edenlerin "en iyi" olduğu bir siyasal-ideolojik dönemeçte, Marksizm ve Leninizm bayrağını yerden kaldırarak insanlığın önüne dikmek isteyen PKK'ye karşı emperyalizm ve sömürgeciler kan kusmaktadırlar. Kendi sömürü ve talan düzenlerini korumak içinde bunlardan zaten başka bir şey beklenemez. Dünyanın petrolsüz, uranyumsuz, kromsuz ve bir bütün değerini taşıyan topraklar haricinde böyle bir şiddetli siyasal yoğunluğun olması da kuşkusuz beklenemez. Ortadoğu gibi bir mayın tarlasında, 30 milyonluk bir ulusla yüzyılların statükosunu dağıtacak bir gücün emeryalizm ve sömürgecilik tarafından atomlarına ayrılmak istenmesi fikri ve pratiği bu açıdan da anlaşılmaz değildir.

Sosyalizmi ideolojik olarak tarihe gömmek isteyen kapitalist ve emperyalist sistem, sosyalizmin yönetsel yeteneklerinin uygulanabilirliğini gösteren son örneklerden Küba'yı da şeytan üçgeninde boğmak istemekte, sosyalizmi büyük bir kütle, diri, inançlı ve silahlı olarak savunan bir güç olarak dünya sahnesine çıkan PKK'yi de, tasfiye etme listesine koymuştur.

PKK'siz Kürt sorunu çözülemeyeceği artık kabul görülmekten başka çare kalmamıştır

ABD ve Avrupa'nın Kürt sorunu konusundaki kimi zaman kendilerinin belirlediği mevcut statükoyu silkeleyebilecek politik değişikliklere razı olabilecekleri yolunda ipuçları verdikleri görülebiliyor. Ancak bu değişiklik, şimdiye kadar Kürt ulusal hareketinin kendini yakıcı bir seviyede dayattığı dönemlerde söz konusu olmaktadır. Fakat çağdaş ve sosyalist bir önderlikten yoksun Kürt halkının mücadelesi yüzyılımızın son çeyreğine kadar statükocu bu güçler tarafında her keresinde kullanılmış ve işi bitince fiilen ezilmiştir.

PKK'nin halk desteğiyle gittikçe her gün büyüyen bir güç olarak politik sahneye çıkması sosyalist ideolojiyi "olmazsa olmaz" koşulla benimsemesi, sosyalist önderlikle sınıf hareketlerinin ve ulusal kurtuluş mücadelelerinin tükendiği, emperyalizmin yeni dünya düzeniyle tek egemen güç olduğu bu süreçte, PKK'ye karşı elden geleni ardına koymayan bir hat izlemektedir.

Ancak "büyük devlet" politikalarının taktik incelikleriyle ABD ve Avrupa'nın PKK'yi doğrudan hedef almaktan genellikle kaçındıkları da görülmektedir. Bunun en önemli nedeni Kürt halkının öfkesinden duydukları korku şeklinde izah edilebilinir. ABD'nin kimi zaman Kürt sorunu ve PKK'yle uzlaşma çabalarına karşılık, ortaya sosyalizmden vazgeçilmesi şartını koyduğu görülmektedir. Başını ABD'nin çektiği emperyalist sistem, PKK gerçekliğinin yaşandığı Ortadoğu'da PKK'siz bir Kürt sorununu kendince çözmeye yanaşabileceğini defalarca açıklamıştı. Ancak PKK'yi örgütsel olarak tasfiye etmenin imkansızlığı karşısında başka yöntemler aranmıştır.

Bu yöntemlerden biri PKK içinde örgütü reforme edebilecek işbirlikçiler yaratma girişimi olmuştur. Buna aday kesimlerle pazarlıklar yapılmıştır. Sosyalizmi sonuna kadar savunan ve emperyalizm için en tehlikeli devrimci çizgiyi kararlılıkla savunup ve fiilen hayata geçiren önderliğin "APO'nun tasfiye edildiği bir PKK" arzuları bu bağlamda defalarca dile getirilmiştir.

ABD ve Avrupa, PKK içinde reformist uzantılar yaratmaya çalışarak kendi dümen suyunda, özü boşaltılmış bir PKK ile Kürt sorunun çözüme razı olduklarının da işaretlerini vermişlerdir. Bunlar olmayınca PKK "Günün gerçeklerini görmeye" davet edilmiştir. Yani sosyalizmden ve silahlı mücadeleden vazgeçilmesi, teslim olunması karşılığında Güney'deki KDP ve YNK devletçiği tipi bir çözüm gelişebileceği mesajı verilmiştir.

Nitekim, sürekli kapitalizmin ve Batı'nın erdemlerini anlatan, sık sık sosyalizme ve silahlı mücadeleye küfreden YNK ve KDP liderleri Celal Talabani ve Mesut Barzani'ye "devlet" kurdurularak yakınlık gösterilmiştir. Bu son gelişmeler, ABD ve Avrupa için Kürt devleti korkusunun aşıldığı, ancak PKK'nin Ortadoğu'nun tam orta yerinde sosyalist bir insanlık ülkesinin inşası için göstermiş olduğu çaba ve direniş emperyalizmin korkulu rüyası haline gelmiştir.

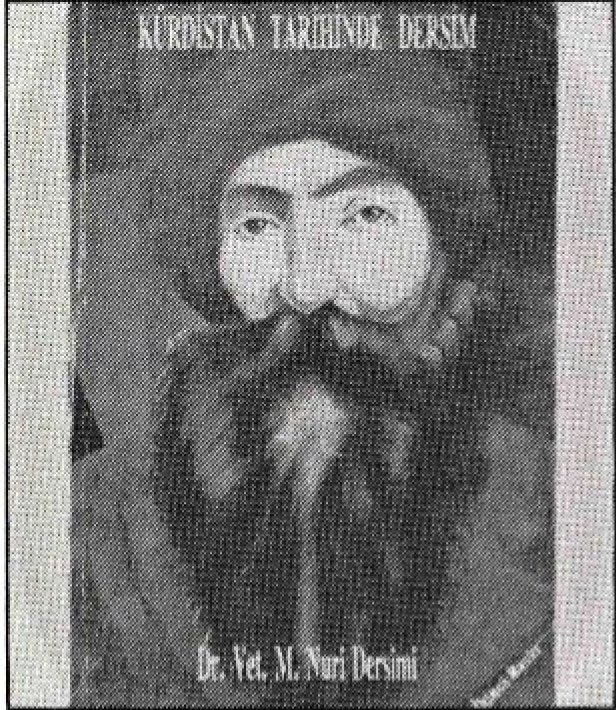
PKK'nin böyle bir coğrafyada önderlik ettiği 30 milyonluk özgürlüğe susamış bir dev Kürdistan'ın homurtularından kopacak sosyalizm dalgası doğaldır ki, sosyalizmi dize getirdiğini sanan, Marks ve Lenin gibi sosyalist dehalarla alay eden emperyalizmin, yeni dünya düzeninin ancak öfkesine mazhar olabilir.

Tarihsel süreç, PKK'ye Kürdistan coğrafyasını aşıp, dünya devrimci cephesinin ve ezilen halklarının da önderliğini yapmaya yönelten bir misyonu dayatmaya gitmektedir. Kürdistan'da PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesi, ulusal sınırları aşıp Ortadoğu'da ve giderek dünya yüzeyinde, sosyalizmin ileri üslerinden biri haline gelmeye başlıyor. Emperyalizmin saldırıları, sosyalizmi devlet düzeyinde ölümüne savunacak birkaç küçük mevzi dışında bir şey bırakmamış durumdadır. Bunlar da abluka ve kuşatma altına alınmak istenilmektedir. Sosyalizmin umudu ezilen halkların mücadelesidir. Bunların arasında da en güçlülerinden biri PKK'nin önderlik ettiği Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesidir. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi coğrafyası itibarıyla sosyalizme yabancı ve stratejik bir coğrafyada filizlendi. Ortadoğu'daki Filistn hareketi dünya devrimci hareketlerine

Devamı 23. sayfada

Şimkan Aşireti Xazoxlu ailesinden merhum Dr. Nuri Dersimi'nin hanımı Feride Dersimi ile 30.09.1992'de, Halep'teki evinde, yazarlarımızdan A. Dikili ile Selim Ferat'ın yaptığı söyleşi:

"Ben burada Kürtlerin içinde mezarımı yapayım. Yerimi şimdiden bileyim, tanıyayım, daha rahat ölürüm"

- İlkönce Doktor'un buraya gelişiyle ilgili bilgi edinmek istiyoruz. Doktor'la nasıl tanıştınız?
- Buraya gelmiş, Dersimli kim var diye sormuş, arayıp bizi bulmuş. Bizim Dersimli olduğumuzu ona söylemişler. Öylece bize geldi. Tanıştık.

- O dönem buradaki Kürtlerin Doktor'dan, Dersim hareketinden haberi var mıydı, siyasal durum nasıldı? Halk Doktor'u iyi karşıladı mı?
- O zamanlar siyasetten öyle pek anlamazlardı. Doktor'un söylediği anlaşılır şeylerdi. Yoksa burdaki insanlar cahildi. Buraya geldiği vakit Kürtlerin hepsini Suriye nüfusuna yazdırdı, Suriye'yi isteriz diye. Türkler bunu duyunca rahatsız oldu.

- Doktor, Hatay'ın Türklere verilmesine taraftar değil miydi?
- Hayır taraftar değildi. Oraya gitti, orada ne kadar Kürt varsa hepsini Suriye listesine yazdırdı.

- Telgraf çektirdi..!
- Hayır bizzat kendisi gitti. O vakit Hatay Suriye'nindi. Türklere verileceğini işittikten sonra, gitti orada ne kadar Kürt varsa dedikı, "Biz Suriye'yi isteriz" söyleyin. Hepsini öyle yazdırdı. Türkler bunu duyunca biz kaçmak zorunda kaldık, ev tutamadık. Bu defa da gittiler, birisini getirip ona "Doktor'u öldürürsen, sana 100 altın vereceğiz, seni de affedeceğiz" dediler. O da kabul etmiş, öldürüm demiş. Gelmiş Doktor'un yanına, demiş bana söylediler, ben de söz verdim ki, seni öldüreceğim, onun için bana görünme. O da bu taraflara gelmiş. Sonra Şam'daki arkadaşlarını gördü. Şam'da arkadaşlarıyla daha iyi anlaşıyordu.

- O dönemdeki arkadaşları kimlerdi?
- Kadri Bey, Cemil Paşalar, Bedirxanilerdi. Ondan sonra tabii daima arkasında vursunlar, tutsunlar diye Türkler adam gezdiriyordu. Suriye'de daha nüfus kağıdı vermemişti. Ona Amman'da bir doktor baytarın istendiğini söylediler. Hadi sen git de biraz rahat edersin dediler. O da kabul etti. Ürdün'e gitti. Amman'da iki sene çalıştı. Çok memnun kaldılar ondan. O vakit şimdiki padişahın dedesi baştaydı.

- Bunlar 1941'de mi oldu?
- Evet, oraya gitti. Sonra konsolos onların gittiğini duymuş. Konsolos Melih Abdullah'a giderek, Doktor'un gidip kendisiyle konuşması isteğinde bulunmuş. Doktor gidince Melle Abdullah konsolosun kendisiyle görüşmek isteğini iletmiş. Ee Doktor konslosla ne konuşsun? Arkadaşları Doktor'u konuşması için ikna etmişler. Doktor konsolosluğa gidip ne istediğini sormuş. Konsolos "Doktor, sen niye burada kaldın. Gel Türkiye'ye geri dön, Dersim'e gidemezsin, ama git Kütahya'ya yerleş, orada sana arazi ve ev veririz. Ancak Dersim'e gidemezsin." Doktor geri dönmüş ve söylenenleri Melik Abdullah'a anlatmış. Şeyh Abdullah Doktor'a fikrinin ne olduğunu sormuş. Doktor ise "Mümkün mü, hiç gider miyim" demiş. Seyh: "Sen oralara giderim de, demezsen Türklerle aramız bozulur, ben gitmeni istemem" demiş. Doktor baktı ki, iş ters gidecek, sefasına son verdi, iki sene sonra geri geldi. Sonra yeni bir şey çıktı. Hatay'dan gelenler isterlerse, Suriye cinsiyeti alsınlar diye, o da Suriye cinsiyetine geçti ve nüfus kağıdı aldı. Ama yine rahat ettirmediler. Türkler daima arkasındaydılar, casuslar gelir, her türlü takibi yaparlardı. Ne yapar, neye gider, nerede gezer, nerede oturur, çok yordular.

- Doktor'un kitabında birçok şahsiyetin ismi geçiyor, mesela Dersim hareketinde ismi geçen birçok şahsiyet var, Alişer, Seyit Rıza vb. hareketin önderleri. Doktor kişi olarak en çok kimi seviyordu?
- Hepsini sever. Kürt olanı severdi, kim olursa olsun. Büyük-küçük, çocuk uğruna ölürdü. Ben Kürtleri bu kadar seven kimseyi görmedim. Ölene kadar hepsini sevdi. Kendisine dedim ki, rahat et, alem de senin gibi geldi gitti, yaptılar ama herkes gibi biraz meşgul ol evinde. Ama o, ölünceye kadar, o güne kadar bir Kürt için daima kendi ölürdü. Sonra, en son, biri Kürt dedi mi ağlar dayanamazdı hani. Büyüktü, yine o kadar kederliydi. Kendisi kadar Kürdü seveni görmedim.

- Genellikle tarihte Kürt aydınları arasında bir rekabetin olduğu söylenir. Mesela derler ki, bir aydın diğerini çekemiyor. O dönemde Doktor'un diğer aydınlarla arasındaki ilişkileri nasıldı?
- Çok severlerdi birbirlerini. Bedirxanilerle sonuna kadar biribirlerini sevdiler. Öldüğü vakit Kamran Bey o kadar acı duydu ki, bana mektup yazdı, çok müteessirdi. Kadri Beyle sonra araları biraz soğudu.

Kadri Bey bir yerlere gitmiş, hakkında bazı şeyler söylemiş, çok zoruna gitti. Biri uzaktan bir şey dese, kendine yedirmezdi, gidip bir şey söylemezdi. "Sen şöyle-böyle demişsin", bir cevap versin, yahut birine kızsın, yapmazdı. Keserdi alakayı, o kadar.

Dr. Nuri Dersimi

- Yani o dönemde Kürt aydınlarında bir alınganlık vardı diyorsunuz?
- Şimdi bu Kadri Beyleri Caladet Beyler öyle değil kıskanmazlardı. Onu Kurt Dağı'nda çok sevdiler kendisini. Neden bu kadar kendisini sevsinler diye Kadri Bey de bir kıskanma oldu. Başka yere gider söz söylerdi. O da duyar, uzaktan uzağa üzülürdü.

Kurd Dağı'ndakiler onu niye sevdiler? Buraya gelirdi. Doktor onlara "Çocuklarınızı okutun, Kürtleri sevin, biz geri kalmış insanız" hep böyle söylerdi, "Gelin okuyun, eğer sonunda sınıf geçerseniz, ben size kitap veririm" derdi. Sınıfı geçip gelirlerdi, gösterirlerdi ki, kendilerine bir kitap verilmiş olsun, okusunlar. Bunlar, kendisini sevmeye başladılar. Bize her gelene bir baba gibi "Okuyun, ilerleyin" derdi. Başkaları onun sevilmesini kıskandılar.

- Doktor Kuzey Kürdistan'daki yenilgiden sonra, yani Dersim katliamından sonra bir daha örgüt kurmak ve geri dönmeyi planladı mı?
- Ne zaman bir Kürdistan olursa dönerim, yoksa dönmem derdi.

- Barzani hareketiyle Doktor arasında ilişkiler var mıydı?
- Yoktu. Ama, "genç olsaydım, ben de gider kendilerine iştirak eder, harp ederdim" derdi. İsterdi yani. Ama, "hem sıhhatim kötü, hem de yaşım ilerledi, öyle olmazsaydı giderdim" derdi.

- Peki Doktor'un bir daha Kuzey Kürdistan'a dönmeyişinin nedeni neydi? Siz daha önce dönmek istediğini söylediniz.
- İsterdi, ama ne zaman Kürtler bir hürriyet alırdı, ondan sonra gitmek isterdi. "Böyle mümkün değil gitmem" derdi.

- Yani bir örgüt kurup savaşmak istemiyor muydu?
- Hayır, "Bu şartlarda dönmem" derdi. Herhangi bir hizip de yoktu, nasıl gitsindi? Elinden ne gelse yaptı. Her şeyi yazdı gönderdi. Elinden ne gelirse yaptı.

- Doktor kitabının orijinalini Kürtçe yazıp, Türkçeye çevirdiğini söylüyor, orijinal Kürtçesi var mı?
- Hayır yoktur. Şimdi Kürtçeye çevirmek istiyorum, yapan var, çeviriliyor. Sonra, kendisi burada dağıtan azdı. Dersim kitabını yaptı, Mehsin Berazi adında büyük bir şehsiyet vardı burda, onun müsadesiyle burada tabettik. Sonra Doktor Nazif vasıtasıyla hepsini Kamışlı'ya gönderdi. Dr. Nazif Türkiye'ye, Irak'a, Avrupa'ya her yere dağıttı. Türkler daima "Kürtler yok" derlerdi. Ya bunlar kim? Bunlar dağlı insanlar, dağda oturuyorlar. Ya ne konuşuyorlar? Bunlar kendi kendilerine bir lügat çıkarmışlar. Dersim kitabı çıktı, dağıtıldı, bunlar bela oldular. Harici insanlar demişler ki, "siz hep diyordunuz ki, Kürt yok, ya bu kitap ne"? Bunlar duymuşlardı ki, böyle bir şey olmuş. Artık evleri gezerlerdi. Kimin evinde Dersim kitabı varsa, onu yakarlardı.

- Kürdistan tarihinde Dersim ve Hatıratım dışında Doktor'un neşredilmemiş yazıları var mıdır? Hangi dilde olursa olsun, yazıları var mı? Doktor dünyanın hangi bir yerine mektuplar yazmadı mı? Onların suretleri yok mu?
- Yazdı gönderdi, ama evde bir şey yok. Kopyesi yok yani.

- Doktor Kurmanci mi, Zaza lehçesini mi daha fazla biliyordu?
- Zazaca biliyordu, Kurmanciyi de güzel bilirdi, Zazacayı da bilirdi. Bazen Celadet Beyin evine giderdik. Celadet Bey bir şeyin Zazacasının ne olduğunu sorardı, bu onun çok hoşuna giderdi. Sorular sorardı, o hep cevap verirdi. Zazaca Celadet Beyin çok hoşuna giderdi. Bilmezdi o.

- Doktor'un dini inançlarla ilişkileri nasıldı? Mesela aleviliğe olan inançları var mıydı?
- Severdi, ama ilk önce insan vatanını sevsin derdi. Din herkesin kendi şahsi işi derdi. Namazı, bilmem suymuş, buymuş alakası yoktu. Her şeyden önce vatan derdi. Aleviliği severdi. Ama aleviliği tutsun, bilmem ne yapsın, yapmazdı.

- Doktor'un günlük yaşamı, sizinle ilişkileri üzerinde aklınızda kalan şeyler var mı?
- Evde daima rahattık, temizliği severdi, her şeyi vaktinde hazır isterdi. Mesela yemeği, şunu bunu. Yatarsa ses çıkmasın isterdi. Ahlakı neyi isterse, öyle yapardım. Kendisini rahat ettirmeye çalışırdım. O da çok asabiydi. Başka şeyi yoktu.

- Size karşı davranışları nasıldı?
- Güzel, çok güzeldi.

- Burası o dönem siyasi bir ev niteliği mi taşıyordu, mesela halktan gelip gidenler var mıydı?

- Gelir giderlerdi, açıktı bizim evimiz. Kim olsa gelirdi. Kapımız herkese açıktı.

- Peki Doktor halkı bilgilendirmek için toplantılar vb. düzenliyor muydu? Siyasal faaliyetlerini nasıl yürütüyordu? Dernek mi vardı, evlerde mi görüşüyorlardı?
- Dedim size, o zaman halk çok geri kalmıştı. Kendileriyle anlaşan arkadaşları gelirdi. Beraber olduğu birkaç kişi vardı, ya bize gelirlerdi, veya o nereye gelmiş, mesela otele, otelde görüşürlerdi. Konuşurlardı, yani herkesle öyle rahat konuşmak yoktu, herkesle anlaştığı yere kadar.

- Peki Doktor'un geride bıraktığı akrabalarıyla ilişkileri nasıldı?
- Zaten kim kalmıştı, üç kardeşi vardı. O buraya geldiği zaman kurşunladılar. Bir tek bacı kalmıştı. Getirdik bizde kaldı, sonra gitti. Kimse kalmamıştı.

- Doktor'un o dönem faaliyetlerini siz derinlemesine biliyor muydunuz?
- Hayır konuşması, toplanması gizli bir şeydi.

- Yani sizinle olanları konuşmuyordu?
- Hayır, niye konuşsun benimle. Bu işleri arkadaşlarıyla konuşurdu. Bana söylemezdi, niye söylesin.

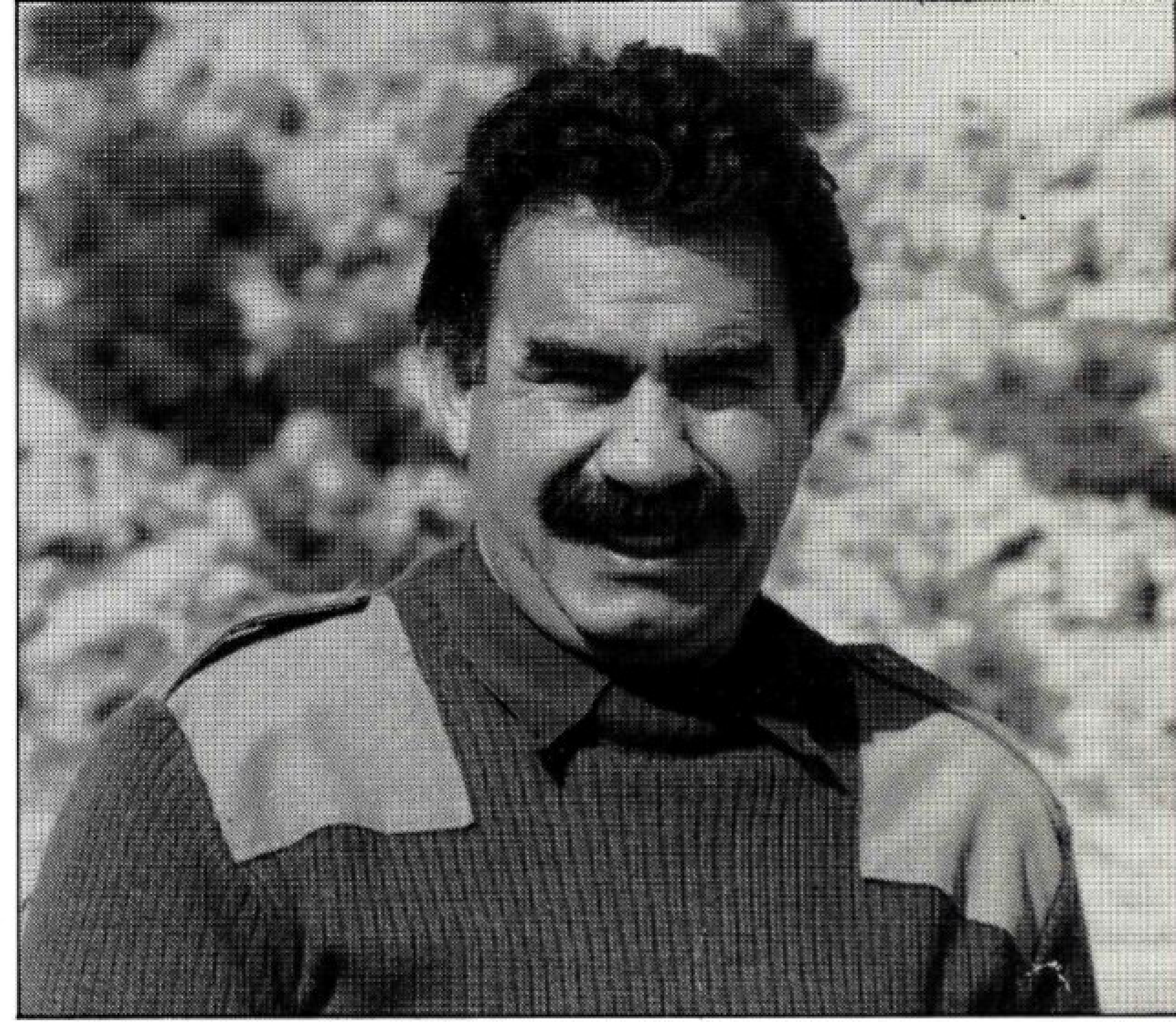
- Peki, Doktor Kürdistan'dan, Dersim'den hazin bir haber aldığı zaman ne yapıyordu?
- Bir defa Dersim'den birisi gelmişti. Kahvede görüşmüşler, oturmuşlar. Adam, kendisi Dersim'den gittikten sonra neler olmuş anlatmış. Kardeşim de ordaymış. Başım döndü, yüzümü yıkayayım biraz demiş. Gitmiş başını yıkamış, geri gelmiş, beni eve götür demiş. Başı dönmüş, orada da Doktor'a götürmüşler. Orada bayılmış. Doktor, eve götürün, kimse kendisiyle konuşmasın demiş. Geldiler, bana, konuşma dedi. Ertesi güne kadar yattı. Doktor geldi, kendisine sorular sordu. Doktor, az daha felc olacağını, söyledi. Sonra iyileşti. Sonra kardeşime neden öyle olduğunu sordum. "Dersim'den geldiler, neler yapıldığını, çocukların mağaralarda boğdurulduklarını anlattılar, kıyımı anlattılar, o da duyunca bu hale geldi" dedi.

- Doktor'la acı-tatlı, hatırladığınız anılarınızı anlatır mısınız?
- Siyasal işler epeyse, çok iyiydi. Kötü haber gelmişse çok zordu. Evde zorluk filan yoktu. Çok iyiydi. Eğer Kürtlerden iyi haber gelmişse o gün rahattı.

- Rahmetli nasıl vefat etti?
- Bir gün arkadaşları gelmişti. Epeyce sohbet ettiler. Konuştu, konuştu. Sonra gittiler. Gittikten sonra biraz yorulduğunu ve yatacağını söyledi. Dedim ki, "az konuş, bırak biraz da onlar konuşsun, sırayı bırakmadın kimseye." Sonra içeride bir misafirin kendisini beklediğini söyledim. İyi bırak gelsin dedi. Misafir gittikten sonra, "şöyle bir şeyler yap, yiyelim" dedi. Ertesi gün, sabah baktım yok. Gittim yatağına baktım yatıyor. Bir nedeninin mi olduğunu, bel ağrısının mı olduğunu sordum. Yok dedi. Mutlaka bir şeyin olduğunu, bana söylemesi gerektiğini söyledim. Bir rüya gördüğünü, Dersim'de bir çiftliği varmış, önünde bir bekçi varmış. İki kocaman siyah öküz gelip çiftlikte ne varsa hepsini yemiş. Bunda ne var dedim. Yok bir şey demiyorum dedi. "Sana kahve, çay yapayım" dedim. Kahveyi çok severdi. Yok dedi, içmem. Ben çıkıyorum dedim. Sen işe gi-

DEVAMI 23. SAYFADA

Avrupa ulusal meclis konferansı deleg

Başkan APO: Hedefimiz, halkımızın

Ulusal Meclis kur

Her şeyden önce konferansın tarihi önemine denk bir biçimde üstün başarıyla neticelenmesini diler ve selamlarımı sunarım.

Değerli delegeler, emekçi halkımız ve tüm dostlarımız!

Tarihimizde ilk defa ulusal kongre yolunda önemli bir adımı atmaya çalışırken, sizlerin bu konuda öncelikle gerçekleştirdiğiniz ve bu toplantıyla daha da ileri bir aşamaya getirdiğiniz çalışmalar, ulusal kurtuluş bilincidir ve bu yönüyle de ön açıcıdır.

Partimizin uzun bir süreden beri atmak istediği ulusal kongre adımına, şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da Avrupa'daki emekçilerimizin bu adımıyla da en ileri düzeyde karşılık verdiklerini görmekten mutluyuz. Nereden bakarsak bakalım, tarihimizin bugün en anlamlı bir çalışması ulusal kongre için yürütülen çalışmalardır.

4. Ulusal Kongremizde partimiz ulusal meclisin hazırlıklarının geliştirilmesi için bazı önemli kararlara varmıştır. Yine özellikle 1992 yılı boyunca her düzeyde ve her alanda bunun için hazırlıklar yürütülmüştür. Halen halkımızın bulunduğu bütün alanlarda benzer hazırlıklar başarıyla yürütülmektedir. Çok iyi bildiğimiz gibi düşman, bu adımı boşa çıkarmak için Güney'deki savaşı devreye soktu. Yine özellikle legal faaliyetlerimizi HEP'in şahsında mahkum etmek istedi. Bu arada, özellikle meclis tartışmalarına ağırlık veren kitlelerin yoğun bulunduğu bütün şehir alanları başta olmak üzere, geniş tutuklamalara girişti. Hele son günlerde, Güney'deki savaşla birlikte, iç operasyonlar adı altında binlerce insanımızın tutuklanması, aslında yürüttüğümüz meclis çalışmalarını önlemeyi de amaçlamaktadır. Yine özellikle Avrupa'da yürüttüğünüz çalışmaları, sözde en demokratik alan diye söylendiği halde yasaklamayla engellemek istediler.

Bu gelişmeler şunu gösteriyor: Güçlü şekilde atmak istediğimiz bu adımı düşman boşa çıkarmak istiyor. TC, Kürt ulusal mücadelesini 60-70 yıldan beri hep kendine uşaklık edecek kişileri milletvekili adı altında bir kez daha kendisine bağlayarak ve bu konuda ya zorla idam tehditini dayatarak ya da parayla-çıkarla satın alarak boşa çıkarmak istedi. Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin 1920'lerde bize nasıl bir oyun oynadığını iyi biliyoruz. Ve gerçekten bu meclis, sözde Kürt ve Türk temsilcilerinden oluşuyordu ama, bugün çok iyi bilmekteyiz ki, ulus olarak ortadan kaldırılmamızda bu meclisin tarihte en büyük idam kararlarını çıkardığını, ulusal imha ve katliam kararlarını çıkardığını ve bizi böylelikle ulus olmaktan çıkardığını çok iyi biliyoruz. Halen Kürdistan halkı üzerine en ölümcül kararlar, bu meclis içinden çıkarılmaktadır. Ve biraz halkımızın adını ağızlarına aldılar diye bazı üyelerine nasıl saldırı düzenlendiğini gördük. Kaldı ki, diğer alanlarda da buna benzer saldırıların olduğunu biliyoruz. Ancak kendi işbirlikçilerine yer verdikleri ve bu işbirlikçilerin de kendi halkını inkar ettikleri oranda kendilerine böyle bir rol verildiğini biliyoruz. Yine özellikle Körfez Savaşı'ndan sonra emperyalizmin Güney Kürdistan'da sahte bir meclis, hükümet oluşturduğunu ve en son PKK'ye karşı açtıkları savaşla bir federe hükümet oluşturmak istediklerini biliyoruz.

Gerçekten Botan-Behdinan savaş hükümeti yönündeki çalışmalarımıza dayatılan sahte bir hükümetti bu federe hükümet. Yine uzun bir süredir. Kürdistan ulusal kongresi için yürüttüğümüz çalışmalara da dayatılan Güney'deki meclis, aslında sahte bir meclisti. Ve aşiret reisleri güdümünde, onların sınıf çıkarlarını savunan bir meclis taslağı idi. Gerçek bir halk meclisi için partimizin önderliğinde yürütülen çalışmalar boşa çıkarılmak isteniyordu. Halen bunlara şunu söylüyoruz:

Dar topluluklar ve bireyler bilinçlenmeleri oranında ve ihtiyaçlarına dayalı olarak siyasal gruplaşmalar oluşturabilir, hatta partiler ve cepheler kurabilirler. Bu yönüyle birkaç kişi bilinçleri ölçüsünde tartışarak karar verebilir, grup veya parti oluşturabilir, hatta silahlı mücadeleyi de başlatabilir. Ama bu nereye kadar geçerlidir? Bütünüyle halk adına karar vermek ve siyasal güç olmak doğru mudur?

Tarihte buna ilişkin örneklere baktığımız zaman, kuşkusuz düşünce adamları, filozoflar ve siyasal kişiliklerin, fikirlerin oluşumuna ve akımların gelişimine önemli katkılarda bulunduklarını görürüz. Bunlar halk adına çok düşünmüş, tartışmış ve belli siyasal programlara ulaşmışlardır. Halk adına hareket ve eylem yaratılmıştır. Geçmiş tarihlerden günümüze gelinceye dek, bu konuda yaşanan deneyimler bir hayli zengindir. Roma Senatosu ve Atina Cumhuriyet Meclisi ilk çağdan ilk akla gelen örnekler arasında bulunmaktadır. Bunlar köle sahiplerinin meclisleridir ve ilk meclisler denilen gelişmelerin doğuşunu temsil etmektedirler. Roma meclislerindeki tartışmaların ünü günümüze kadar ulaşmıştır. Büyük hatipler Roma'nın yüce çıkarları adına tarihsel söylevler vermişlerdir. Köle sahipleri Roma'yı sınırsız yetki sahibi bir güç haline getirmişlerdir. Atina Cumhuriyeti'nde demokrasi üzerine bugün bile hayran kaldığımız incelikte tartışmalar yapılmıştır. Bu, köle sahiplerinin demokrasisi ve cumhuriyetidir.

Aynı şekilde islamiyette de meclis düşüncesi ve müşavere çok yaygın olarak devreye girmiştir. Camiler zaten doğal bir meclis işlevini yerine getirmişlerdir. İslamlıkta meclis ilkin camiler biçiminde oluşmuş, burada yeniden doğuşun sorunları tartışılmıştır. Kur'an'ın ilk ayetleri ve Muhammed'in bütün hadisleri bir siyasal faaliyet niteliğine sahiptir. Burada yoğun bir tartışma vardır ve yavaş yavaş bir meclisleşme söz konusudur. Toplanılan yerlere meclis denilmiştir. Mescit ve meclis birbirine benzer işlevleri yerine getirmiştir. Meclis ya da mescit veya cami aynı zamanda birer karar merkezi olarak kullanılmıştır. Bu, o dönemin sahabelerinin etkili oldukları bir meclistir.

Fransız burjuva devriminde parlamento denilen kuruluşun daha modern biçimini görürüz. Parlamento daha çok feodallerle burjuvazinin mücadelesine tanıklık etmiştir. Burjuvazi, feodalizmin ve kilisenin temsilcilerine karşı büyük bir mücadele içine girmiştir. Gerçekten de Fransız Devrimi bu parlamento içi tartışmalarla başlatılmış veya bu tartışmalar devrim üzerinde önemli oranda etkide bulunmuştur. Büyük Fransız Devrimi, bir yerde parlamentodaki tartışmalar ve kavgaların çözüm yolu olmuştur. Sovyet Devrimi'ne bakalım. Sovyetler işçi-köylü meclisleridir. Sovyetler, sözcük anlamıyla halk meclisleri veya şûraları demektir. Ekim Devrimi'nde bütün yetkiler Sovyetler'e verilmiştir.

Yine Türk kurtuluş savaşı örneğinde, Mustafa Kemal, Erzurum ve Sivas kongreleriyle işe başlamış; yaptığı ilk işlerden biri Ankara'da Türkiye Büyük Millet Meclisi'ni toplamak olmuştur. Bu daha çok feodallerin, eşrafın ve kompradorların meclisidir. Gerçekten de bu meclis etkin bir siyasal güç haline gelebilmiş ve ne de günümüze kadar da belli bir ağırlık taşımıştır. Çok daha önceki dönemlerde oluşmuş aşiret konfederasyonlarının da meclis anlamına geldiklerini sanıyorum. Meclisin ilk nüveleri aşiret konfederasyonlarıdır. Aşiretlerin ortak işlerini halletmek için kurultaylar, meclisler ve konseyler oluşturulmuştur. Tarihte bunun örnekleri çoktur.

Şimdi de Kürdistan toplumuna bakalım: Kürdistan tarihinde aşiretlerin dinsel birlikleri vardır. Örneğin bir Ertuşi Federasyonu'ndan söz edilmektedir. Beş-on aşiretin oluşturduğu ve belli bir ağırlığı olan bu oluşum, cılız da olsa, bir otorite olarak etkisini hissettirmiştir. Tarihte Kürt toplumu söz konusu olduğunda, meclis açısından söylenebilecek şey, gerçekte aşiret konfederasyonun fazla aşılma-dığıdır. Kürdistan'da oluşan emirlikler vardır. Ama bunlara halkın ya da feodallerin meclisi diyebilir miyiz? Hayır, bu zordur. Kürt beylerinin kendi aralarında birleşerek bir meclis oluşturmak için çaba harcadıklarına pek rastlayamıyoruz. Yine varolan Osmanlı hanedanı da bir meclis değildir. Bu bir hanedandır ve seçimini kardeş katliyle yapmıştır. Osmanlılarda bir feodal cumhuriyet yoktur. Türklerde de böyle cumhuriyetlere tanık olamıyoruz. Bir dönem Kürt feodalleri biraraya gelmeye çalışmışlar, ama bir meclis oluşturma gücüne ulaşamamışlardır. Hatta Birinci Selim döneminde Kürt feodallerine kendilerini yetkilendirme icazeti tanındığı halde, onlar bunu gerçekleştirme gücünü gösterememişlerdir. Kendi aralarındaki büyük rekabet ve ağır çıkar çatışmaları, onları bir meclis oluşturmaktan alıkoymuştur. Özellikle krallık türü bir gelişmeyi yaşayamadıkları ve yine birbirlerine karşı üstünlük kuramadıkları için, Avrupa'da görülen meclislere benzer meclisler bizde fazla gelişmemiştir. Biz, halkın dinsel düzeyde yaşadığı mezhepler ve tarikatlara da meclis diyemeyiz. Alevi meclisleri ya da çeşitli tarikat meclisleri fazla anlamlı bir siyasal içeriğe sahip değildir. Çünkü bu meclisler daha çok dinsel temelde bir işlev görmektedir. Aile ve kabile meclislerine ulusal nitelikte bir özellik atfetmek olanaksızdır. Hatta aile ve aşiret meclisleri, ulussallığın dışında oldukları gibi, onun önünde engel oluşturma niteliğine bile sahiptirler.

TBMM oluştuğunda Kürt ağaları, eşrafı ve aşiret reislerinin hiçbir ulusal istek ileri sürmeden kayıtsız şartsız bu meclise doluştuklarını biliyoruz. Tabii bunlar basit kişisel ve ailesel çıkarları karşılığında ve Kürdistan halkının bütün ulusal ve yaşamsal çıkarları ve ihtiyaçlarına ihanet temelinde bu meclise doluşmuşlardır. Dolayısıyla TBMM'ni Kürt ulusu için bir meclis olarak değerlendiremeyiz. Başlangıçta bu meclisin "Kürtler ve Türklerin ortak meclisi" olduğu söyleniyordu. Ama daha dün Kürt halkının adını ağızlarına aldıkları için birkaç milletvekilinin neredeyse linç edilmek istendiğini biliyoruz. Hatta uluslararası baskı olmasaydı, bu milletvekilleri darağacını boylayabilirlerdi. Şimdi bu mecliste Kürt sözcüğüne bile yer yoktur. Bir tuzak ve aldatma aracı olan TBMM'de Kürtleri temsil etmek, Kürt halkının ulusal çıkarlarını yansıtmak, kararlaştırmak ve yasalaştırmak mümkün olamamaktadır. Tersine, TBMM Kürt halkının özümsenmesini, imha edilmesini ve tarihten silinmesini esas alan en büyük sömürgeci organlardan biridir.

Bu meclis, oluşumunda Kürtlere çok şey borçludur. TBMM kurulurken, esas olarak Kürt ağaları, şeyhleri ve aşiret reislerinden güç aldı. Ama Türk milliyetçiliğinin örgütlenmesi ve cumhuriyete tam egemen olması oranında, bunların çok kötü işbirlikçiler biçiminde kullanılmalarıyla birlikte, isyanların ezilmesinden sonra, Kürdistan'ın tamamen inkar edilmesine ve imhasına yönelik ne kadar yasa gerekiyorsa çıkarıldı. Bu meclise giren Kürtler de, en hain Kürtler olarak işlev görmekten kurtulamadılar. Zorlamalarımız sonucunda son seçimlerle birkaç milletvekili bu meclise taşırıldığında kıyamet

erine, halkımıza ve tüm dostlarımıza!

Eğer dürüstseniz, halkın temsilcileri düşmana bu kadar alet olamazlar. Ve ulusal birlik için, özgürlük için birlikte çalışmayı kabul ederler. Ama bunlar her gün gördüğümüz gibi Türk jandarma ve diğer kuvvet komutanlarından talimat alarak gerillanın ve halkın üzerine geliyorlar. Belli ki, bunlar ulusal birlik için, özgürlük için fazla ileri adım atamazlar. Bu haliyle ulusal meclis için de bunlar bağımsız önderliğe sahip olamazlar.

Değerli delegeler, emekçi halkımız ve dostlarımız!

Çok iyi biliyorsunuz ki, ulusal kongre, halkın bağımsız ve özgür iradesinin temsili demektir. İradesini emperyalizme ve sömürgeciliğe bağlayanlar halkın böylesine çok soylu, yüce bağımsız ve özgür iradesini temsil edemezler. Bilakis önünde engel olurlar. Ve bunları bu şekilde halkın temsilcisi olarak kabul etmek, kendi özgürlüğümüze, kimliğimize ihanet etmek demektir. Bunlara karşı yürüttüğümüz savaş, bu anlamda halkımızın iradesine bağlı olmamızın bir gereğidir. Ve biz şuna inanıyoruz: Ülkede yürüttüğümüz devrimci savaş, halkımızın özgür iradesini yükseltecek imkanları ortaya çıkarmıştır. Şunu unutmamak gerekir ki, halk bu savaşımı kendi savaşımı olarak görüyor. Bizzat kendi desteğiyle ve katkısıyla savaşarak bu mücadeleyi sürdürmektedir. Savaşan bir halk, kendi iradesini de özgürce belirleyecek duruma gelmiş demektir. Dolayısıyla halkımız kendi özgür iradesini ortaya koymanın zamanının geldiğine karar verebilir. Ve nitekim sizin de yaban ellerde de olsa 100 bine yakın bir oy potansiyelini harekete geçirerek oluşturduğunuz bu konferans, bunun en açık ispatıdır. Bu, sonuna kadar emekçilere meclis için şartlarımız elverişlidir.

Hiç şüphesiz yeni ve ilk defa böyle bir adım atılıyor. Ama ısrarla takipçisi olunursa, tarihte hak ettiği yeri bulacaktır. Sizlerden istenen, halkın ulusal kaderi konusunda, onun yasal ifadesi olabilecek böyle bir konumu oluştururken, sonuna kadar sabırlı, inatçı bir çalışmayı hiçbir şahsi çıkar düşünmeden, hiçbir engele takılmadan sonuna kadar yürütebilecek değerli delegeleri aranızda temsilci olarak seçmenizdir. Bunlar hiç şüphesiz, halkın her koşul altındaki devrimci mücadelesine saygılı ve bağlı olmakla kalmayacaklar, aynı zamanda tüm güçlerini kullanarak destekleyecekler ve hatta öncülük edeceklerdir. Kürdistan'da ilk defa halkın temsilcileri olarak buna layık olmanın gereklerini yerine getireceklerdir. Belki zordur, belki başlangıçta acemi olunabilir, ama unutmayalım ki, hiçbir şey birdenbire gerçekleşmez. Tam tersine tahammül etmek, çalışmak gerekir. Dolayısıyla içinizde buna layık çok değeli yurtsever, demokrat adaylar olduğuna inanıyorum. Daha önce yürütmüş olduğunuz toplantıların ortaya çıkardığı gerçeklerden de yola çıkarak her koşul altında bu çalışmalara güç verebilecek, ilerletebilecek değerli insanlarımızın çok sayıda mevcut olduğuna eminim. İnanıyorum ki, en yakın sürede attığınız bu adım, diğer alanlarda da tamamlanacak ve ulusal meclis için düşünülen çalışmalar başarıyla sonuçlanacaktır.

Biz, temsilcilerin sadece partimizden olmasını dayatmıyoruz. Yurtsever kalacağım, devrimin kanunlarına bağlı kalacağım, onu her türlü şahsi çıkarımın üstünde göreceğim diyenlerin partisi, ideolojisi ne olursa olsun herkese bu çalışma açıktır ve böylelerini bu çalışmaya katılmaya davet ediyoruz. Kesinlikle sonuna kadar bizimle koparıldı.

Dolayısıyla TBMM için verilecek hüküm bellidir. Bu meclis, Kürtlerin kendi temsilcilerini yolladıkları, burada kendi kaderleri konusunda tartıştıkları, karar aldıkları ve kanun çıkardıkları bir yer değildir. Kürtler için bu meclis kendi ulusal çıkarları ve özlemleri önünden en büyük engeli oluşturan düşman meclisidir; son on yılların en büyük kötülük kaynağı, Kürt halkı için ölüm fermanlarının çıkarıldığı ve ne idüğü belli olmayan bazı hain Kürtlerin ihaneti oynamaktan başka bir role sahip olmadan doluştukları bir yerdir. Kısacası TBMM'ni Takrir-i Sükun Kanunu, Dersim Kanunu, Mecburi İskan Kanunları ve Kürt gerçeğini yasaklayan her türlü kanunun çıkarıldığı bir ölüm karargahı, halkımız için ölüm fermanlarının dizildiği bir düşman meclisi olarak görmek, değerlendirmek ve bütün bu yaptıklarına bir son vermek zamanı gelmiştir diyoruz. Artık ulusal rolünü oynamak, sınırlı da olsa ulusal gururu ve çıkarı yaşamak ve bunları temsil etmek isteyenler, bu konuda kendilerine saygılarını yitirmeyenler, bu gerçeği böyle görmeli ve kabul etmelidirler.

Biz şimdiye kadar TBMM üzerinde fazla konuşmadık. Hatta son bir iyiniyet çabası olarak, bazı Kürtleri oraya yollamak istedik. PKK'nin mevzi yokladığı söylenmişti. Gözüme çarpan bir Ankara dedikodusu böyleydi. Evet, güzel değerlendirmişler. Biz mevzi yokluyoruz ve bu mevzide ne mal olduklarını iyi anladık. Burada Kürdün başına nelerin gelebileceğini ve Kürt halk gerçeğinin ne kadar ifade edilebileceğini göstermek için zemin yokladık. Hem de güzel yokladık. Sözümona bir PKK'li ne konuşacak diye tam bir faşist meclis gibi pür dikkat kesilmişlerdi. Henüz adamın ağzından iki sözcük bile çıkmadan, kürsüye hücum ederek kendisini alaşağı ettiler. Bir-iki milletvekilinin taşıdığı işaretleri yakalarından ve tüm parlamenterler konuşmalarıyla bunu bizzat dile getirmişler. Ardından çıkardıkları kararlarla sözömona Türkiye'nin ulusal ve devletsel birlik ve bütünlüğüne nasıl bağnazca bağlı olduklarını göstermişlerdir.

Özcesi, bir mevzi yoklandı ve sonucun Kürt halkının lehinde olmadığı görüldü. Burada ulusal çıkarlar için bir karara ve bir yasaya ulaşmak mümkün değildir. Kürt halkı burada kendi ölüm fermanının nasıl dizildiğini çok iyi görmelidir. Onur, şeref ve haysiyet gibi değerlerden artık biraz nasibini alacak ve en önemlisi de ulusal düzeydeki çıkarlarına gerçekten bağlılık gösterecekse, biraz derin düşünmelidir. Meclis ve milletvekilerinin ne olduğu, temsilci yollanan ve çıkış ve çözüm beklenen yerin hangi niteliklerí taşıdığı üzerinde biraz daha kafa yormalıdır. Bütün halk, bütün sınıf ve tabakalar, bütün bireyler bunlar üzerinde derinliğine düşünmeli; "Bu kadar mı düştük, dilimiz bu kadar mı kesildi, bu kadar mı kendi elimizle kendimizi darağacına çektik? Neden körcesine her türlü melanete girdik? Neden aleyhteki o uğursuz yasalara imzamızı attık? Bundan kurtuluşun çaresi nedir?" diye sormalı ve buna artık yeter demeli; " Bir vatanımız, bir özgürlük sorunumuz, yeraltı ve yerüst zenginlik kaynaklarımız, tarihimiz ve kültürümüz varsa, bundan sonra bunlar için kararlar çıkaralım ve birşeyler yapalım" diye düşünmelidir.

Namuslu insanlar ve topluluklar şimdi bu soruları kendilerine sormalı ve cevap vermelidir. Kürt halkı ise, bu halk vardı ve artık, kendi kimliğiyle tanınıyor deniliyorsa, o zaman bu nasıl kimliktir ki, en yaşamsal konuda bile tek bir sözcük ifade edemiyor ve ifade edince de kapılar kapanıyor? Kimliğin bu biçimde ifade ediliş tarzı olamaz; bu, dar düşkünlük durumudur. Kürdistan'daki emekçi halk yığınları şimdilik kendi

rade ve ulusal birliğinin ifadesi olan

luşunu gerçekleştirmektir!

dayalı, özgür iradeye dayalı bir toplantıdır. Ve birçok alanda bu temelde halkımız özgür iradesini belirleyecek bir duruma gelmiştir. Bu açıdan ulusal kongre çalışmaları yerindedir. Ve hiçbir gerekçeyle ertelenemez. Dolayısıyla baştan beri partimizin önderliğindeki savaşa gösterdiğiniz katkıyı böyle bir toplantıyla daha da geliştirmenize her zaman değer vererek anacağız. Halkımız da attığınız bu adımdan güç alacaktır. Daha şimdiden yaptığınız çalışmalar ülkedeki faaliyetleri etkilemiştir. Düşmanın rahatsızlıklarına ve çok yönlü karşı tedbirlerine yol açmıştır. Bu, doğru yolda atılan bir adım olduğunu da göstermiştir.

İnanıyoruz ki, önümüzdeki yakın bir dönem içinde halkımızın tam istediği bir biçimde olmasa da, yine özgür iradesine bağlılık temelindeki değerli delegeleri uygun bir alanda birleşeceklerdir. Halkımızı her düzeyde temsil edebilecek bir güce ulaşabileceklerdir. Dünya tarihinden de çok iyi biliyoruz ki, mücadelesi halkımızın mücadelesinden çok daha geri ve çok daha hazırlıksız olan birçok halk, meclisini kurmuştur. Bugün ulusal imha fermanımızı çıkaran TBMM de toplandığında, aslında bir seçim yoktu. Eşrafın, ağa ve şeyhlerin ileri gelenlerinin toplandığı bir yerdi. Bizimki bu meclisten çok daha ileri, çok daha geniş halk kitlelerinin sıcak savaşımı ortamında gerçekleşmektedir. Yani nereden bakarsak bakalım her bakımdan olgun bir görüş birliği içinde olsunlar demiyoruz. Her alanda kendini ehil gören kim varsa katılmalıdır. Biz onları da sonuna kadar destekleyeceğiz.

Bu temelde siz delegelerin, yapacağınız tartışmalarla bu çalışmalarla daha da açıklık getireceğinize inanıyoruz. Tartışmalarınızın çığır açıcı olmasını önemli görüyoruz. Daha önce yaptıklarımızın bir öneri olduğunu, üzerinde daha da durularak kendi kurumlaşmanıza hizmet edecekse bu yaptıklarımızı, kendimizi mutlu hissedeceğimizi belirtiriz. Biz bundan sonra da halkımızın değerli temsilcilerine elimizden gelen yardımı yapacağız. Ve hiçbir zaman sizleri kendimize bağlı görmeyeceğimiz gibi, tek istediğimizin, yaptığınız çalışmanın sadece halkımızın özgür iradesinin, onun bu iradeye dayalı kararlarının ortaya çıkmasına bir istek olduğunu hiçbir zaman unutmayacağız. Biz halk için varız, biz sizler için varız. Sizlerin amiri değiliz, hizmetimiz eğer değerliyse, yerindeyse bundan sonuna kadar mutluluk duyarız.

Bu temelde tekrar konferansınızın başarılı geçmesini diliyor, hepinize selam ve saygılarımı sunuyorum.

– Yaşasın Kürdistan ulusal Kongresi!

18 Aralık 1992

PKK Genel Sekreteri

Abdullah ÖCALAN

söküp attılar. (Oysa Bunlar halkın temsilcileridir ve bu yüzden temsil ettikleri halkın giysilerini ve işaretlerini taşımalarından daha doğal bir hak olamaz.) Ardından bu milletvekilerinin son derece mesumane tutumlarını "hainler rezaleti" biçiminde tanımlayarak, kendilerini basında çarşaf çarşaf reklam ettiler. Evet, mevzi yoklandı ve bu meclisin ne mal olduğu çok iyi anlaşıldı. Sempatizanlarımız ve dostlarımız alınmasınlar, ama kendilerine nasıl bakıldığını iyi görmüşler ve oranın hiç de kendileri için olmadığını iyi anlamışlardır. Kanımca Kürt halkı ve hatta aklı başında Türk insanı da bunun nemenem bir meclis olduğunu, sözümona meclis toplantıları ve yemin törenleri sırasında iyi görmüştür.

Evet kurulduğu sırada Mustafa Kemal tarafından "Kürtlerin ve Türklerin ortak meclisi" olarak tanımlanan bu mecliste olup bitenleri herkes gördü. Yine en keskin Atatürkçü geçinenler bu meclise bakmalı ve ortadaki tabloyu seyretmeliler. Belli ki, bunlar kendilerinde hiçbir kusur görmeyecekler. Hem Mustafa Kemal, hem de İsmet İnönü iki halkın başlangıçtaki iyiniyetli tutumlarını yerle bir etmişler; Kürtlere kesinlikle yer vermeyen ve bunun da ötesinde, Kürtleri dışlatamak için elinden geleni ardına koymayan kesimlerin en azgın temsilcisi olmuşlardır. Nitekim bütün parti temsilcileri iradeleri dışında zorlanarak her tarafa savrulmaktadır. Kürdistan'daki nüfus kadar Kürt nüfusu Türkiye'nin metropollerine taşınmıştır. Yüzbinlerce insanımız Avrupa ve çeşitli Arap ülkelerine gitmiştir. Bu insanlar neden savruldular? Savruldukları alanlarda ne bulabiliyorlar? Aileler yaşasalar bile, çocukları ne olacak? Milyonların kendilerine bu soruları sorması gerekir. Bunlar İstanbul, Ankara ve İzmir gibi Türkiye'nin büyük yerleşim merkezlerinde ne kadar kalabilecekler? İş var mıdır, çıkış var mıdır? Belli ki bunlar çok ciddi sorulardır ve cevapları da yoktur.

Yurt dışına savrulmuş olanları bir yana bırakalım: Yurtlarında bulunanlar, ne kadar bulundukları toprakların sahibidirler? Bu toprakları tanıyorlar mı? Bu toprakları dilediklerí gibi üretime açabiliyorlar mı? Zengin yeraltı kaynaklarından nasibini alabiliyorlar mı? Bir damla petrol, bir parça demir ve çıkarılan birçok maden üzerinde bir hak iddia ediyorlar mı? Ürettiklerinin ellerinden nasıl alındığını biliyorlar mı? Ortak bir ekonomik faaliyet var mı? Yaşadıkları ülkede bölge devletlerinin üzerinde çatıştığı akarsular varken, bunun için küçük bir söz söyleyebiliyorlar mı? Kendi ülkelerinde kurulmuş olan barajlar vardır. Bu barajların enerjisi nereye gidiyor? Bu barajlardan elde

Devamı 23. sayfada

Tanıkların anlatımı ve genelkurmay gizli belgelerinden

Özel Harp Dairesi'nin kuruluşu

Türkiye'de Özel Harp Dairesi 1952 yılında ABD'nin yardımıyla kuruldu ve çalışmalarını Ankara'daki Birleşik Devletler Yardım Heyeti (JUSSMAT) binasında sürdürmeye başladı. 1974 yılına gelinceye kadar faaliyetlerini sessiz sedasız yürüten Özel Harp Dairesi, bu yıldan sonra kısmen de olsa açığa çıktı. Bugünün en koyu faşist, o dönemin sözde demokratı Ecevit, zamanın Genelkurmay Başkanı Semih Sancar'ın başbakanlığın örtülü ödeneğinden yüklü miktarda para istemesi üzerine, böyle bir örgütün varlığını öğrendiğini belirtiyor. O zamana kadar örgütün tüm giderleri ABD tarafından karşılanıyordu. ABD 1974 yılında parasal desteği kesince, örgütün varlığı da açığa çıktı.

Özel Harp Dairesi 1960-71 ve 1980 yıllarında Türkiye'de düzenlenen askeri darbelerde etkin rol oynadı. Özellikle son iki darbenin ipleri tamamen Özel Harp Dairesi'nin elindeydi. Örgüt 12 Mart 1971 darbesinden önce çeşitli sabotaj, suikast eylemleri ve özellikle sol güçleri halktan koparmak isteyen provokatif eylemler gerçekleştirdi. Daha sonraki yıllarda da Türkiye ve Kürdistan'daki devrimci kabarma karşısında 1977 Taksim 1 Mayıs katliamı, 1978 Maraş katliamı ve ardından Sivas, Çorum katliamlarını geliştirdi. Bugün ise yine TC bu taktiğini uyguluyor ve gelişen mücadelemiz karşısında halkımızı sokak infazlarıyla sindirerek zaman kazanmak istiyor.

Burada kısaca durup hiçbir kural, norm ve yasa tanımayan özel savaşın nasıl ortaya çıktığına ve kullanıldığına değinmekte yarar var.

Özel savaş, 2. Emperyalist Paylaşım Savaş'ndan hemen sonra ABD emperyalizmi tarafından geliştirilmiş ve değişen dünya konjonktürüne uygun olarak uygulamaya konulmuştur. Özel savaş, dünya hükümranlığına soyunan ABD'nin CIA aracılığıyla yarattığı ve sömürge ve yarı-sömürgelerde sömürgeci güçler ve faşist diktatörlüklerle birlikte örgütlediği terörizmin adıdır. Halklara karşı yürütülen bu savaş kontrgerillalar eliyle uygulamaya konulmaktadır. Kontrgerilla, ulusal ve toplumsal devrimlerin geliştiği her yerde halkın karşısına çıkarılan terör örgütüdür. CIA eğitmenleri onlara yol gösterir. Kontrgerilla şefleri, CIA ve Pentagon tarafından birçok ülkede kurulan (Panama'daki gibi) okullarda sabotaj, provokasyon, işkence ve katliam konularında eğitilmektedirler. Eski sömürge valisi Hayri Kozakçıoğlu, Hiram Abbas, Mehmet Ağar, Necdet Ürüğ, İsmail Selen ve benzerlerinin tümü bu eğitimden geçmişlerdir. CIA, sömürge ve yarı-sömürgelerde oluşturduğu gizli terör örgütlerinin organizatörlüğünü kendisi yapmaktadır ve bu örgütlerin finansmanını da bizzat kendi kasasından gerçekleştirmektedir. Vietnam'dan Şili Devlet Başkanı Allende'nin devrilmesine, Nikaragua'dan Panama'nın işgal edilmesine, Türkiye'de askeri-faşist cuntaların işbaşına getirilmesine kadar, halkların ulusal-toplumsal muhalefetlerinin geliştiği ve devrimci mücadelenin yoğunlaştığı istisnasız her ülkede provokasyonların düzenlenmesi, akla gelebilen tüm çirkin yöntemlerin halklara karşı kullanılmasında rol oynayan bu karanlık örgütlerdir. Emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin çıkarlarının tehlikeye girdiği, devrimci mücadelenin yükseldiği ülkelerde buna paralel olarak kontra faaliyetleri de artırılmaktadır.

Bugün halkımızın PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında da aynı taktikler yoğunlaştırılıyor. Yaşanan her gün, yeni bir cinayetin habercisi olmuştur. Ve bu örgüt, sokakta açık açık cinayetler işlerken, hükümet de tüm umudunu bu örgüte bağlayarak savunmaktadır. Bu örgüt KAP (Kemalist Asker ve Polisler Mücadele Gurubu) adıyla hükümet tarafından neredeyse yasallaştırılıyor. 1970'li yıllar boyunca sivil-faşist örgütlemeleriyle bizzat kontrgerillanın başı olan Türkeş, bu örgütün yasallaşması için öneriler vermiştir. 12 Eylül'ün sıkıyönetim komutanlarından ANAP eski milletvekili Recep Ergun da kendisine yöneltilen Kürt halkının yaşadığı topraklarda kontrgerillanın olup olmadığı şeklinde bir soruya "*Vardır, doğrudur. Çünkü bölgede gerilla faaliyetleri vardır. Özel timler de onlara karşı savaşmak için eğitilmişlerdir*" cevabını vermektedir. Bu eski kontrgerilla başı ve faşist komutan kontrgerillayı meşrulaştırmaya çalışıyor ve "Gerilla varsa, kontrgerilla da vardır" diyor. Fakat gerçekler Ergun'un dediklerinin çok ötesindedir; kontranın gerillaya karşı hiçbir varlık göstermediği için sivil halka yöneldiği ve sivil halkımızı hedef aldığı ortadadır. Sömürgeci devlet, gelişen gerilla hareketimize karşı, inceltilmiş baskı yöntemlerinin yanı sıra kitlelerin 'ikna' edilmesi, iletişim araçlarının kontrol altına alınıp depolitizasyon organları haline getirilmesi, emperyalizmin yoz kozmopolit kültürünün halkın bilinçlerine işlenmesi ve örgütsüzleştirilmesine çalışıyor. Yani kısaca gerillanın suda balık olma esprisine karşılık, kontrgerilla doktrini olan "Ayaklanmaya karşı mücadele", "balığın suyunu zehirleme" işlevi görür. Bu noktada kontrgerilla faaliyetlerini salt "faili meçhul" cinayetler olarak algılamamak gerekiyor. Özünde halka karşı yürütülen klasik savaş dışı yöntemlerin tümü bu örgütün faaliyetleri arasında yer alır veya doğrudan onunla bağlantı halindedir. Çünkü bu tür katletmeler ve kirli yöntemler bu örgütün hedefleri doğrultusunda organize edilmekte ve yapılmaktadır. Bu nedenle, bu alçakça cinayetlerin ne oldukları belirsiz birkaç kişi mi, yoksa polis, MİT, özel tim veya sivil faşistler tarafından mı yapıldığı çok fazla önemli değildir. Öte yandan bu örgüt bir devletin sınırları içinde kalmayabilir, gerekli görüldüğü noktada sınır dışına taşınılır. PKK'ye karşı her alanda faaliyet yürütüğü gibi. Bu örgütü devletin dışında bir olgu olarak görmek yanılgıdır. Bu örgüt sömürge ülkelerde sömürgeci faşizmin gerçeğinin bir yansıması, sömürgeci ve faşist terörün en önemli araçlarından biridir. Koşullara ve ihtiyaçlara göre devlet tarafından çeşitli fonksiyonlarla donatılmakta ve faaliyetlere sevk edilmektedir. Bu faaliyetler de kimi zaman provokatif ortamlar yaratarak, kimi zaman kitle katliamları, kimi zaman sistemli kitle terörü vb. şekillerde ortaya çıkarılmaktadır.

Bugün Kürdistan'da yapılmak istenen de budur. Yoksa kontrgerilla yeni ortaya çıkmış bir şey değildir. Yükselen gerilla savaşımız karşısında çaresiz kalan devletin, terörünü farklı bir maskeyle sergilemesidir.

ÖZEL HARP DAİRESİ VE KONTRGERİLLA

Vietnam pratiğinde yenilen ABD Özel Harp teorisini başka pratiklerde de deniyor

"Benim halkım her zaman buradaydı. Babam, onun babası ve dedemin babası, geriye sayabildiğimiz kadarıyla hepsi. Yankee şeytanları bombaları, mermileri ve tanklarıyla mezarları parçalasa bile onların kemikleri burada gömülü. Burada yaşayacağım ve burada savaşacağım"

Özel Harbin teorisi ABD'nin Vietnam Savaşı'ndan doğdu. Bu tipik örnek daha sonra çeşitli ülkelerdeki sömürgeci pratikle de sürekli zenginleştirilmeye devam etti.

7 Mayıs 1954'de Fransızların Dien Bien Phu yenilgisinden sonra Vietnam'dan çekilmek zorunda kalması, dünyanın yeni jandarması ABD'yi rahatsız etmişti. Bu geri çekilme Güney Vietnam'ın "komünist egemenliğine girmesi"yle sonuçlanabilirdi. Güney'in yitirilmesi bütün Hindiçini'nin emperyalizm için yitirilmesinin başlangıcı demekti. Tüm bu gelişmeleri frenleyebilecek, halkın desteğini kazanmış bir lider gerekiyordu. 1950-54 yılları arasında ABD'de yaşamış bulunan Ngo Dinh Diem ABD'nin aradığı ölçülere uygun bir kişiydi.

İlk iş olarak CIA, Filipinler'de gerilla savaşını bastırabilme becerisini göstermiş ajanı Edward Landsdale'yi Vietnam'a gönderdi. Landale, Diem'i referandum yapmaya teşvik etti. Referandum da halk Fransız kuklasıyla ABD kuklası arasında bir seçim yapmaya zorlandı. Sonuçta Diem oyların % 98'ini alarak Cumhurbaşkanı olurken, yanında bir CIA ajanının hiç eksik olmadığı kardeşi Nhu'yu da kendisine danışman olarak atadı.

Bu ilk adımı ABD'nin Diem rejimine yoğun bir askeri, ekonomik yardım yapması izledi. Baskı ve işkencenin dozu arttırıldı. 1959 yılında 10/59 kanunu çıkarıldı. Bu kanun "devlete karşı suç işlemeye niyetli olanları" bile ölüm ya da müebbed hapis cezasına çarptırabiliyordu.

1954-56 yılları arasında Diem'in polisi Fransızlara karşı yürütülen mücadelede yer alanları tesbit ederek fişledi, dosyaladı, takibata girişti, ele geçirdiklerini tutuklayarak imha etti. Bu ilan edilmemiş ve tek yanlı yürütülen bir savaştı.

Diem iktidarının izlediği "olağan" baskı tedbirleri NLF (Ulusal Kurtuluş Cephesi)'nin gelişmesini engelleyemeyince "olağanüstü" baskı biçimlerini içine alan "Özel Savaş" uygulamasına geçildi. Bunun nedeni başlangıçta gerilla yöntemleriyle savaşan NLF kuvvetlerinin 1959'dan sonra mücadelenin çapını genişletmeleridir. 1961 yılına gelindiğinde Diem, Güney Vietnam'ın sadece 1/3'ine hükmedebiliyordu. Sürekli artan ABD askeri ve ekonomik yardımları, başaşağı gidişi durduramıyordu.

"Özel Savaş" Vietnam'a nasıl uygulandı? Hangi çelişkilerden faydalandı, ne tip örgütlenmelere başvuruldu? İlk aşamayı Giap şöyle anlatmakta:

"Birinci aşamayı gerçekleştirmek için -ki en önemli aşama kabul ediliyordu- ordunun etkinliğini arttırmak, donatımını geliştirmek, nüfusun büyük bir kısmını tedricen bir araya toplamak ve kontrol etmek amacını güden 'stratejik köycükler' devlet politikasının uygulanması ve kukla silahlı kuvvetlerin savaş kapasitesinin arttırılması gibi bir seri yöntem üzerinde çalşıtılar. 18 ay içinde yani 1962'nin sonlarına kadar sayıca son derece arttırılmış bulunan gerici askeri kuvvetlerin halkın siyasi ve askeri devrimci kuvvetlerini kesinlikle ezeceğini ve aynı zamanda Güney'deki 14 milyon yurttaşımızın çoğunu sürüler halinde 'staratejik köycükler de' toplayıp sıkı bir gözaltına alabileceklerini ve gerilla grupları ile her türlü bağlantılarını kesebileceklerini, bütün Güney Vietnam'ı pasifleştirebileceklerini böylece ilk aşamanın tamamlanmış olacağını hesapladılar." (Giap, Halk Savaşının Askeri Sanatı, Sayfa 195-196)

Bundan "stratejik köycüklerin" Özel Savaşın belkemiği olduğu anlaşılmaktadır. Zira kısa bir süre içinde nüfusun %90'ını kapsayacak bir biçimde 17 bin stratejik köycük kurulmuştur. Bununla Güney Vietnam adeta bir hapisaneye çevrilmiştir. Çünkü bu köycükler daha çok bir toplama kampını andırmaktadır. Çevresi dikenli teller ve mayınlarla kaplıdır. Böylelikle hem köye dışardan sızmalar önlenecek, hem de gerillalarla halkın ilişkisi kesilince "suyu kesilmiş balık gibi" avlanabilecektir. Su kesilmiş ama "balıklar" yeni havuzlara suyla karışık akmışlar ve geriye boş havuzda "balık kalmamıştır. Halk neredeyse gerilla oradadır."

"Stratejik köyler" programı Uluslararası Kalkınma Örgütü (AID) adına "eski" bir CIA ajanı tarafından yürütülmekteydi. Köylüler burada sözde "Vietkong teröründen" korunuyorlardı. NLF bu köylerde çalışmalarını aksatmadan sürdürdü ve politik çalışmalar 1963 yılında silahlı direnişe dönüştürüldü.

"Stratejik köycükler" programında daha doğrusu "Özel Savaş"ın iflası Diem'in de sonu demekti. Bu politikanın iflası ABD'yi bizzat savaşa katılmak zorunda bırakacaktı. Bundan dolayıdır ki, ABD ve Diem tüm güçlerini "Özel Savaş"ın başarısına verdiler.

Özel Savaşın değişik yöntem ve taktikleri de stratejik köycüklerin yanısıra uygulamaya konuldu.

Amerikan kamuoyu "Vietkong teröründen kaçanların Mülteciler Merkezin'deki sayısının sürekli arttığı" masalıyla avutuldu. Evet bir kaçış vardı ama bunun nedeni Vietkong törürü değil ABD'nin B-52 bombardıman uçaklarının bombardımanıydı.

Bunların hiçbiri fayda etmedi. Diem, kuklalığını başarıyla yerine getirmeyişini, yani Özel Savaşın başarısızlığını hayatıyla ödedi. 1963 yılı Kasım'ında yine CIA'nın tezgahladığı bir darbeyle devrilerek öldürüldü. Darbeler darbeleri izledi özel savaş önce sınırlı savaşa sonra da açık savaşa dönüştürüldü. Artık ABD, kuklaları aracılığıyla değil doğrudan savaşıyordu. Tüm çabalar sonuçsuz kaldı ve 30 Nisan 1975'de ABD çaresiz olarak Vietnam'dan geri çekildi.

Peki Vietnamlıları böylesine korkusuzca kendilerinden her bakımdan üstün bir düşmana karşı zafere götüren güç neydi? Bunun da cevabını bir Vietnam köylüsünden alalım:

"Benim halkım her zaman buradaydı. Babam, onun babası, geriye sayabildiğimiz kadarıyla hepsi. Yankee şeytanları bombaları, mermileri ve tanklarıyla mezarları parçalasa bile onların kemikleri burada gömülü. Burada yaşayacağım ve burada savaşacağım. Yankee bombalarıyla ya da mermileriyle ölürsem en azından kemiklerim atamınkilerle aynı topraklarda kalacak. Biz Cu Chiliyiz, ot yeriz, kök yeriz gerekirse toprağı bile yeriz, ama atalarımızın toprağını asla terk etmeyiz. Bizler, oğullarımız hatta torunlarımız istilacılar defolup gidinceye kadar savaşacağız." (Nguyen Mau, bir NLF kadrosu, aktaran Vietnam Kazanacak, say: 62)

Genelkurmay'a göre düşman gerilla kuvvetleri

Genelkurmay Başkanlığı Özel Hareket İcra Komutanlığı'nın hazırladığı İçgüvenlik Harekat Konsepti başlıklı kitabın 46. sayfasında "Karşı Gerilla Harekatı" adlı bölüm başlıyor. Bu bölüm "Gerilla harekat ve faaliyetlerine karşı uygulanan genel karşı gerilla prensipleri", "Gerilla kuvvetlerine karşı yapılacak karşı gerilla harekatının safha ve uygulama şekilleri", "Karşı gerilla harekatında gerillalara karşı kullanılan başlıca taktik ve metodlar" adlı üç alt bölüme ayrılmış.

Sivil ve savunmasız insanlarımız kurşuna dizilirken

"Önemli olan gerillayı imha etmektir"

Birinci bölümde karşı gerilla harekatının amaç ve hedefi şöyle açıklanıyor.

"Karşı gerilla harekatının amaç ve hedefi, gerillaların bulunduğu bölgede kontrol tesis ederek, bölge içerisindeki gerilla unsurlarını imha ve tasfiye etmek, bu suretle bölgede bozulan huzur ve sükunu yeniden kurmaktır.

Gerillalara karşı yapılacak bir harekatta, bir arazinin ele geçirilmesi veya terk edilmesinin hiçbir önemi yoktur. Önemli olan gerilla kuvvetlerinin bölgede imhası ve bertaraf edilmesidir."

Birinci bölümde daha sonra gerilla kuvetlerine karşı yapılacak bir harekatın genel prensipleri şöyle sıralanıyor.

"1-İstihbarat ve istihbarata karşı koyma,

2-Sivil halkın kontrol altına alınması ve gerilla kuvvetlerinin desteğinden yoksun bırakılması.

3-Karşı gerilla kuvvetlerinin teşkili, teçhizi ve eğitimi,

4-Siklet merkezi teşkili,

5-Düşman gerilla kuvvetlerinin taktik ve tekniğinin çok iyi bilmesinin önem ve lüzumu.

6-Güvenilir bir muhabere sisteminin lüzum ve önemi.

7-Devamlı ve ihtiyaca cevap verecek bir lojistik sistem.

8-Psikolojik harp harekatı ile propagandanın önemi.

Bir altta gerilla kuvvetlerine karşı yapılacak karşı gerilla harekatının safha ve uygulama şekilleri ele alınıyor Safhalar hazırlık safhası, tecrit, imha safhası olarak üçe ayrılıyor. Uygulama şekli: Çevirme ve kuşatma harekatı, tuzağı daraltma, çemberi parçalara ayırma, çekiç ve örs tekniği, tavşan avı başlıkları altında inceleniyor. Karşı gerilla harekatında kullanılacak diğer taktik harekat şekilleri ise, tepki harekatı, taciz harekatı, esirgeme harekatı başlıkları altında inceleniyor. Bu bölüm karşı gerilla harekatında gerillalara karşı kullanılan pusu, baskın, devriye ve kontrol-arama gibi başlıca taktik teknik ve metodların anlatımıyla sona eriyor.

"Biz çoğu kez halkın sükut duvarları ile çevriliyiz oysa gerillalar..."

Karşı gerilla adlı bölümün ana başlıklarını bu şekilde sıraladıktan sonra "İstihbarat ve istihbarata karşı koyma" bölümünü açalım:

"Gerilla kuvvetlerine karşı yapılacak bir harekatın başarıya ulaşması için doğru, ayrıntılı ve zamanında değerlendirilen istihbarat şarttır ve birinci derecede özellik taşır. Gerilla kuvvetleri genel olarak sık sık yer değiştiren ayrı ayrı gruplar halinde çalışan ve gizlenme olanakları kolay, teşhisi güç kuvvetler olup, çok etkili ve güvenilir bir istihbarat ve istihbarata karşı koyma plan ve programı uygularlar.

Bu nedenle çok kez normal bir muharebe harekatına kıyasla gerillalara karşı yapılacak bir harekatta istihbarat ve istihbarata karşı koyma konusu çok daha büyük önem taşır.

Özellikle istihbarat ve istihbarata karşı koyma çaba ve faaliyetlerinde, gerillalara baskın yapmak ve onların yapacakları baskınlara karşı önceden hazırlıklı olmak hususu üzerinde önemle durulması ve harekatın bu ana fikrin ışığı altında yürütülmesi gerekmektedir.

Hükümet kuvvetleri çok kez bölge, halkın sükut duvarları ile çevrili olduğu halde, gerilla kuvvetleri her zaman için, bölge içinde ve bölgeler arasındaki topraklarda kolaylıkla dolaşarak dost akraba yeraltı örgüt mensupları ve sempatizanlarından her türlü bilgi ve haber alabilirler. Gerilla kuvvetlerinin istihbarat görev ve hizmetlerinde çok kez şüpheleri çekmeme noktasından hareket ederek kadın ve çocuklardan ihtiyarlardan yararlandıkları görülmüştür ve bilinmektedir. Yine gerilla kuvvetleri karşı gerilla kuvvetlerinin takip ve baskınlarından zamanında kurtulmak için istihbarata karşı koymaya son derece önem verirler ve bu konuda sıkı tedbirler ve tertipler alırlar. Bu tedbirlerle de yetinmeyerek gerilla kuvvetleri barındıkları yerler hakkında karşı gerilla kuvvetleri tarafından bölge halkından bilgi alınır endişesi ile sık sık yer değiştirirler." (SÜRECEK)

SANIKLARIN DİLİNDEN

Velioğlu Diyarbakır Kaynartepe Mahallesi 64 sokak No: 4/8 nolu evde oturur. Telefon no: 239 34'tür. Örgütün Batman sorumlusu Ahmet Işılakça'nın öldürülmesiyle gece yarısı Diyarbakır Emniyetine ait bir minibüs ile Hacı Bayancık'a ait bir araçla apar topar Velioğlu'nun evini Diyarbakır Emniyetine ait bir eve taşıdılar, ve Velioğlu halen burdadır diyor bir tanık. Bir başka tanık ise Velioğlundan sonra Hacı Bayancık geliyor diyor. Hacı eskiden solculuk yapıyordu 12 Eylül sonrası çeşitli işlerde çalıştı ama hep yoksuldu, kesin olmamakla beraber 1986 yılında devletle anlaştı. Şimdi durumu oldukça iyidir konfeksiyon mağazası iş yerleri vardır. Şu anda Bingöllülerin içinde örgütleme yapıyor.

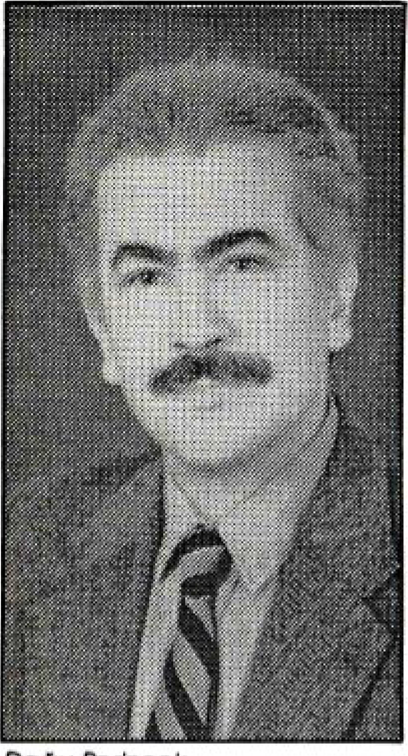
Bingöl'le ilişkileride o sağlıyor. Velioğlu siyasal bilgiler fakültesini okuduğunu söylemesine karşın yaptığımız araştırmada Velioğlunun MİT okulundan mezun olduğu, böyle birinin bu okulda mezun olmadığı ortaya çıktı. Çoğu zaman Batman'lı olduğunu, zaman zaman da Diyarbakır'lı olduğunu söylüyen Velioğlu yaptığımız araştırma sonunda Diyarbakırlı olduğu ortaya çıktı. Tanık anlatıyor "Diyarbakır, Bingöl polis merkezinde silah eğitimi veriliyor, bu eğitime gidenler Velioğlu ve Ali kod adlı birinin önerisiyle alınıyorlar, burdaki eğitime dair en ufak bir bilgi sızdıran olursa öldürüyorlar 'Ben 3 ay eğitim gördüm diyor. Osman Danış' derslere emniyet müdürü de giriyordu 've mutlaka başarmalıyız' diyordu. Başka üst düzeye yetkililerde derslere katılıyorlardı. Spora ve ideolojik eğitime ve silah atışlarına büyük önem veriyorlardı. Eylemlerde biz başarısız kalınca direk polis devreye giriyordu diyor. Bir başka tanık: "Müdür bangır bangır bağırıyordu halka mutlaka gözdağı verilmelidir" diyordu. Velioğlu şimdilik saklanıyor. Telefon numarasını çevriyoruz. **Alo selamün aleyküm,** eleykümü selam. **Ben Almanya'daki din Kardeşlerimiz adına arıyorum.** Kimi arıyorsunuz? **Veli beyi arıyorum kendisi bu numarayı vermişti bana.** Şu anda yoklar. Yani taşındılar. **Ama bana burda olduğunu söylemişti.** Durumlar değişti. **Öyle mi? Ne oldu?** -Siz nerden arıyorsunuz- **Almanya'dan arıyorum.** Telefondaki yanındakiyle anlaşılmayacak şekilde konuşuyor. Bir süre sonra: Alo siz nerden arıyorsunuz. **Almanya'dan arıyorum, daha öncede kendisiyle görüşüyordum.** 1 hafta sonra arayın Telefonu kapatıyor sonra arıyorum telefon çalışmıyor, hep meşgul. Velioğlu evi terk ettiği gibi telefonuda kapamış.

Lübnan'daki: Hizbullah yetkilileri "Devletin bu isim altında katliam yapmasını İsrail taktiği ve ABD'nin Vietnam taktiği olduklarını belirtiyorlar. Dinin bu şekilde kullanmasını ancak din düşmanları yaparlar. Zaten Türkiye'nin dini bir maske olarak kullandığı ortadadır" diyorlar. "Biz islam birliğinden yanayız. Din için savaşılır din savaşa alet edilmez. Çok çirkin bir durumdur. PKK'nin disiplini ve yaşam tarzı müslümanların yaşam tarzıdır. Kutsal kitapta günah sayılan her şey PKK'de suçtur biz böyle tanıdık onları ve böyle olduklarını da gördük. Hiçbir çelişkimiz onlarla yoktur. Müslüman Kürt kardeşlerimizin bu eziyetten kurtulmasını istiyoruz." Hizbullah yetkilileri Ortadoğu'da en büyük tehlike olarak siyonizmi sömürgeciliği ve baş düşman ABD'nin olduğunu belirtiyorlar.

Nusaybin'e oldukça önem veriyorlar. Buranın bir ticaret merkezi olması itibarıyla, giren çıkanı pek belli olmaz. Polisle yoğun bir dirsek teması ve destek sağlanılarak öldürmeler yapılıyor. İdil'de ise Kaymakam Kemal Karaman, çok kişiye bu işi teklif etmiştir. Para ile satın aldığı çok kişide var "İ. A. beni de bu şahıs düşürdü" diyor. "Canınız ne isterse yapın" diyor. "Öldürün talan edin devletin korumasındasınız. Kimse kılınıza bile dokunamaz" diyordu. Bu ismi neden seçtik diye sormuştum Ali'ye. Ali "Kürtler dine çok bağlılar, bir inandırdınmı tamam, mezhep çelişkileri var, bunu iyi kullanmak gerekir" diyordu. Aradan 3 gün geçmedi Mikail Bayru öldürüldü. Devlet bunları pılanlıyor. "Eğer tesadüfü yakalanırsak, tesadüfi" diyorum. Çünkü yakalanmamak için her türlü tedbir alınıyor. Olayı kan davası ve ya başka bir nedenle siyasiden çıkaracaklarını söylüyorlardı. Batman Havaalanı da zaman zaman silah eğitimi için kullanıldığını duydum. Batman'da Ankara'da eğitilmiş MİT elemanları emniyet binasında ve MİT binasında eğitim veriyorlar ama en önemli eğitim yeri Diyarbakır Çevik Güç merkezidir. Tüm planlar burdan yapılıyor. Hizbulah yetkileri Kürdistan'da geliştirilen katliamları nefretle kınadıklarını belirtiyorlar. Dinde masum insanların katledilmesi yoktur. Kürt dindarları vatanları uğruna mücadele ediyorlar. Demelerine karşın devlet kendisini maskelemek için bu ismi ısrarla kullanıyor.

İ. A. Muş'ta öğretmenlik yapan biri var. O da ekiptendir derken, başka tanığımız ise özellikle Batman, Nusaybin, Cizre ve Silvan'da. Üs kurmuşlar. Eğitim verenler Bolu, Kayseri, Isparta komando taburlarında ve Ankara'da geliyorlar Kızıltepe'ye diyor. İ. A. PKK neden hep orayı bombalıyor. Önemli bir eğitim merkezidir diyor ve ekliyor "özellikle hedeflerimizi iyi seçiyoruz vurmada da örgütlemede de. Öğrencileri örgütlemeye önem veriyoruz".

Kuran kursları bu iş için biçilmiş kaftandır. Ben diyor şunu yüzde yüz diyebilirim. Diyarbakır Çevik Güç Kızıltepe Ordu Evi Batman MİT binası ve Ankara özel tim merkezleri bu kişileri eğitiyor. Akşam saat 23-10'da Velioğlunun evinde çıktık bir münübüse bindik yeşil renkli münübüs emniyet binasında durdu bir kapıdan içeri girdik. "İçeri girdiğimde 25 kişiden fazla oturmuş polislerle konuşuyorlardı, Velioğlu birisiyle konuştu ve çıktık" diyor. Tüm tanıklar ve olaylar devletin örgütlediği ve organize ettiği Hizbi-kontranın gerçek Hizbullah ile hiçbir alakasının olmadığıdır. ERNK Avrupa Temsilciliği: "Polis bu isim altında örgütlenmiştir. Bunların Hizbullah ile ilgileri yoktur. Devlet halkımızın ulusal birliktenliğine ket vurmak istiyor. Ama bu çabalar gün ışığına çıkmıştır. Kirli savaşı tırmandırarak kendi sonunu hızlandırmaktadır" diyor.

Doğu Perinçek

Perinçek

"Hattı Humayun"u mu müdafaa ediyor?

—II—

Selim Ferat

1991 Newroz'u ve Cizre'nin SP'si

1991 Newroz'u; Dargeçit, Nusaybin, Silopi, Silvan, Lice, Suruç, Van, Malatya Adana, Ankara, İzmir, Mersin vb. yerlerde çoşku ile kutlanmıştır. En görkemli kutlamalardan biri ise, Cizre'de olmuştur. "Yüzyıl" dergisi Newroz'la ilgili: "Kürtlerin yeniden doğuşu ...öne çıkan iki güç: PKK ve Sosyalist Parti" (24 Mart 1991)' yi haber yapmıştır. Daha sonra birçok sayısında, Cizre'de PKK ve SP vardı belirlemelerine yer veren SP Genel Başkanı sayın Doğu Perinçek, ERNK'nin 1991 Berlin kutlamasından bir gün önce yapılan bir toplantıya konuşmacı olarak katılmıştır. Konuşmasında, Kürdistan ulusal kurtuluşu "Kürt yoksul köylülüğünün" başkaldırısı olarak nitelendiren sayın Perinçek, SP'yi ise işçi hareketinin öncü partisi olarak adlandırıp, işçi partisi kurma ve olma hakkının Kürtlere nasip olmayacağını iletmek istemiştir. Kendisinin 1991 Newroz kutlamalarında Cizre'de olduğunu belirten sayın Perinçek, "Cizre'de yalnız PKK ve SP vardı" diyerek, Kürdistan'da ne kadar örgütlü olduklarını anlatmak istemiştir. Toplantıya katılan Kürtlerin tepkileri ise büyük olmuştur. Bir konuşmacı, Perinçek ve arkadaşlarının örgütlü Kürdistan'da örgütlenmesinin politika ekonomisinde bir eksiklik olduğunu, aslında SP'nin örgütsüz Türk işçilerini bir organa kavuşturması gerektiğini vurgulayarak, sayın Perinçeği eleştirmiştir. Diğer bir konuşmacı ise, Perinçeğin sömürge Kürdistan'da SP'nin olduğunu söylemesi ile, bu partinin de sömürgeci statükonun gereklerini yerine getirdiği anlamına geldiğini, SP'nin, Kürt halkının örgütleri: PKK, ARGK ve ERNK ile dayanışma içerisinde olmaları gerektiğini, dahası, enternasyonlizmin, ancak Türk işçi sınıfının Kürdistan ulusal kurtuluşunu yalnız bırakmamak ve TC devletini parçalamak üzere Türkiye'de örgütlenmek olduğu söylemiş ve ekleyerek özetle *"Sayın Perinçek, ulusal kurtuluş mutlaka başarıya ulaşacaktır. O zaman Kürdistan'da devrimci kahramanlar ile lanetlilerin heykelleri dikilecektir. Eğer siz bu sosyal-şoven politikanızdan vazgeçmez ve gerillanın kazanımlarını hile ve riyakarlıkla kullanırsanız, o zaman sizin heykeliniz de lanetliler arasında yer alacaktır"* demiştir. Sinirlenip, tahammüle rıza olmayan Perinçek ise konuşmacıya hitaben: "Gerilla bile bana bu eleştiriyi yapmıyor" demiş ve bir türlü neden Cizre'de ve Kürdistan'da bir SP örgütlemesine gittiklerinin nedenlerini açmamıştır.

Burada önemli bir eleştirimiz şudur: Cizre'de 1991 Newroz'unun bir ayaklanma biçiminde kutlanmasının temelinde gerilla mücadelesinin yattığını Perinçek'de bilmektedir. O zaman PKK'nin Kürdistan'da olması doğaldır. Ancak bu mücadele ile organik bağı olmayan SP'nin değil. Tersinin iddiası ise bir yerde; "politika da namuskarlık güçlülüğün neticesi, ikiyüzlülük ise zayıflığın sonucu..." (Lenin, Werke-17,151) olmaktadır.

Geriye çark eden ilericilik

SP, HEP-SHP ittifakı ezici bir başarıdan sonra, ulusal kurtuluş taraftarı adayların Kürdistan'da TC Parlamentosuna seçilmelerinden sonra, ulusal kurtuluş güçlerine karşı saldırıya geçmiştir. Perinçek ve arkadaşları en azından iki temel gelişmeyi görmek istememişlerdir. Bunlardan birincisi; 70 yıllık TC politikasında önemli bir çatlağın açılmasıdır. Temelini gerilla mücadelesinin oluşturduğu bu çatlak, parlamenterlerin yemin töreninden sonra çıkan tartışmalarda başlamıştır. TC kurmayları birbirine düşmüş, darda kalanlar TC sömürgeciliğinin devlet ve parlamento kadroları olmuşlardır. Ve bu da ulusal kurtuluş için bir artı olmuştur.

İkincisi; "politika da belli bir hedefe ulaşmak için, kişi, şeytanın kendisi ile ittifaka gidebilir. Yalnız, kesin olarak kendisinin şeytanı kandırdığı kanaatine sahip olmalıdır, tersine değil." (Marx-Werke-8.392) Ulusal kurtuluş için bunun tersi olmamış, bilakis TC'nin Evren gibi öncü kadroları, HEP'in bu "ittifakı" nı kabul ettikleri için pişmanlık duyduklarını beyan etmişlerdir.

Perinçek ve arkadaşları ise, Kürdistan'dan oy alamadıkları ve HEP ile ittifak gerçekleştiremedikleri için, HEP'i devletin partisi olarak nitelemişlerdir. Ders verici olan ise, Perinçek'in SP Genel Başkanı sıfatıyla, daha sonra HEP'e birleşme çağrısı yapmasıdır.

Ancak, Kürt halkı kendisine sırt döneni affetmiyor; savaş, hayıflanmayı, zayıflığı, politik ehvam ve riyakarlığı kabul etmiyor ve savaş içerisinde olan Kürdistan halkı ise SP'ye bundan sonra pek sıcak bakmıyor.

TC ve ayaklanma provokasyonu

1991'deki serihildanlar ve genişleyen gerilla hareketi karşısında, Kürdistan için temel bir çözümden yoksun olan Türk hükümeti, 1992 Newrozun'dan aylar önce geniş bir halk katliamını planlayarak, bunu yayın organalarıyla Türk kitlelerine taşıyıp, savaş hazırlığı yapmıştır.

"2000'e Doğru" ise, çok bilinçli bir şekilde, Newroz öncesi, Kürt ulusal kurtuluş hareketini "uyarma"ya çalışmıştır. Bu dönemde, devlet "PKK silaha sarılırsa ben karşılık veririm" derken. SP, "PKK'nin silaha sarılacağı muhtemeldir, bundan vazgeçsin, yoksa katliam olur" anlamına gelen açıklamalar yapmışlardır. Sayın Perinçek uyarıyor "Aynı zamanda uyarıyoruz; devlete koz veren, onun kamuoyu yaratmansına yol açan provokatif, gerçekçi olmayan, sorumsuz laflardan ve sorumsuz eylemlerden kaçınılmalıdır. Bu hafif tutumların sonuçları çok ağır olacaktır. (abc)" (2000 Doğru 26 Ocak 1992, s.12) Evet! "Bu hafif tutumların sonuçları çok ağır olacaktır."

1 -Bu bir tehdittir. Bir sosyalist, bir halkın ulusal kurtuluş hareketini tehdit etmez.

2 -Bu "Tehdit" askeri postal kokuyor: "Hafif tutum"a, "Ağır sonuç" (Katliam?) tehdidi. Bu tehdidi Kürt halkı ve onun öncüleri binlerce kez duymuşlardır. Peki, gerçekte ne olmuştur? Newroz öncesi, PKK politikacıları, PKK Genel Sekreteri Öcalan ve ERNK Avrupa Temsilciliği, hiçbir şekilde 1992 Newroz'unda özel bir ayaklanma olacağını açıklamamışlardır. 1992 yılının tümden bir ayaklanma yılı olacağı, ulusal meslise gidileceği ilan edilmiştir. Ve nihayet ARGK silahları "özel olarak bu gün için işletmemişlerdir. Devlet ise, Batman'da daha büyük bir kitle (30.000) katılmasına ve TC'nin yasak koyduğu "Biji Serok APO, Biji PKK, PKK gel e, em PKK'ne" sloganları atılmasına rağmen, Cizre'de ve Nusaybin'de toplanan savunmasız Kürt halkını katletmiştir.

Tarihi tuşlama ve gaflet

Sayın Perinçek, bu katliamdan sonra "1992'ye kadar Türkiye halkında PKK'ye karşı bir hösgörü vardı" (Teori-29, 22) iddiasıyla, TC'nin katliam "başarı"sına paralel bir değerlendirmede bulunmuştur. Aynı yazı da Perinçek: "Hizbullah'ın Kürt halkı içinde örgütlenmeye başladığı bir gerçek... Köylerde hakim oluyor, Batman'da esnafa hakim oluyor" (agy). Bu yazının tarihi Mayıs 1992, Newroz'dan önce, Şubat 1992'de ise 2000'e Doğru dergisinin kapak manşeti: *"Hizbullah Çevik Kuvvet merkezinde eğitiliyor"* yazmaktadır. Bu manşete ters düşen Perinçek, Mayıs "Teori"sinde "PKK, Hizbullah'a Kontr-gerilla diyor. Bu tesbit gerçeği yansıtmıyor" diyerek, belki de Hizbullah'ın "halk gücü" olduğunu iddia ediyor? Biraz açalım... Kürdistan halkı yıllardır birçok şeye tanık oldu. İlk günler zordu. Arkadan vurulan gerillalar vardı. Kürt halkı kendisini tanıdı, düşmanını da belirginleştirdi. Ancak, bu mücadelenin gelişmesi hem TC politikasında, hem de Türk "solu" politikasında patlamalara yol açtı. Özellikle devrimci bir Türk işçi hareketinin zorunlu olarak tarih sahnesine çıkma çalışmalarının yapıldığı bu dönemde, varlıklarının heder olmasından korkan "sol" kesimde, geçmiş süreçte kalmak için bir direnme örgütlenmektedir. Yine Türkiye devrimci örgütünün doğuşuna engel olmak isteyen birçok "sol" anlayış mevcuttur. Bu anlamda, saldırılar tarihi gelişimin bir parçasıdır.

Kürdistan ulusal kurtuluşuna yapılan her saldırı, gelişmekte olan Türkiye devrimci hareketine bir saldırıdır. Ve "bir kez devrim başladığında, o, liberaller ve diğer düşmanları tarafından da 'tanınır' çoğu kez gammazlamak ve iftira etmek amacıyla" (Lenin, Werke-21, 400)

Devrim korkusu ve şovenizme düşüş

Perinçek ve arkadaşları son dönemlerde, önceleri, birçok Kuzey Kürdistan kökenli (!) gazete ve mecmuanın Kürdistan ile ilişkilerinin ispatı için Talabani ve Barzani'yi manşetlerine çakırdıkları gibi, 2000'e-Doğru'nun dilinde "Çevik Güç'ün Ortadoğu ayağı, emperyalizmin uşağı" olarak tanımlanan Talabani'ye Ferit ilsever aracılığıyla yanaştılar. İlsever-Talabani, devrimcilik ve eskiden maoculuk üzerine bolca sohbet ederek pozlar verdiler.

Perinçek ise, PKK'nin, "Behdinan-Botan hükümeti" şiarının nedenini TC'nin "Kuzey Irak Kürt liderliği ile ilişkilerine" (Teori-29) bağladı. Böylece Perinçek, bir kez daha, Kürdistan gerçeğinde ortaya çıkan bir devrim gerçeğinin nedenini dış bir kaynağa bağlayarak, yeni bir şey yapmamış oldu. Sayın Perinçek bununla yetinmiyor ve PKK'nin Güney Kürdistan'da örgütlenmesine hayıflanmış görünüyor: "PKK bu ortamda Botan-Behdinan hükümeti sloganını ortaya attı. Behdinan Barzani'nin hakimiyet alanı. Yani Barzani'ye meydan okumuş oluyorsun. Ben senin otoriteni tanımıyorum, senin hakim olduğun bölgede hükümet kuracağım demiş oluyorsun. Kuzey'de Türk devletine, Güney'de Barzani'ye, ikisine birden meyden okuyorsun. Bu da önemli bir taktik hatadır." (Teori-29) Perinçek, burada bir köy ağası kadar kinini kusuyor. Hani marxsistlere göre kişilerin hakimiyet alanlarına rıza yoktu?" Hani Kürdistan tüm bir ülkedir? Elbette, Barzani'nin otoritesi demek, Kürt halkının ezilmesi olacağından dolayı müdahale de görevlerden sadece bir tanesi olmaktadır. En önemlisi ise, Barzani'nin "hakim" olduğu alan ise Kürdistan'dır. Orada PKK'nin örgütlenmeye çalışması ise çok doğaldır. Bundan rahatsız olan ise ABD'dir. Barzani'dir, TC'dir ve son olarak koroya katılan sayın Doğu Perinçek olmaktadır: "Kuzey'de Türk devletine, Güney'de Barzani'ye, meyden okumak" birbirinden kopuk iki şey değildir. Bunu sayın Perinçek iyi biliyor. Eğer burada bir "taktik" hata söz konusu ise o da, TC'yi destekleyen sosyal-şoven "solcu"lara aittir.

Bu solcular, kendilerini TC'nin, Kürdistan seferinde yürütemeyeceği bir görevi yerine getirmekle yükümlü kıldılar. TC, açık ırkçı ve milliyetçiliği ile "sol" ve "aydın" kesimde, Kürdistan ulusal kurtuşuna olan sempatiyi kıramaz. Bu "kutsal" görevi üstlenmek ise, döne dolaşa Perinçek ve arkadaşlarına düşmüştür.

Nihayet, Teori dergisi sayın Perinçek'in yazısının bittiği sahifenin 23 sahife sonrasına, ırkçı-faşist "Yeni Forum" dergisi yazarlarından Aydın Yalçın'ın "Ülkede iç savaş ortamı var mı?" Yazısını yayınlamıştır. "Yayın Dünyası" bölümünde verilen yazı, kitleyi bilgilendirmek (!) için verilmiştir. Bu yazıda, Aydın Yalçın: "Türkiye 120 bin polisi 500 bin askeriyle, APO'nun 5-6 bin gerillasına, bilemedin 10 bin silahlı çetesine teslim olacak bir ülke midir. Bu ne vahim hesap hatasıdır" (Teori-29, 69) demektedir. Bir vahim hata(!)'yı da Perinçek ve arkadaşları yapmışlardır. Günün yirmidört saati TC'nin kustuğu sömürgeci barbarlığın propaganda makineleri yetmiyormuş gibi, bunun bir devamı da "Teori" dergisine yansıtılmıştır.

Kişiyi tarihe yazmak

Şimdi ise, bugünkü Perinçeğin sonu ile ilgili tezlerimizi sıralayabiliriz:

Birinci tez: Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi, Kürtlerin yönünü değiştirmiştir. 900 yıldır, sorunlarının halli için, Osmanlı ve cumhuriyete gitmek üzere Ankara'ya ve İstanbul'a yürüyen Kürtlerin yönü değişmiştir. 900 yılık hükümdarlıkları son bulmak üzere olan Türk egemenleri bunun farkındadırlar. Artık, merkez Botan ve Diyarbakır'dır. Önceleri Kürt ve Türk egemenleri sorunlarını Ankara'da, bugün ise Kürt ezilenleri Türk ezilenleri ile birlikte sorunlarını Botan'da halletme imkanına sahiptirler. Perinçek, Türk işçi sınıfının başarısı için Botan'a uzanmak istemeyenlerdendir. Şoke olmuştur, Kürt marxsistlerinin, eskiden Kürt egemenlerinin yaptığı gibi, neden Ankara'ya yol almadıkları-

Devamı 23. sayfada

"İç harekat"ın stratejik amacı:

TERÖR... KATLİAM... SÜRGÜN

Berxwedan Ortadoğu Servisi

Türk ordu birliklerinin Güney Kürdistan'a yönelik girişiği "dış harekatın" sonlanmasının ardından "İçerde de harekatın başlatılacağı" açıklandı. Bu açıklama Ankara yönetiminin en üst düzeyinde ifade edildi. Bölge valisi ve Türk ordu yetkilileri: *"Kuzey Irak'tan sonra, içerdeki yuvalara da harekat düzenlenecek, teslim olmayanlar imha edilecek"* diyorlardı.

Ardından gazetelerde belli belirsiz "İç harekat" haberleri yapıldı. Ancak, ortada basının her zamanki şatafatlı propogandası yoktu. Kahraman komandolar dağları pamuk halacı gibi atmıyor, uçaklar yeri göğü inletmiyor. "teröristler" kaçacak delik aramıyordu! Babıali basının yüzlerce puntoluk kapkara manşetleri ordunun ne kadar kahraman olduğunu anlatamıyordu!

Ancak, askeri yetkililere göre "İç harekat" başarıyla yürüyordu! Görünmeyen bir ordu, görünmeyen gerillaları kuşatmış, harekat yapıyordu!

"İç harekat" yeni mi?

Ankara yönetiminin ve Türk ordu yetkililerinin PKK'ye karşı tavırları hiçbir zaman değişmedi. Onlar için PKK her zaman tüm olanaklar kullanılarak imha edilmeli, onlara "yardım ve yataklık" eden halkta katledilmeliydi.

Bir gerillanın kokusunun alındığı bir dağa, bir tabur asker gönderen ordunun yeni bir "İç harekat" başlatması anlamsızdı. Kürdistan'da "İç harekat" zaten hiçbir zaman bitmemişti.

Türk ordusunun neredeyse tümünün içine çekildiği bir savaş ortamında yeni bir "İç harekat" sözlerinin başka anlamları vardı.

Kaldı ki Türk ordusu, kuruluşundan bu yana gerçekleştirdiği en büyük askeri harekatı Güney Kürdistan'daki ARGK kamplarına yöneltmiş, bu saldırıdan hemen önce, kendi açıklamalarına göre, 7 tabur asker ve onlarca uçakla Cudi dağındaki gerilla mevzilerine yönelik büyük bir saldırı gerçekleştirmişti. Güney savaşı gibi günlerce gazete ve TV'lerde uzun uzun verilen bu operasyon sırasında tek bir gerilla vurulmamış, yapılan resmi açıklamada, bir gerilla mezarı kazınırken patlayan bir bubi tuzağıyla 30 askeri ağır yaralanmış, bu olayın ardından da ordu Cudi'den çekilmişt. Gabar, Herekol, Kato ve Ağrı'ya da aynı çapta saldırılar düzenlenmiş her defasında birlikler kayıp vererek çekilmişti. Ordunun bu operasyonlarında komediler de yaşanmıştı. Ağrı dağındaki gerilla mevzilerine yönelik ağır silah, uçak, helikopter, binlerce asker, korucu ve özel timin katıldığı ve milyarlarca lira harcanan saldırının bozguna uğraması üzerine operasyonu başlatan ve yönelten valiler, komutanlar hakkında hükümet soruşturma açmıştı. Bir başka operasyonda da Ardahan Valisi gerillalarca esir alınmaktan zor kurtuluyordu.

Kımıldayan her şeye ateş!

İç harekat deyimini Türk rejiminin yeni politik-askeri yöntemi olarak algılarsak, bu yönetimin evveliyatını ve parçası olduğu planın bütününü incelemek gerekiyor. Ankara yönetimi daha doğrusu devleti yöneten MGK (Milli Güvenlik Kurulu) ve bir üst kurulu olan Özel Harp Dairesi, Demirel-İnönü koalisyonu ile birlikte Kürdistan'da yeni bir politik-askeri yöntem uygulayacağını önceden açıklamıştı. Buna göre; "Kürtler 29. isyana kalkışmıştı ve bu isyan da öncekiler gibi bastırılacaktı."

Önce Newroz'da Kürtlerin ayaklanacakları ve bunun bastırılacağı belirtildi. 21 Mart günü bayramlarını kutlayan halkın üzerine ateş açılarak, 100'den fazla sivil halk öldürüldü, birkaç katı da yaralandı. Meydanlarda ele geçirilenler DGM'lerde idamla yargılandı.

1992'nin Newroz sabahı, Şırnak'ta bir kontrgerilla komutanın ateşlediği ilk mermi, bundan böyle sivil-gerilla ayrımı yapılmaksızın tüm Kürtlere "yasal" imhanın dayatılacağının deklarasyonuydu.

Startı Newroz olan bu yeni politikayla Kürdistan baştan başa askeri bir kışlaya çevriliyordu. Newroz'dan yaklaşık dört ay önce, Kürdistan'da "İç harekat" için yeterli cephane, silah, personel ve askeri araç yığınağı yapılmıştı.

Türk ordu kurmayları ve özel harp daireleri yeni stratejinin planlamasını en ince ayrıntısına kadar yapmış; öldürülecekler, gözaltına alınacaklar, boşaltılacak köyler, kapatılacak dernekler, engellenecek gazeteler, yakılacak il ve ilçeler, hangi birliğin, hangi komutanın, hangi kontrgerilla timinin nereye gönderileceği, Güney Kürdistan'a yönelik izlenecek politika, gazetelerin nasıl yayın yapması gerektiği, hangi köşe yazarının ne yazacağı, TV'lerde hangi programların yapılacağı, komşu ülkelere yönelik nasıl bir siyaset izleneceği, hükümet yetkililerinden kimin hangi rolü oynayacağı gibi ayrıntılar bile planlanmış ve tıkanmış rejim için taze kan sayılan, "halk-oyu desteğine sahip" DYP-SHP koalisyonu ile harekete geçilmişti.

Seçim bildirgesinde "demokrasi, insan hakları, Kürt realitesi, cam devlet, şefaf karakol" gibi terimlerden bolca sözeden koalisyonuna PKK'de bir şans vermek istemişti.

Ancak, Özel Harp Dairesi ve generaller hazırladıkları imha planını Demirel ve İnönü'nün önüne koyunca onlar için söyledikleri yutmaktan başka yapılacak bir şey kalmamıştı. Devletin gerçek sahiplerinin niyeti oldukça açıktı. Demirel bir kez daha şapkayı alıp gitmemek için önüne konan planları itirazsız kabul etmişti. Koalisyonun küçük biraderi İnönü ise, aklıkemale ermesinden bu yana Kürt kavmine duyduğu baba yadigarı nefretle aynı basiret(sizliğ)i göstererek generalleri alkışlamıştı.

Demirel-İnönü koalisyonunun önüne konulan planın özü Kürdistan'da kımıldayan her şeye ateş etmekti.

Newroz katliamından hemen sonra Nusaybin sokaklarında dolaşan bir özel tim elemanı şehre girmemeleri için tehdit ettiği gazetecilere, *"Artık tabanca-tüfek yok, en küçük harekat topla-tankla karşılık vereceğiz, yerle bir edeceğiz, öyle emir geldi"* diyordu.

Ve iç harekat planı işlemeye konuldu. En küçük kitle gösterilerine ateş açıldı. Cenaze törenleri yasaklandı. Kapatılan kepenkler zorla kırılmaya, sahipleri cezalandırılmaya, yürüyen köylülere ateş açılmaya, yüzlerce kişilik kalabalıkların topluca gözaltına alınmasına başlandı. kontrgerilla cinayetleri tırmandırılmaya, gözaltında işkenceyle öldürme, kaybetme, köyler kuşatılıp topa tutulmaya ve onlarca köyün boşaltılması başlatıldı.

Demirel-İnönü koalisyon hükümeti Avrupalı vicdanlara; Mehmet Kahraman adlı Hazro'lu bir Kürdü İnsan Hakları Bakanı, hemşerisi Hikmet Çetin'i de Dışişleri Bakanı diye vitrin mankeni olarak sunduğu koalisyonun bir yıllık sürecinde, sadece sivil halktan 800 kişi, kontra cinayetleri, gözaltında kaybolma, işkencede öldürülme, evlerin, köylerin topa tutulması, insanların sokaklarda kurşunlanması gibi "yasal" imha yöntemleriyle katledildi. Yaklaşık 20 bin kişi gözaltına alınıp işkenceden geçirildi. Bunlardan 3 bini tutuklandı. Yüzlercesi hakkında açılan idam davaları sürüyor.

Gazeteci, aydın, yazar din adamı, politikacı, esnaf muhtar gibi yaklaşık 350 kişi kontra timlerince öldürüldü. Bu süre içinde devlet güçleri ve gerilla birlikleri arasında çıkan çatışmalarda, resmi rakamlara göre 1000, bizim kaynaklarımıza göre yaklaşık 300 gerilla yaşamını yitirdi. Bu süre içinde savaşta yine resmi rakamlara göre, 400, bizim kaynaklarımıza göre 2000'den fazla korucu, asker, tim, kontra öldürüldü. Bu rakamlara Güney Kürdistan'daki gerilla kamplarına karşı girişilen askeri harekat sırasında meydana gelen can kaybı ise dahil değildir.

Bu kısa tablodan da anlaşılacağı üzere Kürdistan'da 8 yıldan bu yana kesintisiz süren savaş, Demirel-İnönü döneminde en üst boyutlara tırmanmıştır.

Evet, bu süreç Kürdistan'da kımıldayan her şeye ateş edilen süreçtir. İç harekat, Süleyman Demirel, Hikmet Çetin, Erdal İnönü, Mehmet Kahraman gibi siyaset zavallılarının demokrasi vitrinine konularak kulanıldığı bir yasal terör ve imha sürecinin adıdır.

İç harekatın stratejik amacı

Kürdistan'da mevcut siyasal durum tamamen devletin denetiminden çıkmış, PKK'nin açık psikolojik üstünlüğü askeri üstünlüğe dönüşmüştür. Hepsinden önemlisi savaş inisiyatifi gerilladadır. Son zamanlara kadar; gelişen savaşı dışardan izleyen ve asimilasyondan en fazla etkilenen Türk sınırındaki iller ve ilçeler-

de de kıpırdamalar, kitle eylemleri, gerilla hareketliliği başlamış durumdadır. Artık Kürdistan'da gerillanın giremediği bir dağ yamacı, bir tek Kürt kasabası kalmamıştır. Bunun da ötesinde devlet zulmü sonucu, Türkiye'deki metropollere sığınan Kürtler de önemli bir siyasi hareketliliğe girmiş, kendi topraklarından miras aldıkları mücadeleyi Türk topraklarında devam ettirmektedir.

PKK'nin yeni yılda öngördüğü hedefler ise devlet için bir başka korkutucu kabustur. Ulusal meclis, savaş hükümeti, daha güçlü eylemler, daha büyük serihildan hedefleri rejime runda kalması, mahkemelerde suçlarını inkar edip, "savaşta bunlar olabilir" diyememeleri "savaş suçunu"nun korkunçluğunu gösterir! En azından dünya kamuoyu "vicdanında" mahkum edilir! 50 yıl bile geçse savaş suçluları İnterpol bültenlerinde "terörist" damgasıyla aranır!

Ancak savaş alanı Kürdistan ve sömürge halkların vatanları olunca iş değişir. Buralarda hukuk ve vicdan yoktur. Tüm gözler ve kulaklar kapalıdır. Aksine dünyanın süper devletlerinin tüm olanakları ezilen halkların kaybetmesi için seferber edilir.

Özel Savaş vahşetini sergiliyor, bir insanımız işkenceyle katledilirken

savaşın beklenenden daha kısa bir zamanda bitebileceği kabusunu yaşatmaktadır.

Bütün bunlar olup biterken, bir yıl öncesine kadar ordu sadece Kürdistan'da varlığını devam ettirmeye çalışıyor, hükümetler ise, Kürdistan'ı filen elde tutabilmekle avunuyordu!

Ancak, objektif durum ulusal kurtuluş mücadelesinin geçmesi gereken sırat köprüsünü geçmekte olduğunu gösteriyor.

1984 yılının 15 Ağustos'unda, Eruh ve Şemdinli'de atılan ilk kurşun sesinin duyulmasından sonra başlayan heyecanla; Diyarbakır surları önünde kenti seyrederken "Bu şehrin üzerinden dumanlar yükselip, insan çığlıkları, bomba ve silah sesleriyle karışık zafer naraları duyuluncaya kadar özgürlük bize hayal" denilmesini hatırlatıyor insana "İç harekat" lafları.

Ordu yetkililerinin kinayesiyle "İç harekat" Kürdistan'da hiçbir zaman sonlanmamıştı, ancak uzak anlamıyla "iç imha" yeni başlıyordu. Halkımız bu süreçten bir kez daha geçecekti. TC tarihinde daha önce 28 kez geçirildikleri gibi.

Savaşların renkleri ve Kürdistan'daki renksizlik

Savaşlar stratejik amaçlar üzerinden yürütülür. Amaca ulaşılmak için değişik taktik ve araçlar kulanılır. Hedef ise düşmanı etkisiz hale getirmek, savaşı ve karşı gücü doğuran etkenleri ortadan kaldırmaktır.

Devletler ve düzenli ordular arasında cereyan eden savaşlarda kurmayların ve araçların görevleri bellidir. Araçlar, her yerde birbirine benzer. Taktikler de benzerlik gösterir. Genellikle asgari kuralları vardır ve savaş hukuku bile geliştirilmiştir. Dünyanın çok az yerinde savaşlarda doktorlar, çocuklar, kadınlar, din adamları, sağlıkçılar ve gazeteciler hedeflenir. Tutsaklara ve savaş esirlerine işkence yapılmaz, öldürülmez. İnsanlık onurunu aşan şeyler dayatılamaz! Böylesine kirli işleri yapanlar bunları üstlenemez. Hitler'in işkencecilerinin bile öldürdükleri insanları tel örgütlerin yanında resimleyip "kaçarken vuruldu" diye belgelemek zo-

Orada hukuk olmuş olmamış, insanlar katledilmiş, işkenceyle elleri, ayakları kesilmiş, kadın ve çocuklar katledilmiş, cesetler panzerlerle sürüklenmiş, kimyasal silahlarla katliamlar yapılmış hiç farketmez. Savaş hukukuna uymak zorunda olanlar sadece kurtuluşçu güçlerdir. Kendilerini savunmaları"teröristliktir." Çünkü savaştıkları devletin resmi yasaları vardır. Oysa onların anayasası bile yoktur! Bir taraf siyah bir taraf beyazdır. Devletin mermileri yasaldır, onların ki kaçaktır. Devlet ölü ele geçirir, onlar öldürür. Devlet idam eder, onlar katleder! Devlet vergi alır, onlar soyar! vs... Küba'daki isyancı haklı, Türkiye'deki haksızdır. Küba rejimi barbar, Türk rejimi ise uygardır! Renkler bileşimlerine göre değil, topraklarına göre anlam kazanır! Ve savaş sürer gider...

"İç harekatın" stratejik anlamı ve taktikleri

Kürdistan'da gerilla savaşının stratejik inisiyatifi ele geçirmesinin ardından, Türkiye'de devleti yöneten güçler bu dengeyi lehlerine çevirmek için çabalara girişti. Bu denge de onlara göre iç imhayla sağlanabilirdi.

Devlet, Kürdistan'da siyasal bir çözümü düşünmek bile istememektedir. Askeri toplum geleneğiyle yönetilmiş Türk idari yapısının zaten böyle bir çözüm öngörmesi de beklenemez. Türkiye'de tüm sorunların çözümünün sihirli anahtarı silah ve zordur. Buna karşılık devrimciler de "Zora dayalı bir sistem, zorla yıkılır" belirlemesi yapmaktadır.

"İç harekat" yani iç imhayla amaçlanan ilk taktik "balık ile suyu" birbirinden ayırmaktır. Harekatın başladığı 2 aylık süre içinde temel amaç, gerillanın etkinlik gösterdiği alanları boşaltıp dağları yanlız bırakmaktır. Bunun için de özel savaşın beyninin yerleştiği Amed eyaleti pilot bölge olarak hedeflenmiştir. Kulp, Lice, Dicle, Hazro ve Silvan üçgenindeki köylerin büyük kısmı boşaltılmıştır. Bir ay içinde Kulp iki kez yakılmış ve büyük oranda boşaltılmıştır. Botanla, Amed'in bağlantı alanı olan Mardin eyaleti de ikinci hedef halindedir. De-

rik, Mazıdağı, Ömerli, İdil, Midyat kırsal alanı aynı uygulamalara sahne olmaktadır. Botan ise zaten kırlık alan itibarıyla %80'e yakın boşaltılmıştır. Dersim ve Serhat'ta aynı uygulamalar vardır.

Kırsal alanı boşaltarak, gerillayı halktan soyutlamayı amaçlayan devlet buna karşılık, insan kitlelerin hapsetmeyi amaçladığı kentlerde ise sınırsız bir terörle denetim sağlamayı amaçlamaktadır. Vietnam ve Irak'ın stratejik yerleşim birimleri gibi yerleşim birimleri düşünülmektedir. Kentlerin etrafı askeri garnizonlarla kuşatılmıştır. Kent içinde legal ve illegal terör grupları ve yöntemleriyle siyasi tansiyon kontrol altında tutulmaya çalışacaktır. Dağlarda kuşatılmış gerilla ise halktan uzakta çok fazla direnmeyecek, zamanla çözülecektir.

Kentlerde mutlak bir denetimle en küçük bir siyasi faaliyete bile izin verilmeyecek, yasal çabalar, basın-yayın etkinlikleri dernekler, partiler, sendikal çalışmalar devlet denetimini kabul ettiği sürece devam edebilecektir. Devlet güçleri, "Hülagu" taktiğiyle halkın yüreğine korku salacak, gerekirse Şırnak ve Cizre benzeri kitle katliamlarıyla kentler yerle bir edilerek, denetim sürdürülecektir. Gerilla saldırılarının öcü halktan alınacaktır. Halka öylesine eziyet edilecek ki, artık gerillanın eylem yapmasından rahatsız olacaktır. Buna karşılık insanların beyni terörize edilerek eylem yapma, eyleme destek verme düşüncesine bile uzak kalması sağlanacaktır.

Kürdistan tamamen dünyaya kapatılacak, mücadeleden haber veren basın-yayın organları ülkeye sokulmayacak, muhalif gazeteciler öldürülecektir. Sürekli gerillanın kayıp verdiği, buna karşılık askerin, polisin burnunun kanamadığı gibi haberler yapılacak, itirafçılar çoğaltılacak, "Teslim olanlar çığ gibi artıyor" propogandası yapılacaktır.

Komşu ülkelerin hizaya getirildiği, tümünün gerilla hareketinden soyutlandığı haberleri yayılacak, ABD ve Avrupa'nın gerillaya düşman, devlete dost olduğu anlatılacaktır. Ülkenin diğer parçalarındaki gerilla birliklerinin dağıtıldığı, imha edildiği, silahsızlandırıldığı ve diğer güçlere teslim olduğu haberleri yayılacak, bunun böyle olmadığını söyleyenler, devlettin tescili adamlarından Mehmet Ali Birand'ın olması halinde bile kulakları çekilecek, programları engellenecek, devlet katındaki itibarı bitirilecektir.

Anadolu'ya yerleşen Kürtlere yönelik de aynı terörize yöntemler kulanılarak, bunlara karşı Türk halkı da kışkırtılacak ve yaratılan ırkçı dalgaya Türkiye ve Kürdistan tam bir cehenneme dönüştürülecektir!

Ve 29. Kürt isyanı da böylece bitirilecktir!

2 aydan beri parça parça demokrasi maskesiyle uygulanmaya başlanan bu plandan sonuç alınıncaya kadar devam ettirileceği anlaşılıyor. 1992 yılında Dicle'li Kürt köylüsünün, Cizreli esnafın ve İdil'li çobanın çıplak bedenlerini kavrayan zincirlerini koparmak için devleten aman dileyeceği hesabı yapılmaktadır!

Ancak, tüm bunlar rejimin ve "İç harekat" mimarlarının ham hayalleridir.

"İç harekat" kurtuluş sürecini hızlanıdırmıştır

Tüm barbarlığına ve vahşetine rağmen Ankara'nın sırça köşklerinde kurulan sütliman hayallerin Kürdistan gerçeğinin granit duvarlarına çarparak düştüğü görülmektedir.

Evleri yakılarak, dağdan kente sürülen köylü, milis, özgürlük özlemini orda bırakmamaktadır. Daha bilenmiş bir yürekle özlemini kentlerin varoluşlarına taşımaktadır. Nitekim rejim yeni ve daha büyük bir tehlikeyle karşılaştığını farketmiştir. Cizre destanını yaratan, yiğit Kürdistan köylülüğü, Diyarbakır'ı da, Adana'yı da, Van'ı da, Antalya'yı da Cizre'ye dönüştürmektedir. Kontrgerilla korkudan çok nefret ve daha güçlü örgütlenmeler yaratarak, halkın mücadelesini hızlandırmıştır. Gerilla, halk ordusu esprisiyle halkla birlikte yaşamaktadır. Rejimin en güçlü yığınağını yaptığı Diyarbakır'da gelişen şehir eylemleri, şimdiden rejime korku nöbetleri yaşatmaktadır. Kürdistan'ın en büyük kitlesel eylemlerinden biri "İç harekatın" sürdürüldüğü 27 Kasım'da öncünün kuruluş yıldönümü kutlamalarından yaşanmıştır.

Son yılların en kötü kışlarından birinin yaşanmasına rağmen, gerilla birlikleri yolları denetim altında tutmakta, güçlü eylemler düzenlemektedir. 1992 kışında, Türk ordusunun onca yığınağına rağmen bu yıl binlerce gerilla, ülkede konaklamıştır. Ordunun insansızlaştırdığı dağları kendisi de terk ederek garnizonlaşmış, gerilla saldırılarına karşı savunmaya çekilmiştir. Askeri anlamda kurtarılmış bölgeler yaratma sonucuna yol açmıştır.

Rejimin, psikolojik savaşı da geri tepmiştir. Ordu tüm barutunu tüketmiş, tüm kredilerini bitirmiştir. Artık subay aileleri bile savaşta yenilginin kaçınılmaz olduğunu farketmiştir. Tüm çabalarına karşın rejim Türk halkını Kürdistan insanına düşman ettirememiştir.

Güney savaşı PKK'yi Güney Kürdistan'daki hükümetin fiili ortağı haline getirmiş, PKK'ye danışılmadan, onayı alınmadan Güney'de siyasi bir karar alınamaz hale getirmiştir. Rejimin Güney savaşı boyunca yürüttüğü tek yanlı dezenformasyon yalanları bir bir ortaya çıkmaktadır.

Kürdistan Ulusal Meclisi'nin 1993 baharında yapacağı açılış, Kürdistan'ın kurtuluş yolunda geri dönülemez bir noktaya gelmenin işaretidir. Kürdistan halkı, yine 1993 yılında savaş hükümetini yaratarak, özgür uluslar ailesine adımını atacaktır.

TC, Kürdistan halkını soktuğu her zorda karşısında daha bilenmiş ve yenilmez bir güç bulmuştur.

Kürdistan ulusal kurtuluş meclisi, Diyarbakır zindanlarında gömülen insan bedenlerinden yükselen alevlerden doğmuş, çağımızın en disiplinli ve cesur halk ordularından birini yaratan PKK, tarih sahnesine inmiştir. Üzerine ölü toprağı serpilen bir halkı yeniden dirilten Kürt devrimcileri, insan beyninin yaratabileceği en iğrenç zulüm laboratuvarından geçerek insanlık onurunu yüceltmişlerdir.

Ellerinde Kawa'nın meşalesini taşıyan Ninova kervanı büyüyerek yoluna devam etmektedir.

Bahar kanlı, ancak ardından güzel günlerin habercisidir.

1993 Newroz'u Kürdistan'da daha gür açan bir özgürlük gülü olacaktır.

Zulüm tacirleri ise hayal kırıklığına uğrama şansını bile bulamayacaktır.

BM'NİN DİĞER İSMİ İŞGAL BİRLİĞİ

Bütün insanlık tarihinde olduğu gibi, içinde bulunduğumuz süreç içinde de, uluslar ve devletler arasındaki yasaları belirleyen tek siyasal güç yine silahlardır. Silahlar kelimelerden daha etkin bir anlaşma aracı olarak kullanılmaktadır.

Berxwedan Dünya Servisi

Irak'ın Kuveyt'i işgal etmesiyle rölünü çok daha belirgin ortaya koyan BM, ABD'nin Panama işgali, Libya saldırıları, TC'nin Güney Kürdistan'ı işgal harekatlarının ısınma turları ve Soma'li gerçeğiyle asıl kimliğini ortaya koydu. Peki nedir bu BM, kime hizmet ediyor. Nasıl kurulmuş, asıl görev ve işlevi nedir, bu sorulara cevap verilmeden, yapılan tüm operasyonların hangileri işgal, hangileri insancıl amaçlıdır ayrımı yapmakta oldukça güçleşir. BM'nin asıl kimlik kartını yakasına takacak bu sorulara bazı açılımlar getirmeye çalışacağız.

17 Ekim Devrimi'yle dünyada kurulan ilk sosyalist devletin kuruluşundan hemen sonra, emperyalistler ellerinde bulunan sömürgelerini sosyalizme karşı korumak amacıyla, sosyalizme karşı olan diğer kendi uydu devletlerle işbirliklerini daha da pekiştirdiler. Bu işbirliği ve dayanışma, bütün dünyanın en emperyalist ve sömürgeci devletlerin "Uluslar Ligi" adı altında örgütlemeye başladılar. 1917 Bolşevik Devrimi'nden İkinci Dünya Savaşı'na kadar her türden sömürgecilerin uluslararası ekonomik ve siyasal sorunları çözmeye çalışan bu örgüt, kapitalist devletlerin kendi aralarındaki sömürgelerle ilgili çelişkileri çözmediği gibi, 2. Dünya Savaş'ını da engelleyemedi. İkinci Dünya Savaşı'yla başlayan Sovyetler Birliği ve emperyalistler arasında uluslararası siyasal sorunlar, emperyalist devletlerin kendi içlerinde bir siyasal ittifak veya birliğe gitmesi olarak kendisini gösterdi.

İkinci Dünya Savaşı sırasında emperyalist devletlerce temeli atılan bu örgütün sosyalist devletlerce de kabul edilmesi, İrlanda, İngiltere, ABD ve SB arasında yapılan bir anlaşmayla olmuştu. Anlaşmaya bizzat J. Stalin de katılmıştı. Anlaşmada bu örgütün dünyanın ekonomik ve toplumsal sorunlarını çözmek için, sosyalist ülkelerin ve emperyalist ülkelerin birbirlerine karşı olan sorunlarını bu örgüt vasıtasıyla hal etmeleri ve üye ülkelerin iç işlerine karışılmaması ve siyasal bir misyon taşımaması olarak karara varılmıştı. 1945 yılında resmi olarak ilan edildi. Eski "Uluslar Ligi" lağvedilerek, Japonya, İtalya ve Almanya düşman uluslar ilan edilip, savaşın galipleri İngiltere, ABD, SB ile Çin ve Fransa'dan oluşan Güvenlik Komisyonu'nun beş sürekli üyesi olduğu ilan edilmişti. Her iki yılda bir seçilecek olan 9 geçici üye ise, süreç içinde 10'a çıkartılmış ve veto hakkı bunlara verilmemişti. Tüzük ve programında "sömürgeciliğe karşı mücadele etmek ve onu tasfiye etmek, ezilen ulusların kendi geleceklerini kendilerinin belirlemesi için demokratik çalışmalar yapmak" gibi ileri sayılabilecek maddelerin bulunmasına rağmen 47 yıllık pratiğine bakıldığında, tüzük ve pratiğiyle sürekli çelişki halinde olduğunu görüyoruz. Ulusal kurtuluş ve toplumsal kurtuluş vermiş tüm halklara karşı bir set, bir engel olmanın dışında hiçbir işlevi olmamıştır.

1970'li yıllara kadar BM içinde sürekli savaşım halinde kalan sosyalistlerle emperyalist-kapitalist devletler, dünyanın siyasal sorunlarının çözümünde yeni bir sürece başlamaları gerektiğini kavradılar. Emperyalistler bu tarihten sonra sosyalist ülkelere ekonomik ambargolar uygulayarak, sosyalist ülkeleri zor durumlara soktular. 1960'lı yıllara kadar sömürgeciliği tasviye edeceklerini iddia eden bu devletler, 1975 yılında siyonizmin ırkçılıkla aynı anlama geldiğini ilan edip, siyonizme tavır alırlarken, 1991 yılının sonlarında, siyonizmin ırkçılıkla bir olmadığına karar verip, ulusal bir hak olduğunu BM'de ilan ettiler.

47 yıllık geçmişiyle dünyaya saygı değer hiçbir katkısı olmayan bu örgütün, 47 yıllık geçmişi itibarıyla, yoksul halklara, sömürgelere ve ezilen uluslara karşı, emperyalistlerin çıkarlarını korumaya çalışan bu örgüt günümüzdede emperyalizmin kendi çıkarları için halkların topraklarını işgal ederek kendisini yaşatmasının en büyük hayat sigortası olmaktadır. Bu sigorta şirketinin siyasal işlevini yerine getirebilmesi için kurulan Uluslararası Para Fonu, Dünya Bankası, Uluslararası Finans Kooperasyonu da sermaye ihraç eden kapitalist devletlerin ekonomik sömürü araçları olmaktadır. Saydığımız bu örgütlerin tümü BM'ye bağlı ve onun denetiminde olmasına rağmen, BM Güvenlik Konseyi'nin daimi üyesi olan Çin ve SB bu ekonomik örgütlere üye olamamışlardır. Dünyanın bütün ezilen halklarını, sömürgelerini haraca bağlayan BM bünyesindeki yüzlerce örgütün, dünyamızdaki ulusların kurtuluş mücadelelerinden bağımsız düşünmek çok yanılgılı olacaktır.

BM, yukarıda belirtiğimiz amaçlar uğruna oluşturulmasına rağmen, tam bunun tersi bir pratiğin sahibidir. Reel sosyalizmin iflası ile meydanı boş bulan ABD, dünyaya istediği yeni şekli vermek için bu örgütü kalkan olarak halklara karşı kullanmaktadır. Böylece tüm emperyalistleri ve diğer devletleri de yanına alarak, oluşturulmak istenilen pazarlarda pay sahibi yaparak doğal bir ittifak sağlamaktadır. Körfez Savaşı'nda Irak'a karşı büyük taarruzların gerçekleştirilmesi, kendisine baş kaldıran Saddam'ı dize getirmeyi arzulayan emperyalizme onay veren bu örgütün Kürtlerin ülkesi de işgal edilmiş, kimliksiz, dilsiz, kültürsüz bırakılmışlardı. Güney Afrika'da bir avuç beyaz, derisi kara olduğu için her türlü insanlık dışı uygulamaların birer kobayı haline getirdiği milyonlarca insan varken, Küba sosyalizmden taviz vermediği için, Libya kendisini terörist ilan etmediği için BM'in gazabına uğradı. En son Somali'ye BM kararıyla asker çıkaran ABD emperyalist emellerini bu ülke üzerinde de oynamaktadır. BM ve ABD ikili ilişkilerinin hangi temellere oturtulduğu, müdahale adı altında nasıl bir danışıklı dövüşün yaşandığı ortaya koyulmadan bugünkü işgallerin anlam ve önemi de kavranılamaz. Bu nedenle bu sorulara da cevap vermek gerekmektedir.

ABD'nin "insancıl" yardımları

Özellikle son iki yılda artan şiddete, toplumsal ve siyasal altüst oluşların, çeşitli devletler de baş gösteren milliyetçiliğin, müslüman devletlerde dinin etkisi ve eski sosyalist devletlerde başgösteren ideoloji boşlukların neden olduğu çeşitli kesimlerce iddia edilmektedir. Oysa dünyanın dört bir köşesinde şiddetin artırılmasının gerçek nedenleri uluslararası üretim ve değişim yasalarının olduğu yüz yıllar önce ispatlanmıştı. 200 yıl önce idealist burjuva düşünürü Kant uluslararasındaki çelişkileri düzene koyacak "ölümsüz bir adalet" anlayışının üreticisi uluslararası bir örgütün kurulmasını savunmuştu. Kant'ın bu ideali, geçen yüz yıl içinde, hukukçuları, politikacıları ve bilim düşünürleri, bütün dünya devletlerinin askari ölçüde kabullenecekleri uluslararası bir hukuku yaratmayı teşvik etmiştir. Uluslararası hukukun silahlarla belirlendiği bir dönemde BM kurulmuştu. Politikacılar ve çeşitli çevreler bu örgütün uluslar, sınıflar arasındaki savaşları önleyebileceğini ve hatta, yüz yıllar boyu süren sömürgeciliği yok edeceğini bile ileri sürmüşlerdi. BM, devletler ve uluslararsındaki çelişkileri çözümleyecek, onun için yasa yapıp uygulayacak, uluslar üstü bir örgüt olarak işe başlamıştı. Genel olarak dünyadaki ekonomik, siyasal ve toplumsal gelişmelerden bağımsız olmayan bu örgüt, SB'nin siyasal iflasıyla birlikte yeni bir evrime girmiştir. SB'nin siyasal ifalsı, bir bütün olarak ABD'nin dünyadaki ekonomik egemenliğinin bitişini perdelemeye neden oldu. Bütün dünyanın gözlerini reel sosyalizmin çöküşüne çevirdiği bir dönemde, ABD imparatorluğunun ekonomik çöküşünün, dünyanın diğer kapitalist ülkelerinde su yüzüne çıkması, BM değişmesine de zorlayacaktı. Düne kadar dünyanın siyasal süper gücü olarak bilinen ABD ve SB'nin içinde bulundukları ekonomik sorunlar, eski Sovyet uluslarının hangi yönde ekonomik ve siyasal gelişme göstereceklerini ve yetmiş yıllık geçmişin mirası nasıl kullanacağı merak konusu olmuştu. Dünyanın ekonomik süper gücü durumuna gelen Almanya, Japonya gibi kapitalist devletlerle, gelişmekte olan, Çin, Hindistan, Pakistan gibi ülkelerin ABD'nin ekonomik çöküşüne karşı nasıl bir politika izleyecekleri işin başında bile kendini belli etletleriyle, Rusya, Kuzey ve Güney Kore arasındaki çelişkiler, Küba ve ABD arasındaki soğuk savaş Hindistan ve Pakistan arasındaki çelişkiler yeni bir dünya savaşının örgütlenmesi için yeterli nedenleri ortaya koyduğu söylenilebilir. Birinci ve İkinci Dünya Savaş'ları belli ekonomik çelişkilerden doğan siyasal birikimlerin sonucuydu. Bu savaşların ortak nedeni de, dünyanın yeniden paylaşılması gerektiği inancıyla başlamıştı. Bugün SB'nin çöküşü ve ABD'nin ekonomik süper güç olma statüsünü yitirmesi, böyle bir paylaşım savaşından çok uzak olmadığımızı göstериyor. Son yıllarda bütün

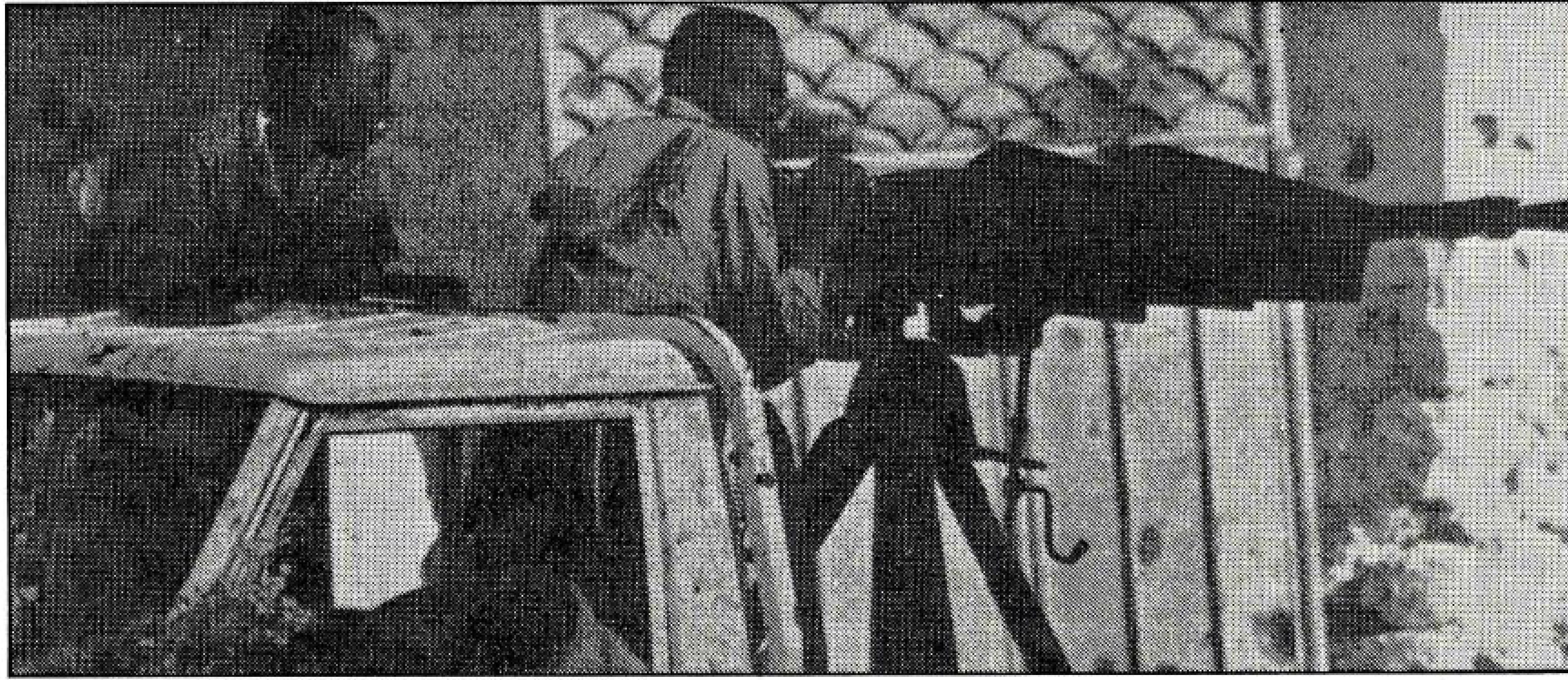
Bir işgal de Somali'ye

ABD'nin Somali'ye yiyecek yardımının dağıtımını kolaylaştırmak için gittiği düşüncesi, kendi ülkesinde bile artık kaygı ile karşılanmaktadır. Mutlaka minareyi çalan kılıfını bulacaktı. Ama ABD'nin çaldığı minareye bulduğu kılıf çok küçük gelmektedir.

ABD'nin Somali'yi işgal etmesi, BM isteğiyle yapılan insani bir görev olarak gösterilmeye çalışıldı. Bazı siyasi çevreler ve hukukçular, BM'nin ilk kez bir ülkenin iç işlerine müdahale kararı aldığını, bu kararın dünyanın değişik bölgelerinde tekrarlanmasının uluslararası hukuka uygun olduğunu iddia etmektedirler. Somali'nin işgali, SB'nin çöküşüyle olanaklı hale gelen klasik sömürgeciliğin, BM'ce tekrar resmileştirilmesi anlamına gelmektedir. BM halen 15 ülkede asker bulundurmaktadır. Birkaç ay önce, NATO'ya yeni sorumluluklar yükleyen emperyalistler, bu askeri gücü etnik ve dinsel çatışmaların yoğun olduğu bölgelerde görevlendirilmesi için karar almışlardı. Buna rağmen ABD'nin kurmayları, Etiyopya, Sudan, Mozambik, Angola, Kamboçya, Hindistan, Sri Lanka, Kürdistan, Lübnan, Bosna-Hersek, Makedonya, Kosova, Liberya, G. Afrika, Haiti, Venezuela, Peru, Afganistan, Kolombiya, Guatemala, El Salvador, Azerbaycan, Gürcistan, Tacikistan, Çekoslavakya, Kıbrıs, Endenozya, Burma gibi ülkelerdeki siyasal gelişmelerin askeri müdahaleleri gerektirebileceğini ileri sürerek bu ülkelerde asker konumlandırmaktadırlar. Bununla birlikte Çin ve İngiltere arasında soğuk savaşa dönüşen Hong Kong sorunu, Baltık dev-

mişti. Sovyetler Birliği'nin 1980-90 yılları arasında yaşadığı ekonomik çöküş sürecinden, sonra çöküşe başlayan ABD ekonomisinin bu çöküş bunalımından çıkması için uluslararası siyasal gücünü kullanacağı da bütün dünya halklarınca bilinen bir gerçekti. Tarih bir kez daha büyük imparatorlukların çökmesiyle ortaya çıkan yerel ve bölgesel güçler arasındaki ekonomik ve siyasal çelişkilerin hangi yöntemlerle çözüleceğine tanık oluyor. Bütün dünya ulusları üzerinde her gün biraz daha ekonomik egemenliğini yitiren ABD'nin dünyamız üzerindeki siyasal egemenliğinin de çözülmeye başladığı bir döneme giriyoruz. 1989 yılında Panama'nın işgaliyle başlayıp, daha iki hafta önce Somali'ye asker çıkarmaya devam eden bu sürecin doğru kavranılması için, dünyadaki siyasal gelişmelere göz atmak yararlı olur inancındayız. Bu gelişmeler içerisinde özellikle BM'nin ve dünyanın çeşitli bölgelerinde ulusal ve dinsel çatışmaların da gözönünde bulundurulması, uluslararası yeni bir savaşın nasıl örgütlenmeye çalışıldığını kavramamıza yardımcı olur.

Aşiretler kendi çapında dış müdahaleye karşı direniyor

ABD, seçimlerden hemen sonra, hukukçulara federal yasaların sömürgelerde de kabul edilip edilmemesini tartıştırmaya başladı. Söz konusu olan tartışma, ABD'nin resmi sömürgesi olan Guam'da kürtaj yasalarının nasıl ele alınmasıydı. ABD'li hukukçular, fedaral yasaların kendi sömürgelerinde de uygulanmaya koyulmasını savunurken, politikacılar da bu yasaların sömürgeler için değil ABD için yapıldığını ileri sürüp var olan sömürge statüsünün gerekliliğini ispatlamaya çalışmaktalar.

Bu tartışmaların olduğu bu dönemde, ABD sermaye çevreleri dış gelirlerde bir düşüşün olduğunu, dünyanın birçok bölgesinde siyasal istikrarın kalmadığını bunun için de, BM'nin dünyadaki siyasal gelişmelerde daha aktif rol oynaması gerektiğini savunmaktalar ve savunduklarını da uygulamaktadırlar. ABD'nin ulusal gelirinin %20'sini oluşturan dış gelirlerini var olan düzey de tutması, mevcut siyasal statükonun korunması sömürgelerdeki siyasal istikrarla mümkün olabilecektir. Bu ülkelerdeki siyasal istikrarın sağlanması ise bugüne kadar BM'nin sorumluluğunun dışında idi. SB'nin çökmesiyle birlikte, BM'e yeni bir birim ve işlevin verilmesi gerektiği bütün emperyalistlerce kabul edilmiş olmasına karşın, bu örgütün nasıl bir işleve sahip olması gerektiği konusunda ise çelişkiler halen sürmektedir.

Bütün insanlık tarihinde olduğu gibi, içinde bulunduğumuz süreç içinde de, uluslar ve devletler arasındaki yasaları belirleyen tek siyasal güç yine silahlardır. Silahlar kelimelerden daha etkin bir anlaşma aracı olarak kullanılmaktadır. Bu nedenle son iki yıl içinde bütün dünyada, gerek uluslar, gerekse sınıflar arasındaki savaşların şiddetlenmesi, BM'nin tüzük ve programında değişikliği mecburi kıldı. Bu zorunluluk ABD ve Fransa'nın ekonomik sorunlarından kaynaklanıyordu. Sermaye ihracının yapıldığı bütün geri devletler ve gelişmekte olan ülkelerde, ne siyasal istikrar vardı, ne de bu sermaye ihracını besleyecek üretimde bir gelişme. Genel olarak eskiden meta ihraç eden İtalaya, Almanya, Japonya gibi devletlerin pazar için savaşı dünya para piyasasının İngiliz, Fransız ve ABD denetiminden çıkmasına olanak hazırladı. İngiliz, Fransız ve ABD sermayesinin en büyük sınavı, dünya petrol rezervlerini kontrol etmek için Irak'a karşı savaş olarak kendini gösterdi. ABD'nin BM'i kullanarak dünyanın çeşitli bölgelerindeki halklara karşı geliştirdiği işgalci politika, onun ekonomik çöküşünün dış dünyaya yansımasıdır. Masrafını, diğer kapitalist devletlerin ve yoksul halkların ödediği her savaş, ABD'ye uluslararası siyasal prestij sağlamakta ve çöken ekonomisine su serpmektedir. Ama taşıma suyu ile değirmenin dönmediğini de herkes bilir.

dünya komuoyunda yoğun propagandası yapılan müslüman halkların ve "eski nazizmin" dünya barışını tehdit ettiğine dair, ABD patentli psikolojik savaşın tek amacı kendi siyasal hedeflerini saklayabilmektir. Güney Amerika'da bir yıl içinde binlerce insanın koleradan öldüğü ve milyonlarca insanın hayatının tehdit edildiği şartlarda, ABD'nin Somali'ye yiyecek yardımının dağıtımını kolaylaştırmak için gittiği düşüncesi, kendi ülkesinde bile artık kaygı ile karşılanmaktadır. Mutlaka minareyi çalan kılıfını bulacaktı. Ama ABD'nin çaldığı minareye bulduğu kılıf çok küçük gelmektedir.

Somali dünyada hükümeti olmayan tek ülke olarak biliniyor. SB ve ABD arasındaki çelişkilerin en şiddetli olduğu bu Doğu Afrika ülkesindeki halk, süper güçler arasındaki siyasal çatışmaların yüzbinlerce insanın yaşamına mal olduğunu ancak soğuk savaş sonrası öğrenecekti. 1960 yılında BM'nin kararıyla bağımsızlığına kavuşan Somali, 30 yıllık bir dönem içinde siyasal oyunların kurbanı oldu. 1990 yılının sonunda, bütün kapitalist devletlerin Irak'a karşı Ortadoğu'ya asker yığdığı bir dönemde, ABD ve Rus diplomatları Somali'den kaçmak için ortak bir operasyon düzenlemekteyiler. 1967 yılından itibaren iktidarı elinde bulunduran "Devrimci Sosyalist Parti" 1988 yılına kadar SB'nin ve bu tarihten sonra da ABD'nin denetiminde varlığını sürdürmeye çalışmıştı. Soğuk savaşın bittiğinin ilan edildiği bir dönemde, dış siyasal güçlere bağımlı bir devletin varlığını sürdürmesi de mümkün değildi. ABD ve SB arasındaki siyasal çelişkilerin Somali'ye yansıması sadece komşu devletlere karşı, nedensiz savaşlar değil. Aynı zamanda ülke içinde ekonomik çöküşüde de beraberinde getirdi. Son iki yıl içinde yaklaşık 300.00 kişinin belli bir bölümü iç savaştan, bir bölümü de mülteci kamplarındaki açlıktan öldü. Bu iç savaşı ABD başlatmıştı. 1988 yılında, Etyopya'ya karşı kullanılmak üzere Somali'deki Devrimci Sosyalist Parti'yi destekleyen ABD hükümeti, çok partili dönemle başlayacak modern sömürge bir Somali planlamıştı. 1990 sonlarında SB'nin yıkılmasıyla birlikte, Somali'nin uluslararası politikadaki stratejik konumu da zayıfladı. Bütün dünyada sosyalistlerin önderliğindeki sınıf mücadeleriyle gerici güçler arasında barış anlaşmalarının yoğunlaştığı bir dönemde, Somali'de sosyalizm için mücadele eden güçlü bir örgütlenmeyi beklemekte çok aşırı bir iyimserlik olurdu doğrusu. ABD ve Ruslar'ın Somali'den kaçarken geriye ne bıraktıkları ise çok iyi bilinmektedir. 1988 yılından itibaren SB ve ABD sadece Doğu Avrupa ülkelerini değil, bütün Afrika'daki sınıf mücadeleleri üzerinde pazarlık halindeydiler.

Bu pazarlıkta araç olarak kullanılmaya çalışılan 6 milyon Somali halkı, birkaç değişik örgütlenme içinde iktidara alternatif olduğunu ilan etmişti. Oysa çoğu örgütler siyasal nitelikten daha çok aşiret örgütlenmesini temel almıştı ve iki yıla yakın süren bir iç savaşın asıl nedeni olarak ortaya çıkmıştı bu örgütlenme. İç savaş, iktidarı ele geçirmek isteyen aşiret liderlerinin kendi aralarında ve bu aşiretlere karşı savaşan, küçük çaplı sosyalist gerilla güçleri arasında devam etti. Üreticilerin büyük bölümü Etiyopya'ya göçe zorlanırken, ülke ekonomisini felç eden iç savaşta dış siyasal güçlere bağımlı hale sokuldu. Emperyalizm bu iç kargaşalığı yarattıktan sonra planını uygulamak için harekete fiili olarak geçti. Plana göre Somali'ye bir hükümet ve bu devlete hükmeden gerici bir siyasal güç gerekliydi. Böyle bir hükümetin yaratılması ve yeni sömürge bir yapının oluşturulması için ABD ve Fransa'nın başlattığı işgal harekatının uzun vadeli amacı Etiyopya ve Kenya'daki siyasal gelişmeleri kontrol altına almaktı.

Emperyalist devletlerin diğer dünya uluslarını işgal etmek için gösterdikleri nedenler, ulaşmak istedikleri sonuçları saklamak için kullandıkları en mükemmel bahaneler olmaktadır. ABD'nin kullandığı bu taktik günümüzde en mükemmel örneğini Panama'nın işgalinde sergilemişti. Panama Kanal Zon'u uluslararası anlaşmalara göre, 1988 yılına kadar ABD'nin askeri denetiminde kalacak bir statüye sahipti. 1905 Monreo Anlaşması'yla Orta Amerika ülkelerine askeri müdahalede bulunma hakkına sahip olan ABD'nin Panama'yı işgali dünya kamuoyuna "uyuşturucu kaçakçılığını" önleme olarak gösterildi. 17 kişinin katledilmesiyle sonuçlanan Panama'nın işgali BM'nin hiçbir itirazıyla karşılaşmamıştı. Eski Panama Devlet Başkanı'nın yakalanarak ABD'ye götürülmesi ve yargılanması eski sömürge yasalarının, bütün uluslararası örgütler nezdinde geçerli olduğunu kanıtlamaya yetti de arttı.

Somali'nin işgalindeki temel amaç, ABD'ye bağlı bir devletin kurulması, Sudan, Etiyopya ve Kenya'ya karşı kendi lehlerinde siyasal bir dengenin yaratılması hesaplarıdır. Bu amacın en geç üç ay içinde gerçekleşeceği de iddia edilmektedir. Somali'deki siyasal gelişmelerin hangi yönde evrim geçireceği, mutlaka Somali halkının siyasal iradesine bağlı olarak biçimlenecektir. Gerek aşiretlerin ve gerekse küçük siyasal grupların çok zayıf oldukları gerilla mücadelesinde yeterli eğitimlerinin olmadığı biliniyor. Somali'de devrimci bir direnme hareketinin örgütlenmesi uzak bir ihtimal. ABD'nin önderliğindeki emperyalist devletlerin Somali'de gösterecekleri askeri başarı, Balkanlar'daki ulusal çatışmaların çözümünde model olmayacaktır.

Birinci ve İkinci Balkan Savaş'ları, ilkin Türklerin Makedonya'dan çıkartılması, ikincisi Sırpların işgaline karşı gelişmişti. Üçüncü balkan savaşlarının "engellenmesi" için ABD'nin Makedonya'ya asker çıkartması, kimseye sürprüz olmamalıdır. Yogoslavya'nın dağılmasında en fazla ekonomik çıkarı olan Avrupa burjuvazisi, Bosna'da Avrupa'yı tehdit eden bir devletin kurulmasına hiçbir zaman müsaade etmeyecekleri de ortadadır. Eski "komünist"lerle müslümanların birbirlerini bitirinceye kadar savaşmalarını savunan Avrupa burjuvazisine karşı ABD'nin politikası ise güçlü gerilla mücadelesinin olabileceği bir bölgede, savaşı teşvik edip bizzat ona sadece seyirci kalmaktır. Kosova ve Makedonya Bosna'dan farklı olarak, bölgenin diğer devletlerinin siyasal çıkarlarını tehdit eden devletler arası bir niteliğe sahiptir. BM'ye bağlı Kanada, Danimarka, İngiltere ve Avusturalya'nın barış gücü askerlerinin Kıbrıs'tan çıkma kararı alıp, aynı gün Hırvatistan'daki barış gücünün Makedonya'ya yerleştirilmesi, ABD'nin Somali'yi işgalinden üç gün sonra gündeme gelmişti. Açıkladığımız tüm gelişme ve işgal hareketlerinde BM'nin onayı ve ilişkisi vardır. BM'nin neye ve kime hizmet ettiği ise kanıtlarıyla ortadadır.

BM Somali halkının ulusal değerlerini talana onay verdi

ÇÖZÜM

A. ÖCALAN

En yüce karar organı olarak ULUSAL MECLİS

Baştarafı 1. sayfada

ken, köyler ve kazalar için de birer temsilci çıkarılabilir. Kazaların temsil düzeyi yine müfuslarına göre ayarlanabilir. Her kazadan beş temsilci olarak, bu yerleşim birimlerinin temsilciliği de vilayet veya bölge temsilciliği biçiminde bir paya kavuşabilir. Büyüklüğüne göre her vilayetten on-onbeş temsilci seçilebilir.

Bunlar teknik düzenlemelerdir. Hiç şüphesiz, kaza ve kent meclislerinin de çok önemli görevleri olacaktır. Kent çapında, kır ile gerekirse birleşerek -ki, köy topluluklarının da meclisi olabilir, kentlerin de meclisi olabilir- meclis oluşturulabilir. Bunlar somut duruma göre kararlaştırılacak hususlardır. Yörenin, mahallenin ulusal kurtuluşa, yine halkın çok çeşitli düzeylerdeki devrime katılış, önemli örgütsel ve eylemsel kararlarla gerçekleştirilebilir. Mahalli organların, döneme göre böylesine görevlendirilmeleri, görev saptamaları zor değildir. Halkı temsil ediyorlar. Baş görev devrim ise, devrim için karar çıkarır, devrim için bölgesel karar çıkarır; devrim için maliye, askerlik, halkın savaş ekonomisinin düzenlenmesi, halkın demokratik işlerinin düzenlenmesi vb. gibi görevleri kararlaştırabilir. Biz de artık köy ulusal meclisini, halk meclisi düzeyinde örgütleriz. Bugün düşman bunu muhtarlık düzeyinde, köy ihtiyar heyetleri düzeyinde yapıyor. Artık muhtarlık da, ihtiyar heyeti de, köyde ulusal meclistir veya halkın meclisidir diyeceğiz. Böyle bir anlam vereceğiz. Düşmanın dayattığı biçimleri, kurumlaşmaları ya içine girerek ya da bozarak meclisimizin ve temsiline dönüştüreceğiz.

Burada görülüyor ki, önemli olan, işin amaç kısmıdır. Amaçlar bizde oldukça iyi çizilmiştir. Kurumlaşmalar bir araçtır. Büyük bir noksanlık vardır. Kürdistan'da gerçekten şimdiye kadar ulusal nitelikli kurumlaşmalar yok denecek kadar azdır. Bazı parti tipi kuruluşlar vardır, ama bunların da ulusu temsil etme düzeyi sınırlıdır. Dolayısıyla ulusal kurumlaşmalar dönemini açmak gerekiyor. Başta en yüce karar organı olarak ulusal meclis ve onun alt organları biçiminde örgütlenmeyle, böyle dile getirilen halkın ulusal meclisi temelinde diğer ulusal kurumlaşmalara da geniş bir işlerlik alanı doğar. Yani, ulusal meclis kurumlaştıktan sonra, kültürel, ekonomik, sosyal vb. gibi kurumlardan var olanlar ulusallaştırılır, demokratikleştirilir, olmayanlar ise oluşturulur. Ulusal kültür, ulusal ticaret ve ulusal ekonomi kurumlarını ulusal nitelikte kurumlar olarak dayatırız. Çağdışı kurumları da kaldıracağız. Temsil düzeyi olmayan ağa, eşraf, aile, aşiret reisliği sıfatlarını yavaş yavaş sildirelim, dürüst olanlar varsa, onları da ulusal kurumlaşmalar içinde eritelim. Aşiret ortadan kaldırılamaz, reislik de ortadan kaldırılamaz, ama ulusal kurum içinde eritilir. Onlara şunu söyleyeceğiz: İyi, reis olun ama biraz da ulusal özellikte reis olun. Sadece, "benim aşiretim, benim ailem" demeyeceksiniz, "Benim aşiretim de ulus içinde bir yere sahiptir, benim ailem de ulusal değerler içinde bir değere sahiptir, ona bağlıdır ve ben artık onun reisiyim, temsilcisiyim" şeklinde kabul ederlerse varlıklarına izin vereceğiz. Bunları eritmek işi o kadar zor değildir. Doğru yaklaşılırsa mevcut geleneksel kurumlar ve kişilikleri, ulusal pota içinde eritmek zor değildir. Ve en önemlisi de tarihi kişilikleri oturtacağız artık.

Halkımızın bağrında tarihi kişilikler vardır, sökün ediyorlar adeta şimdi. Yeni önder tip, halkın yeni militan tipi, arayanlar için çoktur. Partililer, gerilla komutanlıkları, bu konuda sağı-solu yoklasalar sayısız halk temsilcisi ile karşı karşıya gelecekler. Dolayısıyla bunları ulusal kurumlar düzeyinde temsile götürmek zor olmayacaktır. Görülüyor ki, önümüzdeki aşamada yeniden uluslaşma, uyum düzeyinde belli bir aşamaya gelmişken ve artık halkın dayanılmaz bir arzusunu, "Biz, bizi temsil eden güçler istiyoruz, kurtuluş istiyoruz" şeklinde dile getiriyorken, bunun için her şeyini ortaya koymanın da işaretleri ortaya çıkmışken, yapılması gereken her düzeyde bir ulusal kurumlaşmayı dayatmaktır; her şeye bir ulusal renk verirken, bunu halkın ezici demokratik temsili temelinde yapmaktır. Bu, Kürdistan halkının şimdiye kadar göremediği, ama günümüzde bizzat kendi eliyle kendinden başlatarak gerçekleştireceği tarihi görev oluyor.

BERXWEDAN'DAN

Bütün Kürdistanlılara ve demokratik kuruluşlara çağrı

Baştarafı 1. sayfada

yakın Kürt tutsak olarak işkence altındadır.

Türk ordusu bu kış, 1915'lerde Ermenilere uygulanan stratejiyi uygulamaya çalışıyor. Kürtleri soğukta, karda, kışta sürgüne zorlayarak soykırım taktiğini devreye sokuyor. Geçmişte Dersim'de Palu'da, Zilan'da Koçgiri'de başvurduğu yöntemleri de ihmal etmiyor.

Böyle bir durum karşısında Kürdistan Ulusal Parlamenterlerinin bu azgın canavarın yapmak istediklerini ve yaptıklarını dünya kamuoyuna duyurmak için başlatacakları süresiz açlık grevinin önemi büyüktür.

Başta bütün Kürdistanlıların ve Türkiyeli demokrat çevrelerin Kürt milletvekillerinin bu onurlu tavırları üzerinde düşünmeleri ve yapabileceklerini yapmaları gerekiyor.

Kürdistan Ulusal Meclisi milletvekilleri açlık grevlerinin süresiz olduğunu açıkladılar. Türkiyeli ve Kürdistanlı bütün örgüt ve demokratik kurumların desteğini istediler. Kürt halkının katliamına karşı bir birliğin oluşması zorunluluk haline gelmiştir. Böyle bir birlik ancak pratik içinde gerçekleşebilir.

Bunun İçin Türkiye'de, Kürdistan'da cezaevlerinde, köylerde, kasabalarda topyekün açlık grevleri, kepenk, kontak kapatma, okulları boykot etme, işe gitmeme, evden çıkmama, yerine göre mitingler, yürüyüşler düzenleme gibi eylemlerle süresiz açlık grevi desteklenebilir. Mücadelenin safları her örgüte ve bireye açıktır.

Vicdanı rahatsız olan herkes, her kurum neyi başarabiliyorsa bunu yapmalıdır. Dört parça Kürdistan'da bu mücadele yaygınlaşıp Kürt halkının katliamına "dur" denilmelidir.

Avrupa ve dünyanın diğer ülkelerinde yaşayan Kürdistanlılar, 15 Ulusal Meclis parlamenterinin başlatacakları süresiz açlık grevi eylemine daha büyük destekler sunabilirler. Yurt dışında yaşayan Kürdistanlıların çok sayıda olanakları mevcuttur. Bütün bu olanakları harekete geçirmeleri gerekmektedir. Yurt dışında kamuoyu oluşturmak daha kolaydır.

Yeter ki, bunun için çaba harcansın, yeter ki, Türk halkının Kürdistan'da çektiği acıların bilincinde olunsun.

Somut olarak yapılması gereken görevleri sıralarsak:

Brüksel'de açlık grevini başlatan Kürdistan Ulusal Meclisi parlamenterlerinin yanında yer almak, açlık grevini kitleselleştirmek. Avrupa'nın bütün ülkelerinde, ülkelerin bütün şehirlerinde heyetler oluşturarak bütün kamuoyu oluşturan odakları ziyaret etmek, TC'nin uygulamalarını ve süresiz açlık grevinin nedenlerini ikna edici bir üslupla yazılı ve sözlü olarak iletmek.

Gazeteler ve diğer iletişim araçlarına süresiz açlık grevini destekleyen ilan ve açıklamalar yapmak, Avrupa'daki bütün partilerle iletişimi sağlayarak Kürt halkının sesine kulak vermelerini sağlamak, uluslararası kamuoyunda tanınan şahsiyetlerle ilişkiler kurup Brüksel'deki açlık grevine ziyaretlerini düzenlemek, Avrupa'daki yayın organlara yazılar yazmak, tanınan gazeteci, televizyon ve radyocuların Brüksel'de program yapmaları için yardımcı olmak.

Bütün Kürdistanlıların Brüksel'de açlık grevindeki milletvekillerini ziyaret etmesi, destek mesajlarını sunmasının büyük öneminin olduğu bilinmelidir.

Avrupa'da yaşayan Kürdistanlı aydınların süresiz açlık grevi sürdüğü müddetçe bulunduğu bölgelerde heyetler oluşturarak kamuoyu oluşturan odaklarla görüşmeler yapması, kalemleri, dilleri ve beyinleriyle çalışma yürütmesi önemlidir.

Kürdistanlı bütün öğrenciler dil bildiğinizden kamuoyu oluşturmak için seferber olmalısınız. Kürdistanlı işyeri sahipleri bütün çevrelerinizi ve ilişkilerinizi harekete geçirmelisiniz. Halkımıza karşı başlatılan topyekün bir savaşa karşı topyekün bir direnişe geçmeliyiz. Halkımız, imhayla, katliamla karşı karşıya bunu unutmayın, gerekirse uyumayın, bir iş yapmayın, bütün işiniz, bütün çabanız bir halkın katliamını durdurmak olsun.

Türkiyeli bütün anti-faşist anti-katliamcı, insancıl, barışçıl, demokratik kuruluşları dayanışmaya ve desteğe çağırıyoruz. ■

Büyük davada küçük hesaplar

A. Dikili

Kürdistan'da mücadelenin gelişmesi, halklaşması, demokratik içerik yönünde zenginleşmesi, ileri boyutlara sıçrayıp topyekün savaşa dönüşmesi dönemini yaşıyoruz. Kürdistanlıların ulusal düzeyde kurumlarını oluşturup devlete gidişe yöneldiğini, halkın iradesini eline alıp konuşturmaya başladığını, öncüsüyle bütünleşip kar yumağı gibi yuvarlandığını ve yuvarlandıkça büyüdüğünü görüyoruz. Halkın mücadeleyi üst düzeylere taşırdığını, davanın boyutunu büyüttüğünü, davanın büyüklüğü oranında yüceldiğini görüyoruz. Halkın öncüsünü kucakladığına, stratejisine denk düşecek taktikleri hayata geçirebileceğine şahit oluyoruz.

Bu birliktenlik, kararlılık, gelişip büyüme ve davayı yüceleştiren kahramanlıklar yanında, davanın içinde olduğu halde dışından seyreden veya içinde olduğunu vurgulayıp, içinde olduğunu söyleyip, içinde görünmeye çalışıp özünde dışında bulunuyor gibi davrananlar da var. İçinde davranıp özünde dışında olanlar da var. Bu tiplerin çoğu zaman "bağrıyanık yurtseverler" olduğunu, çoğunun yurtseverliğinden şüphe etmemek gerektiğini de vurgulamak lazım. Yalnız salt bir "yurtseverlik" insanın içine düştüğü yetmez ve yanlışlıklardan kurtarmaya yetmiyor. Artık yurtsever olmak, davanın yüceliğini belirtmek veya içinde bir yerinde bulunmak yetmiyor. Gerillaya övgüler dizmek, yaşasın şu bu demek de işi kurtarmıyor. Özellikle şunu iyi anlamalı ki Kürt halkı. ERNK'nin geniş tabanı artık bu düzeyin çok ötesinde, akla karayı çok daha iyi ayıran ve sözle, övgüyle, sloganla tatmin olmayan, yanaşımda dürüst ve özveriyi esas alan, davanın yüceliğinde enginliği sezen halkayı yakalamış bulunuyor. Halk bir yandan müthiş acılarla, zorluk ve savaşlarla yoğrulurken, diğer yandan devrimci demokratik fırında pişiyor, gerçeği bizzat kaynağından öğrenerek kadrolaşma düzeyine geliyor. Mücadele yanaşımları turnusol kağıdı gibi ayrıştırıyor. Doğru yanaşım, dürüst yanaşım nedir, nasıl olmalıdır, kim hesaplı yanaşıyor, kim büyük davada küçük kişisel hesapları peşinde gün gibi net bir şekilde ortadadır. İnsan başkalarını bir defa kandırabilir, bir süre aldatabilir veya aldattığını sanır. Ama kısa bir süre sonra bunlar anlaşılır ve o insan kendisinden başka hiçkimseyi aldatamamış olduğunu anlar. Büyük davada büyük hesapları olan, kendi canını, kanını bu büyük davanın hesabına katan doğru-dürüst yanaşım gösteren yüce duygu sahipleri insanların kafasında da büyük düşünceler oluşur. Bu düşünceler davanın ilerletilmesi, başarıya doğru akışa geçmesi için üretilir. Bu düşünceleri üreten beyinlerin yüreği büyük çarpar, heyecanlı, sesli çarpar. O heyecan ve sese ulaşmayan kalbin atışları hemen anlaşılır. Kalbin sesliliği mücadeleye gürültü değil, melodi olup akar. Kalbin atışı mücadeleye melodi olarak akmayan cismin düşünce üretimi olmaz. Düşünce küçük hesapların büyük davaya karşı akıntısı olur ancak. Böylesi duyguların, düşüncelerin, yanaşımların, hesapların sahibi olmamak gerekiyor. İnsan çok iyi düşünceyle, temiz kalple, yurtsever duygulara sahip olabilir. Bunlar o insanın iyi not almasına yeterli nedenler değil. Halkının davasının dürüst, mütevazi savaşçısı olmak gerekir. Özellikle legal alanda çalışan, yazıp çizen veya legal yerlerde konumlanmış, mücadeleye "gönül vermiş" arkadaşlara sesleniyorum. Bu yazı davanın şurasında burasında, geniş yelpazede bulunanlara yöneliktir. İnsan bulunduğu yeri ve kendisini çok iyi tespit etmelidir. Yanaşım yalın-dürüst olmalıdır. Yoksa olmadığı gibi görünmeye çalışmak hiç iyi değildir. Bu sözle değil içinde bulunulan yaşamla, pratikle olmalıdır. Legal alanda bulunan bazı arkadaşların yerlerini, niçin, nasıl orada bulunduklarını bazen anlamadıklarına şahit oluyor insan. Bu üzücüdür. Hatta bazıları sürekli vurguladığı, davayı yaratan gerçek sahiperine övgüler dizdiği halde, doğruları vurgulamaya çalışırken bile içten olmaya veya buna özen göstermeye çabalarken bile kafalarının bir köşesinde soru işaretleri, ünlem işaretleri, kuşku işaretleri görülüyor. Oysa güzel olan, doğru olan samimiyet, dürüstlük, doğru yanaşımdır yoksa şunu bunu, şöyle böyle değil. Gerilla ölümün üzerine üzerine giderken, kanıyla karanlığı delerken, aydınlığı açıp her türlü kötülüğü temizlerken, hiçbir şeyin hesabını yapmıyor. Sadece davanın büyümesini, gelişmesini düşünerek bunu yapıyor. Serhildanlardaki halkımız tanka, topa karşı çıplak bedeniyle görkemli bir biçimde yürürken tek düşüncesi amacına hizmet, davayı yüceltmektir.

O zaman yazıp çizmek, bir kurumun, kuruluşun sorumlusu olmak, insana bundan kişisel pay çıkarma hakkını vermez. Kendisinin sevilip sayılmasını, dikkate alınmasını, ödüllendirilmesini beklemez insan. Bir davaya yanaşım, davayı yüceltme, amaca ulaştırma temelinde olmalıdır. Elbette bu yapılırken bazı isimler sivrilecek, bazıları ön tarafa sıçrayacaktır. Bazısı hakketmediği davranışlara da maruz kalabilecektir. Belki insanın yaptığı iş pek dikkate alınmayacak önem verilmiyor gibi görülecektir. İnsan yaptığı işten dolayı zor durumlarla, her türlü baskı ve ölümle de karşı karşıya gelebilecektir. Bunların hiçbirisi insanın davada kişisel amaçlı hesaplar peşinde olmasını haklı çıkarmaz. Küçük veya büyük kişisel, doğru-samimi olmayan hesaplar dava insanına yakışmaz. Bütün hesap davanın daha da büyümesi, amaca ulaşmada ileri adım atılması ve büyük olunacaksa samimi dava insanı olunması üzerine kurulmalıdır. Birey ve toplum birbirini karşılıklı büyütürse, toplum yücelirse birey yücelir. İnsan kendi yücelmesini, büyümesini toplumun davasının yüceltmeyle sağlayabilir. Toplumun bireyi yücelttiği düzeyi savunanlar samimi dava adamı olamazlar. Toplum kendisini, davasını yüceltemi, büyüteni yüceltiyor. Bunu Kürdistan pratiğinde de her gün görmek mümkün. Doğru olan da budur, tersi değil. Kürt mücadelesi, halkı kimi niçin, ne zaman yüceltip, ne zaman düşüreceğini çok iyi bilmektedir. Halkımız devrimci-demokratik mücadelemizin adaletli yürütücüsü ve savunucusudur...

BAŞARMAYA MAHKUMUZ

İç içe geçmiş muhteşem Kürdistan dağlarının bağrında özgür bir kuş uçuyor. Kapitalizmden nasibini az da olsa almış olan bu dağlar yağmur etkisiyle binbir kokuyla dolmuştu. Kekik, toprak ve taze otlar kaplamıştı her yeri. Gökyüzü masmavi ve ara ara bulut kümecikleri vardı. İşte bu özgür kuş, kanatlarını germiş kendini rüzgarın güvenine bırakmıştı. Kimbilir ne acılara, ne gülüşlere, ne türkülere tanık olmuştu. Bizim gibi her grubu sınırdan, bir ülkeden diğer bir ülkeye, aslında bizim olan yurt topraklarına sevinçle uğurluyordu. Kuşun uçuşuna dalıp gittim. Keşke biz de öyle özgür olabilseydik diye iç geçirdim. Bense savaşa yeni adımını atan Kürdistanlı bir savaşçıydım. İlk defa savaşla karşılaşmış, savaşın sıcaklığını ensemde hissetmiştim. Savaştan ve ölmekten korkuyordum, ama ne de olsa benim için ilkti. İçim kan ağlıyordu; çünkü yıllardır savaşı bu aşamaya getiren komutan arkadaşlarım büyük fedakarlıklara katlanmış, kanlarıyla bu kutsal toprakları yıkamışlardı. Bu arkadaşlara devrimin ve halkımın ihtiyacı vardı. Bir devrimci komutan nasıl zor şartlarda yetiştiği bilenen bir gerçek! İçim kan ağlıyordu, boğazıma bir yumruk tıkanmış gibiydi. Kürdistan dağlarına bakarken, istemeden iki damla yaş aktı. Akan damlalar yüzümü yakarak aşağı indi.

Dün akşam genel bir talimatla yola çıkmak ve artık sınırı geçmek için son hazırlıklarımızı yaptık. Herkes çok heyecanlıydı. Garzan grubu bu akşam sınırı geçecek, biz de onun ardından ülkenin sıcak savaşımına adım atmış olacaktık. Çok mutluyduk. Yola koyulmadan önce govendler çekildi, türküler söylendi. Orada bulunan gruplarla vedalaştıktan sonra, "Bijî Serok APO" sloganlarıyla oradan ayrıldık. Çok dik bir tepeyi tırmanmaya başladık. Önümüzdeki arkadaşlar fırtına gibi gidiyorlardı. Ben gidişimde Garzan grubuna Serkeftin diledim, zaten yürüyüş parolamız "Meş û Serkeftin"di. Önümüzdeki dağ, hem çok dikti hem de ilk anda nefesim tıkanıyordu, bu nedenle grup koptu. Bunun üzerine komutan arkadaş grubun önüne geçti, yukarıda gümrük takımının yanına geldiğimizde mola verdik. Benim yüzüm alev alev yanıyor, nefes alıp verişim çok hızlıydı. Noktada kimi arkadaşlar tek tek gelip beni soruyor, moral veriyordu, kimisi de sinirlenmiş söylenip duruyordu. Komutan arkadaş son defa beni kontrol ettikten sonra tekrar yola koyulduk. Bu sefer daha iyi yürüyordum. Yürüyüş zevkli geçmeye bile başlamıştı. Yürüyüşümüz yaklaşık dört-beş saat sürdü. Konakladığımız noktada önceden Garzan grubu kalmıştı. Biz de o noktaya geldiğimizde yerlerimize yerleştik ve uyuma girişimlerinde bulunmaya başladık. Hem çok terlenmiştik, hem de çok soğuk bir rüzgar esiyordu. Ben de uyumaya çalışıyordum, ama çok soğuk olduğu için olduğum yerde dönüp duruyordum. Arkadaşlarda bir hareketlilik vardı, ama başımı kaldırıp soramadım. Sabah saat beşte kalktım. Artık uyumanın imkanı yoktu. Tam kalkmıştım ki, yüzü-gözü şişmiş kanlar içinde, topallaya D... arkadaş ve iki portatif arkadaş bana doğru geliyordu. Öyle şaşırmıştım ki, hemen ayağa kalkıp ne olduğunu sordum. Bana, "Mayın patladığını, D... ve Z... arkadaşların ağır yaralı olduklarını söyledi. Sınırdan geriye dönmüşlerdi, tam oniki saattir yoldalarmış, habire yola bakıp, arkadaşların gelip gelmediğini soruyor, benim şaşkın ve üzüntülü halime bakıp, bana moral vermeye, espri yapmaya çalışıyordu. Bir yandan da olayın nasıl geliştiğini anlatıyordu. Hiç yerinde durmuyor, elinde baston gibi yaptığı sopası, sırtında silah vardı. Elbiseleri yırtılmış, kan içinde kalmıştı. Sol ayağı şütükten kesilmiş, bir parçayla bağlanmıştı. Tek gözü şişmiş, yüzü de morarmıştı. Sonunda ikna edip onu bir ağacın altına oturttuk. Bana ayağındaki mayın parçacıklarını gösterdi. Sol ayağının durumu çok kötüydü. Ama yalnızca o ayağında yara almamıştı. Sağ ayağının baldırında, sağ koluna ve yüzünde, şarapnel parçaları vardı. Gösterdikten sonra ayağa kalktı, eğer yarası soğuksa çok ağrıyacağını söyledi. Ve tekrar yürümeye başladı. O sırada yağmur da yağmaya başladı. Ne kadar ısrar ettiyse de, silahını vermedi. Bana "Bir komutan, hele bu komutan PKK'li ise asla silahını bırakmaz, yolda her şey olabilir, savaş ortamındayız. Eğer ele geçeceğimi bilsem, yine böyle yaralı olsam, silahımı ve bombamı bırakmam, mermim bitene kadar savaşırım. Sonunda ya silahımı kırarım, ya da bombayı silah ile birlikte üstümde patlatırım. Bu böyle olmalı, sen de ne olursa olsun, silahını yanında ayırmamaya dikkat et" diyordu. O anda ona saygıyla baktım. Yağmur iyice şiddetini arttırmaya başlamıştı. Hemen mangaya gidip, parkemi ve arkadaşın parkesini aldım ve yukarıdaki mangaya doğru yürümeye başladım. İki portatif arkadaştan birinin yanağına küçük bir parça mayın şarapneli değmişti, diğeri ise iyiydi. Az sonra bir grup arkadaşın yanına gelmiştik, onlar çadır açmışlardı, bizi görünce ayağa kalktılar, D...'ı çadırın altına yerleştirdik, parkeleri ayağına sardık. Arkadaşlar hiç soluk almadan konuşuyor, olayın yorumunu, D... arkadaş tavrını Z... arkadaşın -hiç Türkçe bilmeyen- Z... arkadaşın ayağının kopmasından sonra hep Türkçe konuşmaya başlamasını "Başkana söz verdim, grubu yerine ulaştıramadım. Sözümü yerine getirmedim" demesine, yine D... arkadaşın onca acıya rağmen hiç gık dememesini, E. B arkadaşın çabalarını, çantalarını, silahların ağırlığını, ama buna rağmen bu arkadaşların çabalarını hiç soluk almadan saygıyla hayranlıkla anlatıyorlardı. Onları çok etkilediği beliydi, ben de tabii. D... arkadaş benim halime bakıp oturmamı istiyordu. Ama ben oturamıyordum. Aklımda hep Do... ve Z... arkadaşlar vardı. D... arkadaş, on yıllık gerillaydı. Kendisi Botan'ın bugüne gelmesinde emek harcamış, merkezi bir arkadaştı.

Z... ise; Şirvan mıntıkasında beş yıllık gerilla komutanıydı. Akademi'de yönetimde yer alıyordu ve tekrar savaşa dönüyordu. Z... arkadaş hiç Türkçe konuşmazdı. Zaten birkaç kelime Türkçe biliyordu. Hal, hareket ve davranışlarıyla bize örnek olan, askeri yönü güçlü bir arkadaştı. Mayın önce Do... arkadaşın ayağında patlamıştı. Bir mayın şahsi mayındı. Do... arkadaştan önce beş arkadaş aynı ayak izinden geçmiş, ama mayın Do... arkadaşınkinde patlamıştı.

Do...'ın arkasında D... varmış, D... onu hemen kenara çekip ilk tedavisini yapmış. Kopan ayak parmaklarının yerine pamukla tampon yapmış. Tam bu sırada arkalarında olan Z... geliyor. D... arkadaş Z...'e dikkatli adım atmasını, onun hemen arkasında Do... arkadaşla birlikte adım ataçağını söylerken; adım atmasıyla birlikte tekrar mayın patlıyor. Tekrar Z... arkadaşla birlikte Do... arkadaş da yaralanıyor. Bu mayın parçalı mayın olduğu için, birkaç arkadaş da ağır yaralanıyor. Bu sefer ilk müdahaleyi E.B. arkadaş yapıyor.

D... arkadaş yattığı yerde arkadaşların yetişip yetişemediğini sayıklıyordu. Bu sırada doktor geldi; yaraları temizledi, yaraların çok ağrıdığı belliydi, ama D... arkadaş hiç ses çıkarmıyordu.

Yaralar temizlendikten sonra küçük bir ateş yaktık. E.B. geldi. Bizlere moral verdi. Do... ve Z...'i Zaho'ya göndermiş. D... ise oraya gitmek istemiyordu. E.B. arkadaş, benim o halime bakıp, "İşte savaş R... arkadaş" dedi. "Senin için ilkti, ve yakından tanıdığın arkadaşlardı, etkilenmen normal, ama alışacaksın, alıştıkça da güçleneceksin" dedi.

Biz o gün tekrar eski noktamıza manevra yaptık. Bu sefer düşmana inat çok iyi yürüyordum ve içimden yaralı arkadaşlarıma savaşma sözümü tekrarladım. D... arkadaşı daha sonra Cudi'de gördüm. O sınırı ve onca yolu yürüyerek geçmişti. Elinde sopası, sırtında silahıyla...

Savaşmak yaşamaktır!

17 Haziran 1992
ZAHO

"Hattı Humayun"u mu ...

Baştarafı 16. sayfada
na şaşırmaktadır. Gururu zedelenmiş bir Türk zat'ı olmaktan vazgeçmek niyetinde değildir.

İkinici tez: Perinçek, Türk işçi sınıfının kurtuluşunun önüne barikat oluşturmaya çalışmakta ve sosyalizmi istememektedir. Kürdistan'da başlayan sosyalizmi Türk işçilerine "milliyetçilik" olarak aktarıp, onları sosyalizme yabancılaştırmaktadır. Perinçek, Kürt ulusal kurtuluşuna yabancılaşmanın sosyalizme yabancılaşmak olduğunu bilmektedir.

Üçüncü tez: Türkler hep Kürt egemenleriyle işbirliği yapmışlardır. Bugün ise, Kürt marxsistleri, Türk marxsistlerinin kendileriyle kardeşleşebileceklerini bir savaş alanı açmışlardır.

Dördüncü tez: Perinçek, başka ulusların marxsist öncülerini seviyor, yalnız Kürtlerin marxsist olabileceklerini kabule razı görünmüyor.

Beşinçi tez: Perinçek, PKK'ye karşı bir şey olmak için, Türk egemenlerinin uşaklarına yanaşıyor ve en sonunda Talabani'yi sevmenin kapılarını aralıyor.

Altıncı tez: Türkiye milli sınırlarını savunmak için başbakanlık sıfatı gerekmez. Asker görevi yapmak için apoletlere gerek olmadığı gibi. Perinçek, TC sınırlarının savunculuğunu yapmak için, en az Demirel kadar çaba gösteriyor ve Türkiye'de Misak-i Milli'nin sac ayaklarından biridir.

Yedinci tez: 1977-78'lerde düşen Perinçek, 1985'de yeniden yükseliyor. 1991 yılından sonra ikinci düşüşünü başlatıyor. İki düşüş de devrimin yükseliş yıllarına raslamaktadır.

Sekinzici tez: Osmanlılar, padişah buyruğuna "Hattı Humayun" derlerdi. Cumhuriyetin padişahı M. Kemal'in "Nutuk" taki buyruğu ise: "Birinci görevin; Türk bağımsızlığını, Türk cumhuriyetini, sonsuzluğa dek korumak ve savunmak..." (Nutuk) olarak yazıldı ve cumhuriyetin "Hattı Humayun"u oldu. Türk bağımsızlığı, Kürdistan'ın sömürgeleşmesi olarak tescil edildi. Perinçek, Türkiye ülkesinden ve bağımsızlığından bahsederken hep Kürdistan'ı içinde düşünüp, bir türlü bu milli "Hattı Humayun"a karşı çıkamıyor.

Dokuzuncu tez: Kürtler güzelleşen Türkleri çok seviyorlar. Sayın Doğu Perinçek ise Kürtler için; Kürtleri Yavuz'dan bu yana kandıran Türk "egemen"lerinden biri olmaktan kurtulamıyor. Böylece; Yavuz, Enver, Talat, M. Kemal ve Özal'ların bir devamı oluyor. Belirgin tek farkı ise, bunu sosyalizm adına yapması, tıpkı Kautsky gibi.

Başkan APO: Hedefimiz, halkımızın irade ve ...

Baştarafı 12. sayfada
edilen elektrik Balkanlar'a ve Kafkas ülkelerine kadar giderken, Kürdistan'da karanlıkta kalan köyler vardır. Bu ülkenin petrolü nereye gidiyor? Habire yeni kuyular açılıp, bu petrol talan ediliyor. Bu konularda karar veren bir ulusal irade gerekir. Bu madenler bizim topraklarımızdan çıkıyor, bunun için bizim sözümüz geçerli olmalıdır. Bu değerlerin neden talan edildiğini kendi kendisine soran bile yoktur. Kendilerine satılan değerler kendi değerleridir ve üstelik çok pahalıdır. Bunları karşılayacak sanayi üretimi de yoktur. Dahası, iş yoktur; nüfusun yüzde 70'i işsizdir. Kültür ve okul yoktur; sömürgecilerin diliyle dahi okuma olanağı yoktur: Okullarda şovenizm ve inkarcılık aşılanmak istenir. "Türk gibi ol ve kurtul; Türk gibi olamazsan düşüp bitersin" denir. Tarihsel değerlerimiz her gün yok edilmektedir. Tamamen harabeye çevrilmiş bir ülke, ihanete uğramış topraklar, erozyona uğratılmış bir kültür, işsiz ve eğitimsiz insanlar topluluğu, muazzam bir nüfus artışı; adına Kürdistan ve Kürt halkı denilen gerçeklik işte böyledir.

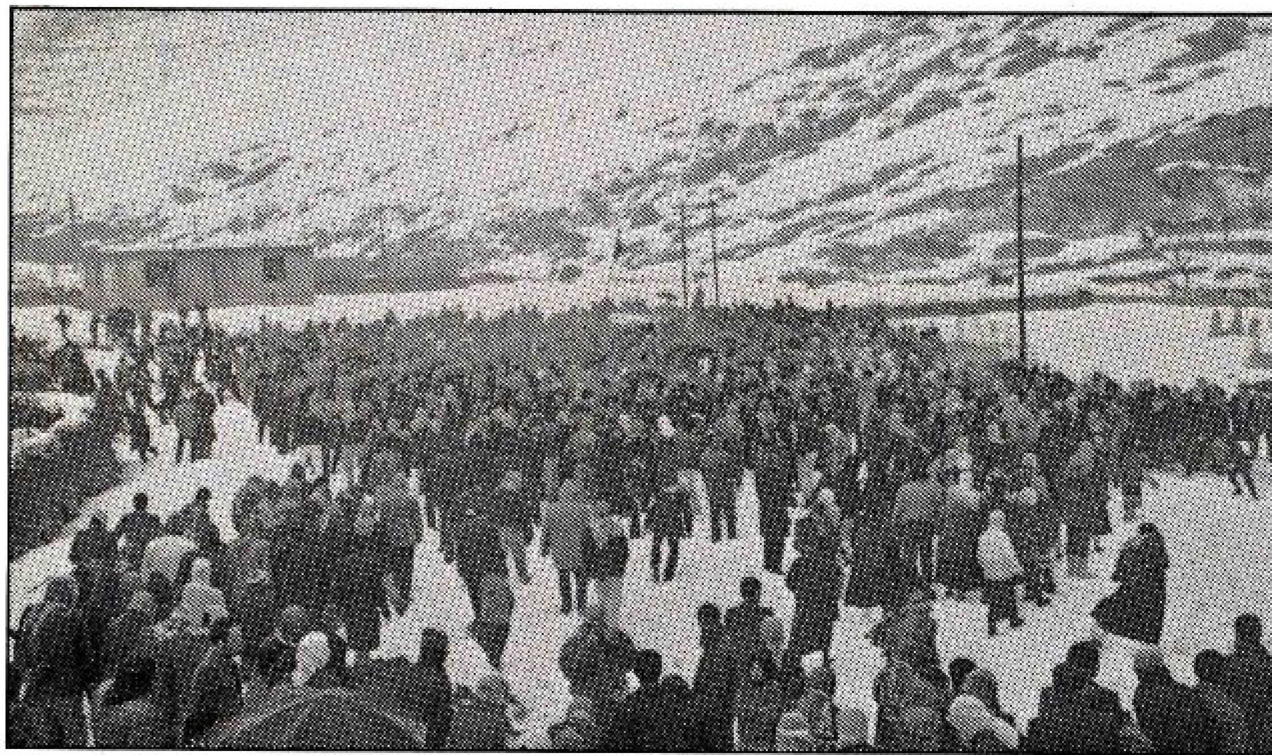
Bütün bu konularda en temel kararları alabilen bir meclis gereklidir. Bu noktada ülkenin ana parçası böyle olduktan sonra, öteki parçaların durumu bundan farklı olamaz. Ana parça böyle bir gelişmeyi yaşadıktan sonra, diğer parçalar farklı birşey yapamaz. Dolayısıyla bizim ana sorunumuz burasıdır. Peki, bu bir kader midir? Bu durum bir halk için normal birşey olarak karşılanıp kabul edilebilir mi? Bu, yaşanması gereken gerçeklik midir? Bu halkın karar gücü ve iradesi ortaya çıkmayacak mıdır? Şimdi biz PKK adına bu soruları çok daha yoğun bir biçimde tartışma ve bunlara cevap verme durumuyla karşı karşıya bulunuyoruz. Biz parti olarak inancımız ve bilincimiz doğrultusunda çok şeyler söyledik. Sosyalizm üzerine ve daha birçok konuya ilişkin görüşlerimizi dile getirdik tartıştık ve iş yaptık. Silah da kullandık. Son olarak serîhildan biçiminde halkın kitlesel eylemliliğine öncülük ettik. Halkı ayağa kaldırma düzeyine kadar getirebildik.

Peki, bundan sonra ne olacak? Bütün bu işlerin başarılması için TC'nin kemalist devlet yapısı, parlamentosu ve ordusu eleştirildi. Sadece PKK'li olarak değil, bütün halk olarak bunların bizimle nasıl savaştıklarını gördük. Ayrıca başka gerçekleri de gösterdik. Kendileri inkar etseler de, artık mızrak çuvala sığmıyor. Biz farklı bir halkız. İnsanlar bu noktaya kadar geldikten sonra, zerre kadar bir onurları ve namusları kalmışsa, artık mutlaka birşeyler yapmak zorunda olduklarını söyleyeceklerdir. Tam bu noktaya gelmişken, en güçsüzünden en güçlü olanına kadar, herkesin artık bu durumu gördüğünü sanıyorum. Şimdi bu iş artık bir zengin-fakir, cahil-okumuş sorunu olmaktan çıkmıştır. Toptan bir halkın ve ulusun insanlık sorunu haline gelmiştir. PKK bir anlamda bunun böyle olduğunu gösterme hareketidir. Bu muazzam bir mücadeledir. Bu anlamda PKK hareketi, uyuyan ve ihanete uğramış halk gerçekliğimizi açıklığa kavuşturmak, seslendirmek, mümkünse irade sahibi kılmak ve iradesinin oluşumuna fırsat sunmak, demektir. PKK bu anlamda gerekeni yapmıştır. Dar bir öncü topluluğun örgütlü ve kararlı hareketi olarak, bütün eksikliklerine rağmen, PKK, halkımızı kendi gerçekliği konusunda dillendirmiştir. Şimdi buna dayanarak iradenin halkın olduğunu söylüyoruz.

İster ulusal ister sosyal kurtuluşu amaçlasın, parti halk için vardır. Halk da sınıflardan oluşur. Sınıfların ulusal düzeyleri sınırlı olabilir. Ama partiler kendilerini halk yerine koyamazlar, halkın üstüne çıkamazlar. Kendi iradelerini halkın iradesiyle aynılaştıramazlar. Ya da irade özdeşleştirilip tekleştirilebilir, ama bu her zaman böyle olmaz. Tek biçimin böyle olduğu da söylenemez. Bazı dönemlerde parti iradesi halkın iradesi olabilir. Nitekim günümüzde PKK hareketi açısından bunun böyle olduğu söylenebilir. PKK'nin iradesi halkın iradesidir ya da PKK bir iradenin yaratıcı gücüdür. Ancak bundan PKK'nin her zaman Kürdistan halkına eşit olduğu biçiminde bir sonuç çıkarılamaz. Parti yozlaşabilir, bürokratlaşabilir, yenilebilir, başkalaşıma uğrayabilir. Ama halk ve onun iradesi var olmaya devam edecektir.

Güney savaşında PKK karşıtı haçlı...

Baştarafı 10. sayfada
yıllarca esin kaynağı olmuş ve sosyalizmin enternasyonalist üslerinden biri olmuştu. Ortadoğu ve dünyanın diğer halklarının güçlü devrimci gelenein savunculuğunu...

neğini sosyalist bir dalgaya çevirecek ulusal ve bölgesel önderliklere ihtiyaç duyulmaktadır ve bu önderliği bugünün koşullarında PKK yapmaktadır. Ortadoğu'da devrimin temel dinamiği durumundadır. Arap, Kürt ve diğer Ortadoğu halkları bölünmüşlüklerinin sorumlusu olarak Batılıları suçlamakta ve birliğin özlemini çekmektedirler. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi Ortadoğu halklarının mücadelesinde birleştirici ve etkileyici olma konumunu layıkıyla yerine getirmektedir.

ABD, Almanya, Avrupa ve Japonya arasında gelişen ve halkları silkeleyecek olan yeni bir kapitalist rekabet süreci başlatılmaktadır. Bu sürecin beraberinde bir dünya devrimci dalgası doğurması da söz konusudur. Bu dalganın "kabe"sinin Kürdistan olacağı gerçeği de ortadadır.

Kürdistan halkı sadece jandarma zulmünü değil her türlü zulmü reddediyor

Bunda, Kürdistan'daki baskılar şimdiye kadar sosyalizmi reddeden ve feodal yaşam biçimini dayatan geleneksel önderliklerin ihanetten çıkamaması kadar, ulusal çapta bir işleyişe kavuşturulması ve dar çerçeve içinde ihanetin yardımıyla katliamlarla imha olmuşlardır.

Kürdistan insanı, Türk jandarmasından, Acem pastarlarından ve Arap zabıtasından çektiği kadar, kendi ağasından, mirinden ve xanından da çekmiştir. Kürt ağa, işbirliği yaptığı rejimin ulaşamadığı yerde kendi halkına daha çok eziyet etmiştir, halkın gırtlağını en az efendileri kadar sıkmıştır. Ulusal kurtuluş mücadelesi ağalığın, aşiretçiliğin en çok köklü olduğu yerlerde köylülüğe dayanarak başlaması ve buralarda kök salması ağa ve beylerin bu statükosunu tamamen parçalamıştır. Ağa ve aşiret reislerinin çoğunun devlet güçleriyle işbirliği yapması, kendi halkına karşı savaşması Kürt halkının direnişini sürekli yenilgiyle sonuçlandırmıştır. Kürdistan halkı, PKK'ye kendisini sömürgeci güçlerden olduğu kadar, ağasından da kurtardığı için canıyla karşılık vermiştir. Halk, PKK ile birlikte, bu mücadeleyi desteklemekte ve yerini almaktadır. Nitekim gerillanın kendi denetimini geliştirdiği bölgelerde toprak reformu yapmış, üretim faaliyetlerini kolektive etmiş ve sosyal adeleti sağlayıcı önlemler almış, böyle bir toplumsal işleyişi sağlamıştır.

PKK'nin TC sömürgeciliğine karşı verdiği savaş, Kürt halkının toplumsal yapısının geleneksel olumsuz değerlerini de sarsmış ve insani iradeyi yaşamın merkezine koymuştur. İslami yaşamın da etkisiyle son yıllara kadar, bir şairin deyimiyle evinin öküzünden bile daha değersiz olan kadınlarını, Kürt halkının yaşamında asli roller oynamaya, savaş alanlarında onlarca erkeği yönetmeye ve siyasal gösterilerde eşlerinden önde yürümeye başlamalarını sağlayarak, toplumun derin yaralarından birisini kapatmış, bu kesimini en aktif şekilde toplumun sağlıklı yanı durumuna getirmeyi başarmıştır.

Sonuç itibarıyla, dünyada böylesi bir siyasi sürecin yaşanması, PKK'nin sosyalizmin en kararlı savunucusu ve temsilcisi olarak, emperyalizmin zırhını delmeye yönelmesi, boğulmak istendiği bir Güney savaşına sokulmuş, ancak gerek ezilen tüm dünya halkları ve Kürdistan halkı bu savaştan umutları daha da üst bir seviyede pekişerek çıktı. Dünya yeni bir sosyalist dalgaya gebedir. Ve bu doğumun ebesi olmaya Kürdistan halkı adaydır.

"Ben burada Kürtlerin içinde mezarımı yapayım ...

Baştarafı 11. sayfada
diyorsun, ben yalnız evde kalıyorum, bir şey olursa dedi. Nasıl olacak dedim. "Mektebi bırakırım, gitmem, senin yanında kalırım" dedim. Daha sonra misafir geldi. Yemek hazırladım. Misafir elini yıkamaya gitti, kendisi de elini yıkamaya gitti. Ben sofrayı topluyordum. "Beni tut" dedi. Gittim baktım, titriyor. "Midemde bunaltı var" dedi. Çağırdım: "Abu İzet gel, tut benimle içeriye götürelim" dedim. Yok dedi, eliyle işaret etti. Midem şey oluyor dedi. Gittim döndürdim. Baktım titriyor. Abu İzzet bizdeydi. Gel dedim, geldi nabzını tuttu, "ben hastayım, seninle tutamam, dayı oğlunu çağıralım" dedi. Meğer öldüğünü bilmiş. Hiçbir şey demeden öldü. Mezarımızı on sene evvel yapmıştı. "Niye yapıyorsun?" diye sordum. "Ben ölürsem, sonra telaşlanırsın, beni götürüp Arapların içine korlar. Ben burada Kürtlerin içinde mezarımı yapayım. Yerimi şimdiden bileyim, tanıyayım, daha rahat ölürüm. O mezarı, belki göreceksiniz, yaptı, hazırladı, etrafına duvarlar çekti, ağaçlar ekti. Yerimi şimdi bilirim, Kürtler gelip gider, ben rahat yatarım" dedi.

- Doktor'un alışkanlıkları konusunda bir şeyler söyleyebilir misiniz? Mesela konuşmayı sevdiğini söylediniz.

- Severdi, ama kendi arkadaşlarıyla konuştuğu sevdiği şeylerdi, Kürtlerle ilgili. Başka öyle konuşmazdı. Siyasal işleri, arkadaşları geldiği zaman konuşurdu. Konuşurdu ki, yüreğini soğutsun.

- Rahmete gittiği zaman Kürtler çok geldiler mi?

- Geldiler ya! Buradan gittiler Afrin'e. Hepsi çıktı onu karşıladı. Kürtlerin hepsi geldi.

- Doktor'un vasiyeti var mıydı?

- Hayır ne vasiyeti olacak, ne vasiyet edecekti!

- Bugünkü dönemle ilgili, Kürtlerle ilgili düşünceleriniz nelerdir?

- Ben isterim, inşallah bir Kürdistan olur, ben de ölmeden görürüm, bu Doktor'un da isteğiydi.

- Şu anda Kuzey Kürdistan'da çok yeni ve ileri bir mücadele var, bu Doktor'un da isteğiydi...

- Evet. Yani ilk defa isterdi ki, Kürdistan Türkiye'de olsun. Çünkü kendisi orada yaşadı, orada, Dersim'de mücadele etti. Her yerde Kürdistan kurulsun isterdi.

- Doktor iyi silah kullanıyor muydu?

- Hayır kendisi öğretirdi, ama zannetmem, duymadım silah kullandığını.

- Bu söyleşimiz için size çok teşekkür ederiz.

- Sağolun.

KAMUOYUNA ÇAĞRI!

Türk devletinin "iç harekat" olarak nitelendirip halkımıza karşı geliştirdiği topyekün savaşla, Kürdistan'da şehirleri yakma, köyleri yerle bir etme; yaşlı, genç, kadın, çocuk demeden sivil insanları sık sık kurşuna dizme, kitlesel tutuklama ve göç ettirme olayları giderek boyutlanmaktadır. Hemen her gün gazeteci-yazar, doktor, avukat, gazete bayisi gibi çeşitli meslekten insanlar kontrgerilla tarafından sokak ortalarında infaz edilmektedir. Dünya kamuoyunun gözleri önünde halkımızın yaşadığı bu insanlık trajedisi dayanılmaz boyutlara ulaşırken, biz Kürdistan Ulusal Meclis üyelerinin sessiz kalması düşünülemez. Türk devletinin, Kürdistan halkının soykırımını hedefleyen bu politikasına karşı dünya kamuoyunun sesini yükseltmesi amacıyla biz 15 Kürt milletvekili 24 Ocak 1993 tarihinde Place Saint-Gery, 1000 Brüksel'de (Borsa binasına 300 metre) süresiz açlık grevine gidiyoruz.

TALEPLERİMİZ:

- Türk devletinin Kürdistan halkına yönelik işkence ve katliamlarına, köy ve şehir yıkımlarına karşı protestoların yükseltilmesi,
- Kontrgerillanın halkımızın her kesiminden duyarlı yurtsever, demokrat şahısları hedefleyen cinayetlerinin kınanması,
- Kürdistan sorununun demokratik çözümü için çeşitli girişim ve inisiyatiflerin geliştirilmesi, çözüme yanaşmayan TC'ye yönelik çok yönlü baskının yapılması,
- Türkiye'ye yapılan askeri yardımların durdurulması için ilgili hükümetler nezdinde girişimlerde bulunulması,
- Türk devletinin yürüttüğü savaşta "Uluslararası Savaş Hukuku"na uyması için somut çabaların geliştirilmesi,
- Avrupa Parlamentosu ve ulusal parlamentoların gelişmeleri yerinde inceleyebilmeleri için Kürdistan'a heyetler göndermeleri başlıca taleplerimizi oluşturmaktadır.

Türk devletinin halkımızı bir bütün olarak yok etmek için başlattığı ve giderek kızıştırdığı bu savaşı protesto etmek amacıyla Kürdistan milletvekilleri olarak açlık grevimizin aktif desteklenmesi için, özgürlük ve bağımsızlık mücadelesinden yana olan Kürdistanlı bütün eğilimleri, Türkiyeli bütün anti-faşist güçleri, Kürt, Türk ve bütün dünya halklarını mücadeleye çağırıyoruz.

Kürdistan Ulusal Meclisi Milletvekilleri

M. Selim Çürükkaya, Meryem Çolak, İsmail Sayan, Rıfat Çelebi, Maşallah Öztürk, İsmail Özden, Timur Sayan, İlhan Kızılhan, Zeynep Dere, Dilek Kurt, Celal Özkan, Robin Rewşen, Melle Mehmet, İsmail Göksungur, Metin Cansız.